

IEL
yayınları

iÇiMiZDEKi BEN

Deneme

İstanbul (Erkek) Lisesi Öğrencileri

iÇiMiZDEKi BEN

İstanbul (Erkek) Lisesi Öğrencilerinden Denemeler

İEL Yayınları, 2018

Yayıma Hazırlayan: Saadet SEYHAN YILMAZ
Sedat YILMAZ
Mustafa Sıddık KARAGÖZ

Genel Koordinatör: İslam ÇAMLİBEL
İç Tasarım: Yakup TÜRK
Kapak Tasarımı: Rodi DÜGER
Resimleyen: Ece TAÇYILDIZ

İEL
DENEME

Değerli dostlarım,

Sarı-Siyahlı kardeşlerim,

Ferdi olmaktan gurur duyduğum İstanbul Erkek Lisesi, bugün Türkiye'nin en köklü ve en başarılı liselerinden biri olarak eğitim yuvası olmaya devam etmektedir.

134 yıllık onurlu tarihi boyunca ülkemize nice devlet adamı, bürokrat, sanatçı, bilim insanı, hukukçu, mühendis, edebiyatçı, milli sporcu kazandıran lisemiz, gelenekleri, Sarı Siyahlı büyük camiası ile Türkiye'nin eğitiminde bugün asırlık bir çınar gibidir.

“Türkiye'nin ilk okul dergisi” olma özelliğine ve önceliğine sahip Numune-i Terakki dergisi bu asırlık çınarın gölgesinde çıktı. Okul öğretmenlerimiz ve öğrencilerimizin, okul kurucumuz Mehmed Nadir Bey'in önderliğinde başlattığı yayıncılık faaliyetini bugün devam ettirmek ulvi bir sorumluluk olmasının yanı sıra ağabeylerimiz ve hocalarımıza bir vefa borcumuzdur. Bu anlayış ve sorumlulukla yeni yayınlarımızı hazırlamış bulunmaktayız.

İstanbul Erkek Lisesinin örnek öğrencilerinden ve öncü öğretmenlerinden Nurettin Topçu'nun alıntılıdığı ifadesindeki “Geleceğin tohumu olan gençlerimizin özünü.” tarihe kayıt olarak bırakacak yayınlarımızın zengin içerik ve kategorilerde her geçen gün daha da artması dileğiyle...

Hikmet KONAR
Okul Müdürü

TEŞEKKÜR

Bu çalıőmanın gerçekleşmesini sağlayan baőtta denemeleri içtenlikle yazan ve çizimleriyle kitabımıza renkkatan rencilerimize, rencilerimize yardımcı olan retmenlerimize, yayınımıza baőtından beri inanarak ve bizlere güvenerek destek veren İstanbul (Erkek) Lisesi Müdürü Sayın Hikmet KONAR'a teőkr bir borç biliriz.

Türk Dili ve Edebiyatı Zmresi

ÖNSÖZ

Bu bir başlangıç.

Masmavi sonsuzlukta ilk kanat çırpışımız.

İlk aşklar, ilk heyecanlar gibi.

Hayatın tatlarına uzanma, renklerine dokunma arzusuyla.

Hayatla buluşma, hayatla tanışma ve hayata karışma çabasıyla.

Karışma, uzak dur! İhtarına rağmen, ona alışma, onu algılama, ona anlam katma, kendi anlamını bulma, büyük manaya erme ve bu büyük mana içinde erime gayesiyle.

“Başboş ve gayesiz

kalemsiz ve kağıtsızım artık

kalem

-sızım

kağıt

-sızım

alinyazım seni sevmek

seni yazmak alinyazım”

Yazmak, alın yazısını şekillendirmek; alın yazılarına sayfa olmak.

Yazmak o sızıyı içinde duymak, var oluş ve yok oluş aralığından bir yol bulup sızmak.

Zengin ve kadim medeniyetimizin dil, çizgi ses ve şekil mirasının üstün güzelliklerine erme, onları keşfetme ve bu keşiflerden sonra, coğrafi, ruhi keşiflerimizi zenginleştirme yürekliliğini gösterme idealiyle yürümek.

Estetik zevk ve anlayışın zirvesindeki sanatsal varlığımızın başında parlayan taca bir mücevher de biz takalım umudu.

Yol uzun, yol çetin.

Ama gönülden gönüle yol açmanın başka yolu da yok.

Düşünerek, üreterek, paylaşarak çoğalmak ve çoğaltmaktır yazmak.

Bu yola baş koyan Sarı- Siyahlıların kelimelerle dansını, söz ile şansını deneme cesaretini göreceksiniz bu kitapta.

İÇİNDEKİLER

- 12 Sunuş **İpek ÜSTÜNDAĞ'20**
15 Acil Durum **Haktan Can AKIN'20**
20 Değişim **Zeynep KARASU'22**
25 Çok Şeyi Bırakır Olmuşuz **Melisa İŞBİLEN'18**
27 Hududu Aşmak **Özlem YILMAZ'19**
30 Sınırlarda Kaybolmak **Selin ZİHAR'20**
32 Yağmurlu Günler **Orhun COŞKUN'19**
35 Mavi **Zeynep KARASU'22**
37 Hazzeder miyim, Bilmem! **La Edri'19**
39 İlerliyoruz **Bengisu ÇAĞLIALTUNCU'22**
42 Cümleler **Selin ZİHAR'20**
44 Yalan Söyleme Sanatı Üzerine **Arzu GENCER'19**
48 Peki, Ya Yarın? **Beste ACAR'20**
50 Güzel Yalanlar **Zeynep Selin DOĞU'19**
52 Sevgilinin Yüzü **Özlem YILMAZ'19**
54 İpekten Yola Döşenen Düşler
Yaren Sude BAŞARAN'20
57 Köpüklü Kahve Tadında **İpek ÜSTÜNDAĞ'20**
60 Bir Buket Çiçek Üzerine **Selin Su BELEN'20**
62 Zaman **Kağan ERDOĞAN'19**
66 Ses ve Sükut **Yaren SOLAK'20**
67 Pazar **Emre GÜLER'20**
69 Seçmek Üzerine **Onur Berke DEMİR'19**
71 Umut **Fahrettin TEPEALTI (Coğrafya Öğretmeni)**
73 Üzüldeğümüzde **İrem GİZER'20**
75 Kaybolmam Gerek **Gaye YÜCE'20**
76 Yangını Başlatabilmek **Doğa KILIÇ'20**
78 Fakir Kız Zengin Oğlan **Elif Naz BAŞOKUR'18**
80 Sevmek Bir Kişilik Bozukluğu **Öyküm KORUCA'20**
82 İstemiyorum **Zeliha Nazlı YANMIŞ'20**
83 Kadın **Defne HACİMAHMUTOĞLU'20**
86 Açık Tut Pencereni **Hale ALKAN'20**
87 Ey Aşk Nesin, Neredesin Bilemedim
Cemre TURHAN'20
88 Özgür İrade Yani Köle Özgürlüğü **Berra GERENLİ'22**
90 İnsanlık Üstüne **Gökçe AKSU'20**
92 Meritokrasi **Togan DOĞAN'22**
94 Şov Devam Etmeli **Yiğit DURMUŞ'21**
96 Sistematik Yaşam **Arda GÜCÜ '21**
97 Mehmet Bey, Çantası ve Telefonu **Elif YILDIRIM'21**
99 Neden **Ebru SARP'17**
101 Ruhların Irkı **Jasmin WEİHS'18**
102 Adalet (ve Günümüz) **Malik DURMUŞ'21**
104 Bizi Rahat Bırakın **Abdülkadir TAŞTAN'18**
106 Ciğerinin Sıcaklığı **Burak KAYAOĞLU'18**
107 Portakal Ağacı **Haktan Can AKIN'20**
110 Aşk Sorgusu **Rodi DÜGER'20**
112 Camdan Ayakkabı **Gaye YÜCE'20**
113 Daha Özgüvenli Bir Topluma Doğru
Zeynep KARASU'22
116 Devam **Gaye YÜCE'20**
117 Duygulara Karşılıktır Cümleler
Barkın YILDIRIM'20
118 Kara bir Tutam Dostluk **Irmak YAĞIŞAN'20**
119 Geleceğe Umutla Bakmak **Naci Can ÇALIŞKAN'20**
120 Güzelmiş **Ulaş AYYILDIZ'20**
121 Hüzne Mektup **Naz KÜÇÜKDAĞILKAN'20**
122 İpek Yolu **Yamaç Eren AY'20**
124 Kadın Erkek **Sıla TATLI'19**
126 Karanlık Çöktüğü Zaman **Emirhan MUTLU'20**
128 Karar Ver(me) **Pelin KARAKOYUN'20**
131 Karınca **Sinan ÇAKMAK'20**
133 Kaybedildikten Sonra **Dina BULCA'20**
135 Keşke **Arda OKUTAN'20**

- 139 Kırık Hayallerim *Zeynep Dila ÜNLÜ'20*
- 143 Kontrolsüz Güzellik Güzellik Değildir
İrem YUNUSOĞLU'20
- 146 Kurtuluş Kapısı *Nureşan DÜNDAR'20*
- 147 Kutlu olsun *Emre TÜZMEN'20*
- 149 Karar Vermek *Can KURTUL'20*
- 151 Mutluluğu Bulmak *Selin ÖZDEMİR'20*
- 154 Özgürlük *Ilgım ÖZTÜRK'20*
- 156 Pişmanlıklarımız ve İsteklerimiz
Beste ÇAKMAKGİL'20
- 160 Popüler Kültür *Öyküm YILDIZ'20*
- 162 Ses *Berk Emre CİCOS'20*
- 163 Stresler İçindeyim *Selen YİĞİTASLAN'20*
- 165 Tükettikçe Tükenenler *Mehmet Barış ÖZTURAN'20*
- 167 Umut *Naz KAYA'20*
- 169 Bir Umuttur Çınar Ağacı *Ali Doruk IŞILDAK'20*
- 172 Üzülme Tek Kişiliktir *Nazlı ÇAPAR'20*
- 173 Yalnızlıkla Başbaşa *Sude BAŞER'20*
- 174 Karmaşa *Melis AŞAR'20*
- 175 Yetişemiyorum *Ceren YÜKSEL'20*
- 177 Önce Düşün *Can KURTUL'20*
- 180 Yeni Yıl Yeni Ben *Ceyda KUTLULUK'20*
- 183 Modern Dünya *Devrim Fırat YILMAZ'21*
- 184 Biz o Kadar İyi Yenileniyoruz ki...
Ahsen Nur ÖZDOĞAN'21
- 186 Ekşi *Güneş Ezgi AYYILDIZ'18*
- 187 Patavat-sız-lık *Ege ERDURAK'20*
- 188 Gerçekle Hayal *Buse HATUNOĞLU'21*
- 190 Karanlık Cisim *N. Aybike BOLDEMİR'21*

SUNUŞ

Merhaba Sevgili Okur,

Önünde açık duran bu sayfadan ne bekliyorsun tam olarak. Ne okuyacağımı düşündün bilmem ancak muhtemelen beklentilerinden biraz farklı olacak bu okuma senin için. Biliyorum, belki edebi, biraz acemi, yine de etkileyici bir şeyler umdun bu sayfalardan. Hadi durma, hemen atla o zaman yan sayfaya. Gözlerimle gördüm, nice yazılar var okurunu kucaklamayı bekleyen. Ben ise biraz farklı bir şeyler deneyeceğim. Vay, sabırlıyız; buralara kadar devam ettik okumaya. Evet, o zaman çıkarıyorum ağzımdaki baklayı, hayatımda ilk kez, istemsiz bir tutkuyla yaptığım yazma işini başka birine öğretmeye çalışacağım! Korkma, korkma hemen! Tahta sıralarda çok dirsek çürüttüm de, kâğıtla kalemi buluşturmayı okulda öğrenmedim ben. Haydi, bir deneyelim, ne dersin?

Duyguları ve fikirleri oluşan her insan bunları başkalarına aktarma ihtiyacı duyar. Hiçbir şey olmasa en temel ihtiyaçlar üzerine yazılmış milyonlarca eser bulunabilir. İnsanoğlu böyledir; acıkır yazar, susar yazar. En çok da susan yazar. Söze dökemediklerimizi kâğıda karalarız. Kimi top yapar atar sonra, kimi yakar, kimi de temize çeker ciltler basar; adı yazar olur sonra. İlla da iki kapak arasına toplamak mı lazım düşünceyi? Aslında hissedebilen her insanın içinde bir yazar yaşar.

Çok kez duyarız “Ben öyle güzel yazamam.” cümlesini. Ne korkaklık! Harıl harıl defterlerimize not aldığımız yok öyle düşünülür yok böyle yazılır

kurallarından oluyor hep! Oysa teferruattan başka bir şey değildir. Nerede paragraf açacağın veya nereye noktalı virgül koyacağın...

Varsın saçma sapan bir yerde başlasın paragraflar veya bağlaçtan önce virgül koymuşum, dünyanın sonu mu yahu?

Şekil olarak esnektir bu iş de içeriğe gelince toparlamak lazım yazıyı. Elbette vardır bir örneği bu işin ancak kendi tarzında da olsa “yazabilmek” önce “yazanı okuyabilmeyi” gerektirir. On yaşında bir kızın yazdığı günlükten, Ulusun Önderi’nin Nutuk’una kadar; okur, Gatsby’nin şaşaalı salonundan Nazım’ın hücreğine kadar her mekânda bulunur, yüzlerce hikâyede, binlerce isimle doğuma, ölüme şahitlik eder; sever, nefret eder, güler, yorulur, bir iken binler olur ve çevirdiğin her sayfada biraz daha kendini bulursun. Kurallara uygun kelimeleri yan yana getirmek değildir yazmak. Önemli olan her yazıya kendinden bir şeyler katıp her defasında biraz daha sen olmaktır.

Uzun oldu değil mi? İşte başlayınca duramıyor insan. Her dediğimde de yazamam ben. İşin garibi, benden istenen bir konuda yazmak da zorlar beni. Keyfine düşkünlük müdür bilmem, martılar misali rüzgâr nereye eserse o yöne uçarım.

Aman yazarım!

Benim gibi olun demiyorum size, fikirlerin en değersiz şey olarak görüldüğü bu dünyada iyiden iyiye beş parasız kalırız valla!

Ama bazen de öyle güçlü bir istek duyar ki insan yazmak için, başka hiçbir şeyi umursamaz. Gece üç, dört sabaha kadar yazabilir eğer anlatacağı varsa. Hayat devam ettikçe, bizler görüp duyup hissettikçe de anlatacaklar hep vardır. Dünyada acı, nefret, kaygı, umut, aşk, mutluluk var oldukça birileri mutlaka bir kâğıda sığınacaktır.

İşte böyle sevgili okur. Ne kalıplara ne kurallara sığdırabildim ben bu muzip tutkuyu. Umarım ki sıkıcı bir öğretiden çok hayatına dahil edeceği, yepyeni bir alışkanlığı hatta bağımlılığı ilgi çekici biçimde gösterebilmişimdir sana. Bilmem bir daha aklına gelir mi bu okudukların. Tek bir çekimser kalemi kâğıtla buluşturabilmek ümidi, başka da bir şey beklemiyorum bu yazıdan.

İpek ÜSTÜNDAĞ'20

ACİL DURUM

“Kol naysan van van, kol naysan van van!” Bizim televizyon kanallarımızda beş altı yıl önce izlediğim bir dizide geçen bu cümle, beni çok güldürürdü. İlkokuldaydım. Yeni yeni İngilizce öğreniyordum. Senaryoya serpiştirilmiş İngilizce cümlecikleri anlayabiliyor olmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Dizide, uzun yıllar yurt dışında yaşadktan sonra Türkiye'ye kesin dönüş yapan bir ailedeki anne karakteri ara ara gülümseten yabancı sözcükler kullanırdı. “Kol naysan van van” cümlesini de acilen cankurtaran çağrılması gereken bir anda kullanmıştı. “911'i ara!” diyen anne karakterine duyduğum sempati Türkiye'de cankurtaran hizmeti için 112'yi aramak gerektiğini öğrendiğimde tamamen kaybolmuştu.

Şimdi lise öğrencisiyim. İngilizce biliyorum. Almanca da öğreniyorum ve günlük hayatta karşılaştığım yabancı sözcükler artık beni çok rahatsız ediyor. Dolmuş durağında kahya, şoföre “Osman abi, senin araç ful, haydi” dediğinde ya da inen yolcu geride kalan arkadaşına “bay” diye seslendiğinde, arkadaşım “bana yazının linkini atar mısın” ricasında bulunduğu, konuşmacı “doğayı, hayvanları koruyabilmek için aksiyon almak”tan bahsettiğinde kendimi hep biraz sıkıntılı hep biraz buruk hissediyorum. Çünkü artık ilkokuldaki halimden daha çok şey biliyorum. Tatlı dilin yılanı deliğinden çıkardığını biliyorum örneğin. Bıçak yarası geçer, dil yarası geçmezmiş onu da öğrendim. Hele ki bülbülün çektiği dil belasıymış; en sevdiğim atasözlerinden. Dilini eşek arısı soksun da dendi bana zamanında. Kısaca, öğrendim ki beni ben yapan konuştuğum dildir. Çevremle iletişime

geçebilmek, isteklerimi, düşüncelerimi anlatmak, karşımdakileri anlamak, anılarımı geleceğe taşımak ancak konuştuğum dille mümkün. Descartes'ın, "Hayvanlar konuşmadıkları için düşünmezler, düşünmedikleri için konuşmazlar." özdeyişi dil ile düşünce arasındaki sıkı bağı ifade ediyor bana. İnsanı insan yapan bu iki temel özellik bence hayatın özünü oluşturuyor. İnsanoğlu kendini doğru ifade edebilmek için düşünüyor ve düşündüklerini ifade ettikçe önünde yeni yollar açılıyor.

Birlikte Türkiye bütünü oluşturduğum vatandaşlarımla ortak kültürümüzü, ortak tarihimizi, yaşam biçimimizi, dünya görüşümüzü dil sayesinde yaşayabiliyoruz. Dünya üzerindeki binlerce topluluk sahip oldukları farklı dillerle ayrışıyor, özellik kazanıyor, biricik olma haline kavuşuyor. Dil sayesinde millet olabiliyor toplumlar. Öğrendim ki bir milletin bağımsızlığı ve sonsuza kadar yaşaması dilinin varlığı ve bağımsızlığı ile mümkün.

İnsan bunları akıl edebilir hale geldiğinde yabancı sözcükleri kullanma gereğini duymuyor aslında. Kullananların da eğitimsizliğine, kendine güvensizliğine, bazı şeylerin farkında olamayışlarına üzüyor insan. 6 Ekim'de İstanbul'un işgalden kurtuluşu kutlanırken, Türkçenin, işgal kuvvetleri ülkelerinin sözcükleri ile işgal edilmiş olduğu gerçeğiyle yaşamak, adım başı yabancı sözcüklerle dolu dükkan tabelalarının önünden rahatlıkla geçebilmek ve bunlardan rahatsızlık duymamak ancak eğitimsizlikle mümkündür.

Sakıp Sabancı Müzesi'nde Moğol İmparatorluğu konulu bir sergi düzenlenmişti. Sergi mekanının girişine etkileyici bir sunumla Bilge Kağan Anıtı'nın ve üzerindeki

yazıların fotoğrafları konmuştu. Metinler sekizinci yüzyıla tarihleniyordu. Yapılan çalışmalarla günümüz Türkçesine çevrilmişlerdi ve "Tengri"nin Tanrı olduğu belirlenmişti. Bu yazıyı yazabilmek için yaptığım araştırmalarda farkına vardım ki o gün gördüğüm fotoğraflar; Türkçenin yazı dilinin yazılı, elle tutulur ilk belgeleriymiş.

Sekizinci yüzyıldan sonra günümüze kadar geçen süreç bir dilin toplumların yaşamından nasıl da etkilendiğini gösteriyor. Türklerin İslamiyeti kabulüyle Türkçe Arapçadan sözcükler katmış içine. Kaşgarlı Mahmut ise Araplara Türkçe öğretmek amacıyla Divan-ı Lügati't Türk'ü yazmış aynı süreçte. 13. Yüzyılda Anadolu'da Selçuklu döneminde resmi dil Arapça, edebi dil Farsça iken halk dili için yazılan eserlerde ise Türkçe kullanılmış. Aynı dönemde yaşamış ve çokça eser vermiş iki kişiden Yunus Emre Türkçeyi kullanırken Mevlana, Farsça yazmış eserlerini. Anadolu Beylikleri döneminde ise Karamanoğlu Mehmet Bey her yerde Türkçe kullanılmasını şart koşmuş. 15.yüzyıl ile 20.yüzyıl arasında eğitimsiz halk Türkçeyi kullanırken seçkinler sınıfı Arapça ve Farsçayı tercih etmiş. Bu da iki farklı kültürün doğmasına yol açmış. Tanzimat dönemi, Fransızca sözcükleri Türkçe'ye katmışken dilde yenileşme ve arılaşma çabaları başlamış, cumhuriyetin ilanı ile bu çabalar hız kazanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra yapılan yazı/harf devrimi Latin harflerine dayalı Türk alfabesi dönemini başlatmıştır. Atatürk 1932'de Türk Dili Tetkik Cemiyetini kurdurmuş ve bizzat kendisi de Türkçenin gelişimi için uğraşmış hatta ölümünden bir yıl önce geometri terimlerini Türkçeleştirmiştir.

Doğrusu bir solukta okunacak bir macera romanı

taında Türkçemizin tarihi. Daha önünde kim bilir yaşanacak ne maceraları var. Ama okuduğumuz tarihçe gösteriyor ki varolması için korunmaya ihtiyacı var. Dünyanın en seçkin dil kataloğu kabul edilen Ethnologue şu an dünya üzerinde 7099 adet bilinen dil için hizmet veriyor. Aslında tam da bir sayı verilemiyor çünkü bazı lehçeler bir dil vaziyetine dönüşmüş ve bu durumda ayrı bir dil sayılıp sayılamayacağı konusunda uzmanlar kararsız. Kullanılan bunca dilin dışında artık varolmayan diller olması, bir dilin dünya üzerinden silinebiliyor olma gerçeğini hatırlatıyor hepimize. Dil canlı bir varlık gibi doğuyor yaşıyor ve ölüyor. Dilin yaşayabilmesi için korunmaya ihtiyacı vardır.

Günümüz dünyasının sosyal medya hesapları ile desteklenen çlgın iletişim çağında Türkçe yüksek dozda yabancı sözcük istilasını altında. Bundan kaçınmak çok zor. Ancak bilinçli bir eğitim sistemi ile kişilere duru Türkçenin niçin önemli olduğu anlatılabilir. Ayrıca kendi deneyimlerinden yola çıkarak devlet büyüklerinin ve topluma rol model olan sanatçılarnın yabancı sözcüklerden arındırılmış duru bir Türkçe kullanmaları da çok önemlidir.

Günümüz Türkçesi yabancı sözcüklerle dolu olsa da ilk yazılı metinden bugüne geçirdiği sürece baktığımda diyorum ki ben, 1300 yıl önce yazılmış metinde tanıdık sözcükler bulabiliyorsam, benden yüzyıllar sonra gelecek nesiller de Türkçenin şaşırtıcı serüvenine tanık olmalıdır.

Bu iyimser bakışımın nedeni de tüm dünyada dilini yabancı sözcüklerden kurtarma çabalarının yapılması ve başarılı sonuçlar alınması. Yeter ki insanlar dillerindeki yabancı kelimelerden rahatsız olsunlar. Örneğin

Finler 1588 yılından itibaren dilleri ile ilgili çalışmalar yapmışlar ve bugün teknolojik sözcüklerin bile Fince bir karşılığı var. Arap Dil Derneği Batı tekniğinin dile soktuğu sözcüklere Arapça kökenli karşılıklar üretmiştir. Bizim de Türkçemizi korumak, geliştirmek amacıyla bilimsel çalışmalar yapan yayınlayan bir kurumumuz var. Atatürk ün talimatıyla 1932 yılında kurulan Türk Dili Tetkik Cemiyeti, amacını “Türk Dilinin öz güzelliğini ve zenginliğini meydana çıkarmak, onu yeryüzü dilleri arasında değerine yarasır yüksekliğe erdirmek” olarak belirlemiştir. Türk Dil Kurumu, adına 1936 yılında kavuşan kurum, kuruluşundan itibaren çağdaş Türkçede çok hızlı bir arılaştırma akımına başlamış, geçen yıllarla kendi bünyesinde bazı değişiklikler olsa da Türkçenin varlığına sahip çıkmaya devam etmektedir.

Biz Türklere Türkçemize sevgi ve saygıyla sahip çıkıp onunla gurur duymalıyız. Geçmişimize sahip çıkıp, öğrendikçe gelişeceğiz. İnsanların bilgiyle kuvvetlenen dimağları kendilerine duydukları güveni artıracak ve Türkçe dünya durdukça var olacak. Bunun için de yapmamız gereken tek şey Türkçe konuşulan her yerde farkındalığı artırmak, dilimizi yabancı sözcüklerden arındırma çalışmalarına sahip çıkmaktır. Belki de bir acil durum vakası gibi düşünmeye başlamalıyız, bir “kol nain van van” çığlığı lazım hepimize. 112 Acili arama anındaki hassasiyete ihtiyacımız var.

Haktan Can AKIN’20

DEĞİŞİM

Değişim. Bu kavram hayatın belki de en büyük paradoksudur*. Bu paradoks yüzünden silinen gözyaşlarının, filizlenen ümitlerin, kurulan hayallerin, söylenen yalanların, uyulan kuralların, yıkılan saltanatların, çöken rejimlerin sayısı bilinmez. Saymaya da kimse cesaret edemez. Çünkü “insan” ın değişime inanmaya ihtiyacı vardır ve değişimin içinde barındırdığı çelişkilerin farkında olmak, ondan şüphe etmek, geleceğe dair umudu baltalamaktan başka hiçbir işe yaramaz. İnsanoğlunun tarih sahnesinde inkâr edilemez roller oynamış olan değişim neden paradokstan öteye gidememiştir? Kanımca baştan başlamak en doğrusu olacaktır.

Önceleri insan ayak bastığı dünyayı sadece temel ihtiyaçlarını karşılamak için kullandı. Beslendi, avlandı, barındı. Fakat her insan aynı değildi. Farklı olanlar sıradanların içinden sıvırdı. Belki biraz da kurnazlıkla lider oldular. Böylelikle toplum halk ve yönetim olarak ikiye bölündü. Halk halinden memnundu çünkü milyonlarca kişinin hayatının senin ellerinde olmasının verdiği sorumluluk onların omuzlarında değildi. Bunun üstesinden gelebilen yöneticiler sevildi ve desteklendi. Sonra insanlık tarihinin en büyük tuzağı olan zevk düşkünlüğü sardı dört bir yanı. Daha güzel cariyelere, daha çok hazinelere, daha geniş topraklara, daha rahat yaşamlara sahip olmak büyük bir zevkti insanoğluna göre. Bunun neticesinde geliştik. Vicdanımızı rahatlatmak için kullandığımız Tanrı'larımız, sosyal statümüzü ele veren kıyafetlerimiz, hayatımızı daha kolay hale getiren pratik ev eşyalarımız, toplumdan topluma farklılık

gösteren alfabelerimiz, güç gösterisinin en büyük ikilisi ok ve yaylarımız, her şeyin kapısını aralayabilen kölesi olduğumuz altınlarımız vardı artık. Böylelikle kavramlar değişmeye başladı. Aşk, sadakat, şeref, vicdan, güç, cesaret ve daha nice insanın kendinden bile sakındığı kavramlar maddeye bağımlı oldu. Aşk güzelliğin bir sonucuydu ve güzellik algısı bir çift mavi göz, ince dudaklar ve pürüzsüz bir yüzün ötesini geçemiyordu. Güç para, cesaret cesur taklidi yapmak zorunda bırakılanların elinde bir oyuncak, sadakat paranın getirisi olan lafta bir davranış oldu. Ve bu durum kaçınılmaz olanı tetikledi. Alışkanlıklar da değişti. Önyargılar yüzünden insanları aşağılamak, hırslar ve arzular için her şeyi gözden çıkarmak, zevk için daha çocuk yaştaki kızların ırzına geçmek, para için vatanını satmak normaldi. Kanıksamıştı insanoğlu bir kere. Yeni alışkanlıklar yeni gereksinimler getirdi. Böylelikle “daha” kervanı büyüdü de büyüdü. Destansı imparatorluklarımız, gemilerimiz, göz korkutan silahlarımız, bombalarımız... Savaşa, asla kopmayacak darağacı ipimize, bir tutkuymuşçasına bağlandık. Halk öldü, öldürdü, öldürüldü. Yeri geldi savaştı yeri geldi sevdi. Kızdı da, deliler gibi de sevindi. Aç da kaldı, pislikte de boğuldu. Bazen alttan aldı bazen isyan etti. Bu duygu karmaşasının ağırlığından mıdır bilinmez; gözlere perdeler indi, indirildi. Gerçekleri istenilen şekilde yorumladık. Burjuvanın yalanları, kuşun uçabilmesinden daha gerçekçiydi bizim için. Hiçbir bilgiyi sorgulamadık. Üzerine düşünsek de bizim için hali hazırda şekillendirilmiş fikirlerle düşündük hep. Kendimizin olmayan idealleri benimsedik. Vaat edilen fakat asla bizim olmayacak hayallerimiz için canımızı dışımıza taktık. Kalktık, yemek yedik, çalıştık, yemek yedik, yattık. Tekrarlayıp çarkı döndürmeye devam ettik. Sonra uzaklardan eski bir dost geldi yardımımıza.

“kitaplar.”

En sadık dostlarımız diye nitelendirebileceğimiz kitaplar sayesinde düşünceler yayıldı. Bu sayede insanlığın tüm kirini barındıran o kalın perdelerle kör edilmiş gözler özgürleşti, karanlığa terk edilen yürekler aydınlandı, uyutulan beyinler uyandı, saklanan gerçekler gün yüzüne çıktı. Ve insan isyan etti. Mantık yerini bastırılmış duygulara bıraktı. İçre atılan çığlıkların, dökülen gözyaşlarının, hapsedilen masumların, kana bulanmış vicdanların hesap sorma vakti gelmişti artık. Değişim; sırasının geldiğini anlayan oyuncu gibi olağan bir şekilde sahnedeki yerini aldı, oynaması gereken rolü oynadı. Alışılan tüm düzen yeniden değişti. Halk kontrolü ele almalıydı. Gelenekler, dinler, yasalar, rejimler, belki de düşünceler... İnsan tatmin olmuştu. Yüzyılının istediği her şeye sahipti. Atom bombaları, nükleer santraller, medeni kanun..

Peki, yeter mi? Devam etmeyecek mi bu değişim? Ateşin keşfi, alfabenin icadı, peygamberlerin doğuşu, Magna Carta, reform, rönesans, Amerika'nın sömürülmesi, Amerika'nın bağımsızlık bildirgesi, Fransız Devrimi, Waterloo Savaşı, 1. Dünya Savaşı, Rus Devrimi, Kurtuluş Savaşı, 2. Dünya Savaşı, İnsan Hakları Bildirgesi, NATO'nun kuruluşu, Komünist Çin'in kuruluşu, Komünizm'in Avrupa'da çöküşü, soğuk savaş, imzalanan barış antlaşmaları... Şimdi farklı mıyız? Değiştik mi nihayet? Gözlere çekilen perdeler yok mu artık? Manipüle edilen insanlara, tecavüz edilen kızlara, dövülen eşlere, daha çocuk yaşta evlendirilen çocuklara, terörizme, verilen şehitlere, sömürülen Afrika'ya, mezhep ayrımcılığına, borcunu ödeyemediği için kendini yakan vatandaşlara, çocuğunun canı çekmesin diye bakkaldan

geçerken çocuğunun gözünü kapamak zorunda kalan babaya, ailesi aç kalmasın diye kendini satmak zorunda kalan anneye, kozmetiğe harcanan 200 milyar dolara rağmen insan yardımları için ayrılan bütçenin 30 milyar doları geçmemesine, yolsuzluğa, rüşvete, din baskısı ve din üzerinden çıkar çatışmalarına, yalan propagandalarla yandaş toplayan topluluklara, kasıtlı iç savaşlara, siyaset için alınan canlara temiz(!) 21.yy'ımızda yer yok mu? Kafamızı kuma gömüp Pollyannacılık oynamaya ne kadar devam edeceğiz? Eğer buna bir dur demezsek boşa gidecek onca çabanın onca devrimin hakkını nasıl ödeyeceğiz? Akıtılan kanlardan, ölen kanlardan, ölmekten beter olan ana ve yarılardan, öksüz kalan çocuklardan nasıl helallik isteyeceğiz? Değişim, isyan eden kalabalıkları susturmak için yapılanlara bir kılıf gibi kullanılırken daha ne kadar kanacağız bu kavrama? Değişim çarkı döndüren farelere verilen yemden başka bir şey değilken hala nasıl değiştiğimizi düşüneceğiz? Belki de asla değişemeyeceğiz. İşte bunun için değişim içinde boğulacağımız fakat en arzulanen paradoks olarak kalacaktır.

İnsanlık tarihini asıl yazan ve asla değişmeyecek olan şey, insanlık tarihinden çok daha eskidir. “Duygu” dur. Ne kadar da itiraf etmeye çekinsek duygularımızdır bizi biz yapan. Şu an hissettiğimiz sevgi hala aynı sevgidir. Öfke, mutluluk, kıskançlık, korku, hırs, aşk, şehvet, gurur, kuşku, utanma, suçluluk, pişmanlık ve daha nice duygu... Asırlardır aynı duyguları hissederiz. Yüzler hep değişir ama duygular hep aynıdır. Tetiğe basan parmaklar farklıdır ama tetiğin çekilmesini sağlayan his hep aynıdır. Hissedilenler hep aynı olduğundan sonuç olarak ortaya konulan davranış da bir tekrardan ileri gitmeyecektir. İsyen duygusunun ardından yapılan değişiklikler sonucu tatmin olma duygusu hep var olacaktır. Yani insanoğlu

gerçek bir farklılık yaratıp o kanlı çarkı kırmadıkça değişim sadece bir laf olarak kalacaktır. Ve tarih ise tekerrür edecektir. Aşağılanma, isyan, değişim, yozlaşma; aşağılanma, isyan, değişim, yozlaşma; aşağılanma, isyan, değişim, yozlaşma...

***paradoks** Fr. Paradoxe = 1. Aykırı düşünce 2. Çelişki.
3. fel. Düşünceler arasında tartışmaya açık, kesin bir yargı içermeyen karşıtlık.

Zeynep KARASU'22

ÇOK ŞEYİ BIRAKIR OLMUŞUM SAYFALARI, ARKADAŞLIKLARI, HAYATI

Bir şeyden kaçarken uykuya sığınmış insan. Ya da, yeni başlayan günün görmeye veya yaşamaya değer olmadığını düşündüğünde. Dayanak aramış kendine, uykuya taşıtmış kendini, taşıdığı ağırlıklarla birlikte. Hatta uykuya bile tam güvenmez, gözleri açık uyurmuş. Duyu organları doğduğundan beri dinlenmemişmiş. O yüzden mi isyanları? Güvende bir değişiklik yok, çünkü bir bırakış düşüncesi de geçmiyor akıllardan.

Nedir bu hali kayıtsızlığımın? Neden erken ve daha uzun süreliğine kaçışlarım? Her şeyi tükettim mi demek? Doyasıya sevmeden, kalbi kağnıyarak sevilmeden, tüm kitapları okumadan? Sevişmeden ruhuyla? Bitti mi şimdi?

Uyku ahiretim mi benim?

Beklemeli miyim?

Yolumu mu seçmeliyim?

Ağır olan ölüm değil. Beden bile istiyor.

Nereden bağlı ruhumla, bedenim birbirlerine?

Kesip atsam, devam edebilirim biliyorum.

Kaçmaktan bıktım. Ruhumun çılgınlıklarını susturuyor bedenim. Kapıyor ağzını, sıkıyor boğazını; ölmekten beter ediyor.

Yaşarken öldürüyor, evet. Kendi cinayetimin tanıyıyım ben, ondan bu sığınışım.

Uyku...

Görmemek daha fazla gereksiz şeyleri. Onlar da kalmayınca kör olmak.

Kaldır beni, rüyalarımınla.

Düşmekten yoruldum. Gözlerim açık uyumaktan yoruldum.

Yaşayamamaktan.

Sar beni.

Melisa İŞBİLEN'18

HUDUDU AŞMAK

Bir insan bir adam yaratabilir mi? Bir insan ne kadar Tanrı olabilir? Doğumundan ölümüne bir adam yaratmak, doğumdan ölüme dek vakti olana kâbil midir? Her gün bir satır yaratsa, bir gün tırnağıyla, öteki gün saçıyla, öteki gün eliyle, ayağıyla, damarlarıyla, ciğerleriyle... Hücre hücre, ilmik ilmik dokusa, nefes nefes işlese. Çok değil, bir haftaya beden tekâmül etse... Kalan uzva ne yapmalı? Misal, ruh ve akla kaç gün lâzım? Onun her gün bir hücrelerini var etmeye hangi nefes yetecek? Ruhu duyguyla tutkuyla doldurmak, aklı anılarla ve efkârla doldurmak. İnsan hakikaten yaratıcıysa, yarattığının hesabını zatından ayrı teşkil etmesi gerek. Ne kendi yaşantısını, ne kendi ihtiraslarını karıştırmaksızın, yoktan yaratması gerek.

Bir adam yaratmak, mümkün müdür böyle bir şey? Her gün ruhundan bir hücre, aklından bir hücre yarata yarata var etmek mümkünse bu mahlûku, yaratmış olmak yine kâfi gelmez. Tam takım yaratmak bir kere oldu mu, bu adamı yaşatmak gerek. Yürütmek, oturtmak, uyutmak, uyandırmak, âşık etmek, küstürmek var. Öğrenecek, yanılacak kul. Sabretmek gerek. Tapacak, isyan edecek. Halîm olmak gerek. Öyle bir kader tayin edecek ki yaratıcı, içinde yalnız ayakta durmak olmayacak. Düşecek de mahlûk onca yıl yürümeyi bellememişçesine. Düşecek, kalkması için müdahaleden münharif, iki adım ötede beklemek gerekecek. Ağlayacak, ağlatmak için canını acıtmak gerekecek. Acıdan haykıracak, gözleri yumup ızdırabına sessiz kalmak gerekecek. Emek emek yaratmak, özenerek var etmek... Sonra onu kendi eliyle ateşe atmak gerekecek. Bir adam yaratmak... Lâkin onu

bir mânâ âlemine sığdırmak gerekecek. Her nefesine bir gaye tayin etmek, muhitine hükmetmek için her bir ayrıntı yeni baştan halk etmek gerekecek. Hepsi bir adam yaratmak için. Bir adam yaratmak için, bir adam yetmez. Yaratmak olmaz, bir âlem inşa etmeksizin.

Bir adam yaratmak, mümkün müdür böyle bir şey? Mümkün mü hepsini becermek, yaratıcının etlerini toprak kurtlar kemirmeden evvel? Üstelik yaratmak, yaşatmak da yetmez. Bir ömür verdiğin insanın nefesini ciğerlerinden alıp adını da koymak lâzım ecelin. Fakat nasıl olur? Niçindi öyleyse yaratmak? Öyle ya, adı yaratmak olmaz, yaşamı yaratırken ölümü sağ bırakmanın. Yaratıcı yarattığını öldürmeden ölürse ne olacak? İnsan bu. Kaderine ölüm yazmazsan, üzerine taş koy, iki yüz sene sonra aynı hâliyle bulursun. Ama buruşmuş ama sararmış. Göz yumar mı buna yaratıcı? Yine de yaratsa, yaşatsa ve öldürse yaratıcı figürünü, tâb eder etmez görecektir ki her hâliyle sahibinden çok yaşayacak bu mahlûk. Öyle değil mi? Boynumuzda ecel tasmasıyla dolaşıyoruz en nihayetinde. Ömür acziyetiyle mevcut cân-ı beşer. Taş der, ayağınla öteye itersin, sen gidersin, o taş asırlarca kalır. Bir çukur, üzerine basmaya tenezzül etmezsin, yarım asır sonra ona mevcut, sana mevta derler. Bunun için yaratıcı tümüyle kazımadan yok olmayacak mahlûk. Hiç var olmamış bir hâle koymadıkça, her daim sahibinden daha çok mevcut olacak. Sahibi çürüyecek, o iki cilt arasında kimi sayfanın yüzünde nefes alacak, kimi sayfanın yüzünde koşacak, kimi sayfanın yüzünde yârenini düşleyecek. Sayfa gelecek, mevtinin ardından yas tutulacak, lâkin ne olursa olsun, varlığı tâb olduğu ile sabit olacak, sahibinin yazan eli beş on minik kemikten ibaret kalsa bile. Katlanır mı buna yaratıcı? Ne yapıp edip silmeli kendinden ecel yazısını. Yoksa her an her şey ondan çok yaşayacak. Üzerinde

durduğu ruy-i zemin, aldığı nefes, yazdığı kâğıt. “Allahım, ben yok olamam.” dese de yaratıcı, bir gün olacak. Bir gün, hatırında kaldığı son insan da rihlet ettiğinde dâr-ı bekaya ve silindiğinde son delil de tevellüd ettiğine dair bir daha var olmamacasına yok olacak.

Sen yaratıcı, yarattığını zannettiğinde yanıldın. Yok olmayacağına zannettiğinde çoktan öldün. Kuşkular ve yarattığına duyduğun kıskançlık, ruhunu bedeninden önce kemirip bitirdi. Kefenimizden evvel çürüyoruz ve sen daha toprağa girmeden evvel çürüdüğün yaratıcı. Varlık şevk ve kuvveti, var olmak kuvveti nasıl silinir? İhtiras ve kıskançlıkla bir daha var etmemek üzere yok etmeye çalışırken o garâbetini, görmemek sana nasıl kâbil oldu? Nasıl oldu da insan unuttu fani olduğunu, fena olduğunu? Cisme isim koymayı yaratmak zannettiğinde mi? Ne zaman bu günah ona selâmetten cazip geldi? İnsan olduğunu unutup elindeki mahlûka eziyet ettiğinde mi, yoksa nisyânı ile kendine zulmettiğinde mi? Şüphesiz insanın zararı yalnız kendinedir. Keşke bilseydi.

Bir deli şöyle dedi:

“Ben ne yaptım, bir hududu zorladım kendimin dışına çıkmak isterken kendime rast geldim. Meğer insan olduğumu anlamak için Tanrılık taslamalıymışım. Meğer nasıl yaratıldığımı anlamak için bir adam yaratmaya kalkmalıymışım!”

Eskütün.

Yeter bu denli ölmek. Ruh vücuda, akıl başa geldiyse artık, dirilmek vaktidir.

Özlem YILMAZ'19

SINIRLARDA KAYBOLMAK

Doğumumuzdan bu yana, hatta doğumumuzdan da önceye dayanır dış dünyayla savaşıyoruz.

Ne olduğunu, neyden ve en önemlisi neden korktuğunu bilmeden dış dünyadan korunmak ister insan.

Doğduğumuz andan itibaren çizilir etrafımızdaki çizgiler. Bizi dış dünyadan koruduklarını düşünürken aslında savaşın tam ortasına iterler. Çünkü zaman geçtikçe, insanın o iflah olmaz merakı büyüdükçe çizgiler üzerine üzerine gelir insanın. Ya da belki de kim bilir, çizgilere yaklaşmak isteyen, onları aşmak isteyen, insandır.

Ve gün gelip çizgi bir kez geçildiğinde, alışlagelmiş konfor alanının bir kez olsun dışına çıkıldığında yaşanan ilk duygu pişmanlıktır. Yok, hayır atılan adımdan dolayı duyulan pişmanlık değildir bu. Aksine adımı atmak için geçen vaktin pişmanlığıdır duyulan.

Eğer dış dünyadan kastımın anne, babamızın bizi korumaya çalıştığı kötü insanlar olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Dış dünya, yürümeye çekindiğiniz sokaktır.

Dış dünya, hiç konuşmadığınız bir insana ilk kelimeyi ettiğiniz andır.

Dış dünya, “Şimdi ne olacak?” sorusunu kendinize

sorduğunuz yerdir.

Kısacası dış dünya keşfetmeye, kaybetmeye, kaybolmaya korktuğumuz her yerdir.

Yarın gündeğümünde günün ilk ışıklarının çizgileri silmesine izin verin. Aynı binayı paylaştığınız insanlara gülümsemekten çekinmeyin, konfor alanınızın o lanetli çizgilerininin dışına çıkın artık. Kendinizi kaybedin dış dünyada. Kaybolurken, bilinmezden korkarken bilinmezi keşfedeceksiniz.

İnsanların sizden nefret ettiğini, kıskandığını düşünmekten vazgeçin. Çünkü zannetmek bilinmezliği doğurur. Dış dünyaya adım atın ve o insanın dünyasında kaybolun!

İşte tam da bu yüzden daha fazla beklemeden kaybedin kendinizi korkusuzca. Bilinmez dediğiniz ama aslında bilmek istemediklerinizle aranızda duran o çizgiyi aşın artık. Çizgilerin ardındakinin peşinden koşun, kaybolun. Çünkü ancak kaybolarak bulabilirsiniz kendinizi...

Selin ZİHAR'20

“Şemsiye yapımcıları
Islanmaktan
Tek Kişiyi koruyacak genişlikte
Kesince kumaşları
Yağmur değil
Yalnızlıktır yağın”
Sunay AKIN

YAĞMURLU GÜNLER

Bazıları kararmış havaların, yerleri kaygan yolların, ıslanmış montların insana huzursuzluk yaşattığını söyler. Yağmur yağarken o kapalı havanın tesiri altında kalanlardanım işte ben de. Hava kararmış, yolları sular seller götürüyor... Yerimde durdukça bir sıkıntı, bir tasa basıyor beni de sanki. Yağmurun ve havanın insanı kötü düşünmeye sevk etmesini düşünmem de işte bu yüzdendir. Açıkçası böyle zamanlarda daralmış ruhları alakasız bulan insanlarla karşılaşsam da çoğunluk denilebilecek bir kısmın da benim gibi hissettiğini ve aynı duyguları yaşadığını seziyorum. Sanki gökteki damla herkesin içine bir dert topu gönderiyorcasına ağır ve mahzun düşüyor.

Günlerden bir kış günüyse ve eğer pencerenizde oturup dışarıyı izlemekten daha iyi sayılabilecek bir aktivite, serbest zamanınızla çakışmıyorsa camdan dışarı baktığınızda yağmurun yağışını görmek bazen boğucu olabiliyor. Yalnız kalmak isteyen insanlar için alışlagelmiş bir efkâr kaynağı olan bu yağmur, beni de tıpkı o insanlar gibi etkisi altına almaktan her seferinde vazgeçmiyor. Yerler kirli, hava sıkıcı, yukarısı da aşağısı da alabildiğine karanlık... Belirli bir hayat kalitesine ulaşmadan ve gelecek kaygısı gütmeyi bırakmadan sanırım yağmurlu

havalarda neşe saçamayacağım. Çünkü bu havalar ne kadar tasam varsa hepsini bir anda yeniden gün yüzüne çıkarıyor ve yapmam gereken ama henüz yapamadığım tüm sorumluluklarımı tıpkı bir tokat gibi yüzüme vuruyor. Mutluluk, belki gerçekten insanın içinde doğuyor olabilir fakat kanımca büyüdüğü ve olgunlaştığı yer insanların dış dünyalarıdır. Hüzünlenmiş olmak için hüzünlenmeyi ne kadar gereksiz buluyorsam kendi kendini sıkıntıya sevk edecek uğraşları da olabildiğince reddetmeye çalışırım. Ama mevzu bahis bir hava durumu ve ruh hali olunca ve bu durumu zıddına çevirmek mümkün olmadığı sürece bu vaka benim için bir yara gibi hatta bir eksiklik gibi kalacaktır. Bu dünyada insanların belki de mutluluğu nasıl yakaladıklarını kapsamlı bir biçimde incelendiğinde bu insanların çoğu dış dünyaya soyutlanmış, aldırmaz, hissizleşmiş ve “su geçirmeyen” kimselerdir. Hâlbuki bu mutluluk elde edilirken hislerin ve duyguların da kaybedilmemesi gerektiğini yani hüzünlerin ve diğer mutluluğa karşıt duyguların da kimi zaman mutluluğun koltuğunda olması gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden güçlü ve mutlu olmak ile duygusuz ve bu tür evrensel durumlardan etkilenmiyor olmak arasındaki dengeyi son derece dikkatli kurmak lazım gerektiğine inanmaktayım. Bu da gösteriyor ki yağmur aslında bir araç, yere düşen damlalar ise içimizdeki dertler ve sıkıntılar tabii gün yüzüne çıkmamış olanlarından... Velhâsıl kelam bu damlalar biriktikçe unuttuğumuzu sandığımız çoğu şey derinlerden çıkıyor, işte belki de bu yüzden görünce o damlaları yıkıyoruz ve çöküyoruz. O damlalar aslında belki de saklamaya, gizlemeye çalıştığımız gözyaşlarımız. İşte bu yüzden bu kadar önemserim yağmuru, bu kadar etkilenirim onun yere düşüşünden, bu kadar uzun ve sıkıcı görünen bir doğa olayını belki de bu yüzden gözümü bile kırpmadan saatlerce izlerim.

Yağmur başta olmak üzere derin kaygılarımızı ve hissiyatlarımızı yansıtan bazı unsurlar, içimizde yara açmaya yetecek kudrettedirler. Bunlarla haşır neşir olmaktan korktuğumuz gibi kimi zaman, kimi insanlarca bu korkunun hoş karşılanması da rastlanılası bir durumdur. Ama beni bu kadar hüzne boğan yağmurun da bir zayıf noktası var. Güneş. Ben de üzüntüsünü doya doya yaşayan her insan gibi acımı iyice çektikten sonra toparlanıp ayağa kalkmak zorunda olduğumu biliyorum ve bu süreç bazen hiç de iyi işlemiyor. Ancak böyle zamanlarda bilirim ki karanlığın ardından bir güneş doğacak. Ömer Hayyam'ın da dediği gibi: "Karanlık aydınlıktan, yalan doğrudan kaçır. Güneş yalnız da olsa ışık saçır. Üzülme, doğruların kaderidir yalnızlık. Kargalar sürüyle, kartallar yalnız uçar."

Orhun COŞKUN'19

*"Mavi bir renkten daha fazlası.
Sonu olmayan bir gökyüzü,
umut dolu bir deniz."
Cemal Süreya*

MAVİ

Mavi yavaş yavaş sarar ruhu. Önce gökyüzüyle tanırısın maviyi. Gözünü dünyaya açtığın andan itibaren seninledir ve asla ayrılmaz. En zor günlerinde bıkkınlıkla göğü seyre dalarken anne şefkatiyle karşılar seni. Yaşama tutunmak için bitmez tükenmez umudun olur. Uçsuz bucaksızlığıyla ne kadar da küçük olduğunu hatırlatır. Sonra hafif bir rüzgar eser yaprak hışırtılarıyla. Kuş olup uçmak, göçmek istersin sıradan hayattan. Bir gün; eğer şanslıysan denizi keşfedersin, bir daha vurulursun maviye. Dert ortağın olur denizler. Dertlerini senden söküp dalgalarla uzak kıyılara bırakırlar. Seni teselli ederler, dostça omzunu sıvazlarlar. Hafiflersin, dalga olmayı dilersin belki de. Kıyıdan kıyıya vurmayı, farklı yerler görmeyi, türlü insanlar tanımayı... Mavi özgürlüktür. Mavi insanı özgürleştirir, özgür olmak için cesaretlendirir. Çünkü o, özgür bir birey olmaya, her yanlış tercihin sorumlusu olmanın yüküne değer bir güzelliğe sahiptir.

Bir gün gelir bir çift gözde görürsün maviyi. Gördüğün an kelepçelenirsin o maviye. Bir daha görebilmek için her şeyinden vazgeçmeye hazırsındır. İşte o zaman esiri olursun mavinin. Kaybolursun içinde, bir türlü çıkamazsın. Her mavide o tonu ararsın. O uçsuz bucaksız gök artık aynı değildir senin için, eski ihtişamını korumaz. Çünkü bu masmavi göğün bir sonu olduğunu

fark edersin, evrenden seni kısıtlayan şey oluverir eski dostun. Onun altında sıkışıp kalmışsındır aslında. Denizler de artık dertlerini alamaz olur. O kıyıya vuran dalgalar; hep uzaklara itelediğin dertlerin olur,yüzleşirler seninle. Boğulursun ama çıkamazsın gün yüzüne. Çünkü öğrenmemişsindir yüzmeyi. O bembeyaz köpükler unutulmaya yüz tutmuş yaraların kabuğunu deşer, kanatır. Kara perdeler çekilmiştir gözlerine artık; kaçmaya çalışırsın, kaçamazsın. İşte o zaman anlarsın ki özgürlük denen destansı şey yaşanılmaz, sadece hissedilebilir.

Ve mavi...

Bize özgürlüğü hissettiren en güzel esarettir.

Zeynep KARASU'22

HAZZEDER MİYİM, BİLMEM!

Sorun, problem, sıkıntı, mesele, dert, tasa, keder, eller ne der; evet ne der? Ayağımıza takılan, takoz olan ne varsa işte bundan: Eller ne der? Üç kelime: Ne der eller? Çözüm dört kelime: Eller ne derse desin! Var olmanda hiçbir katkısı olmayan insanların beğenisi doğrultusunda varlığını sürdürmen de ne demek! Yapma böyle, insanların ağzına bir parmak bal çalarken sana düşünle mutlu olduğunu sanıyorsun. Neymiş efendim, millet beğenmişmiş... Eee! O beğendi de seni keyiflendiren ne? Aman bir alkış tufanı kopsun diye sürüm sürüm sürünmelerin mi, attığın taklalarla hokkabaz olup çıkıvermen mi; ne, ne, ne? Hiç efendim hiç, bak söylüyorum: Sonunda hiç oluyorsun. E canım anladık da tüm meselelerimizin kaynağı eller mi? Değil elbet ama elleri aradan çıkar, bak kalan sorunların parmak kadar kalacak. Parmak kadar da olsa bizi yormayacak mı, yoracak. O halde haz alma arzunu törpüle biraz.

Problemim var sanıp çözmeye çalıştığım şey çoğu zaman hazza ulaşma isteğinden başka bir şey değildir. Bedenine dolanmış sarmaşık her ne ise bundan kurtulmak isteyişin, haz arayışından ötürü. Tabiatı, insana daima daha fazlasını emreder. Biraz daha, evet biraz daha, tatmin eşiği her defasında yükselir. Hazların seni zirveye taşır, daha fazla, daha fazla dediğinde zirveden biraz daha havalanırsın. Nihayet, seni her istediğinde yükseklere çıkaran havana dar gelirsin. Patlarsın. Hazzın sonu yokluktur. Çakılır kalırsın. Çok az insan haz yerine mutluluk arar. Mutluluk yetinmekle eş değerdir. Yetinmekse işimize hiç gelmez. Daha vahşi bir his olan haz arama duygusu varken mutlulukla neden

yetinelim? Her gün aynı çift ayakkabı mı, gülerler adama be! Ne demek iki kat kıyafet, param varken alırım atarım havamı, kime ne? Dolmuşla işe giden bir aptal ben mi olayım, janjanlı arabalara binmek varken? Çekerim kredimi, alırım lüks arabamı; inim inim inlerim faizle; olsun, koymaya benzinim yok ama çok hazzediyorum. İki göz odalı bir evle yetinmek, haydi onu da geçtim; bahçeli iki katlı küçük bir evle yetinip mutlu olmak neyin nesi, bilmem ne gökdeleninin kaç yüzüncü katında yaşama hazzına varmak varken?

Var olmak işte ince çizgi. İnsanın savaşı ince bir çizgide başlayıp ince bir ipin üstünde devam ediyor. Denge, var olmak için gerekli. Ne en azı isteyip sefaletten zevk almak ne de fazlasıyla gözünü doyuramamak. Her ikisi de bir çeşit haz aslında. Denge, yetinmeyi becerebilmekte. İhtiraslarınızı dizginlemeye çalış, emin ol sıkıntıların azalacak ve mutluluk bu diyeceksin. Bütün bunları söylemek, elimde hiçbir maddi varlığım yokken bana kolay elbet. Önümde sıralansa dünyanın tüm haz veren nimetleri; yatlar, katlar, en güzel arabalar ve daha nicesi... Ne yapardım biliyor musunuz? Birinin bana bu yazıyı okuyup beni oradan uzaklaştırmasını isterdim. Tabii gücüm yeterse. İnsanın savaşı bu ya.

La Edri'19

İLERLİYORUZ

Şu çivisi çıkmış betondan dünyada, nereye sürüklendiğimizi bilmeden, kendini bırakmış ve bıkmış bir halde kaybolmuşuz, ilerliyoruz.

Nereye ilerliyoruz peki?

Gerçek manada bir ilerlemeden bahsedemeyeceğim korkarım.

Zira benim “ilerleme” denildiğinde anladığım şey, modern dünyanın aklımıza getirdiklerinden biraz farklı.

Bir çocuk doğuyor, büyükleri ve konu komşu başlıyor çocuğu kalıplara sokmaya.

Önce cinsiyet kavramını sokuşturuyorlar çocuğun kafasına sonra hangi okullara gidip hangi mesleği yapacağıyla ilgili hayaller başlıyor.

İnsan daha kendini bulmadan, bedenini ve ruhunu tanımadan bir curcunanın içine kaptırılıp “ilerlemeye” başlıyor yaşamında.

Sanattan, doğadan, felsefeden ve insanlıktan uzak insanlar yetişiyor haliyle.

Ruhsuz, makineleşmiş, silik, gölge insanlar.

Tek düşündüğü şey evinin geçimi olan kimseler piyasayı yönetiyor, teknolojiyi geliştiriyor; eğitim ve psikoloji ile ilgisi olmayan insanlar ise eğitimcilik yapıyor.

İşte böyle böyle ilerliyor insanoğlu bir uçurumun kenarına doğru.

Işıkları yakmadan karanlıkta oturuyor da sonra hayıflanıyoruz.

Hayıflanırız tabii, ęünkü içimizde bir yerlerde bir şeylerin yanlış ve eksik olduğunu söyleyen bir cüce var. Kimileri öldürmüş ruhundakini, kimilerinin de yaşamı öyle zormuş ki cüce kendi isteğiyle asmış kendini.

Polyannacılık oynamaya gerek yok, hayat acılarla dolu fakat güzel hayatlar yaşamaya ve yaşatmaya kendini adanmış insanlar varken umudu yitirmek için biraz erken.

Benim felsefemdeki ilerleme kavramını asıl gerçekleştirebilecek olanlar da işte bu hayat anlayışını yitirmemiş olanlardır.

Onlar sanatla uğraşır, salt zevk ve estetik için değil, gelişim ve öğrenme için, bazı şeyleri anlatmak için.

Onlar felsefe ile uğraşır, sırf bir fikir sahibi olmuş olmak için değil, anlamak ve düzeltmek için.

Onlar ağaç dikerler, insanlara yardım ederler.

İyi gözükmek için yapmazlar bunları, ęünkü şiirler okurlar, değerli ve değersiz ayırabilirler, ęünkü empati yaparlar.

Yani kendilerini tanıma yolunda ilerler, sonra dünya için yararlı şeyler yapmaya başlarlar.

Sanattan ve hayattan anlamadıkça, ileri matematik bilmek ne işimize yarayabilir ki?

Olsa olsa daha hırslı ve burnu büyük insanlar yetiştirmek yolunda adım atmış oluruz.

Ailesine saygı göstermeyi öğrenmeden, sözü geçen bir soylunun önünde ceket iliklemeği öğrenmiş insanlarla dolup taşacak etrafımız.

Daha bize hayat veren kendi dünyamızı kurtaramazken, Ay'a çıksak ne olacak?

Sadece insanları kandırmaya devam edeceğiz gelişıyoruz diye.

Bazı şeyleri fark edebilmemiz için, barut kokusunda büyümüş bir çocuğa oyun denildiğine eline silah almasına şahit olmamız mı gerek?

ęünkü gelişmeden ilerleyen insanoğlu; savaşlar çıkarmaya, üretmeden tüketmeye hatta boşa harcamaya devam ediyor.

Buna dur demenin yolu da ancak insanlıktan geçiyor.

Bengisu AĞLIALTUNCU'22

CÜMLELER

Edebiyatın malzemesi dildir, derler. Onun sayısız çocuğu bulunur uzunlu kısalı.

Kimi varacağı yeri bilmez, kiminin sessiz çığlıkları hiç dinmez, kiminin gözünden yaşlar silinmez.

Bazısı baştan açığa verir, bazısı özünde gizlemeyi yeğler öznesini, ne de olsa faili bulmak isteyen er geç o perdeyi aralayacaktır.

Kardeşlerin en küçüklerinden “merhaba” diğerlerinin aksine varlığını bir başkasında aramaya mahkûmdur, ta ki başka bir “merhaba” ya rastlayana dek. Zaman geçtikçe “merhaba” lı kısacık cümlelerin yerini meraklı duraksız cümleler alır.

Cümleler değişir, gelişir, çelişir ancak özneler hep aynıdır: Ben, sen zaman zaman biz.

Dört kişiliktir cümleler; iki kişinin dudaklarından dökülen, özündeysen birbirini hiçbir zaman tanımamış iki kişinin cümleleri.

Fütursuzca söylenen sözler her yeri bir sis gibi sardığında, asıl söylenmek istenen iki çift söz, sis perdesinin ardında kısılır kalır, kısılır sesi ve nihayet kaybolup gider. Giden, iki benliktir; toplumsal yargılara karşı koyamamış, baskılarla köleleştirilmiş iki gizli benlik... Giderler, iki güzel “merhaba”nın gidiş gibi.

Anlaşlamamış, geçiştirilmiş, örselenmiş kimlikler o

karanlık ve sahte maskelerin ardında sessizleşir, silikleşir, yok olur gider.

Dört kişiliktir cümleler, ne katil bilir öldürdüğü kimliği ne kurban bilir sislerde kaybolan cümlelerinin failini.

Selin ZİHAR'20

Yalan bana suçların en ağırı gibi geliyordu ve bir yalan söylendiği zaman insanların değil eşyaların bile buna nasıl tahammül ettiğine şaşıyordum. Yalana her şey isyan etmelidir. Eşya bile. Damlardan kiremitler uçmalıdır, ağaçlar köklerinden sökülüp havada bir saniye içinde toz duman olmalıdır, camlar kırılmalıdır hatta yıldızlar düşüp gökyüzünde bin parçaya ayrılmalıdır filan...

Peyami SAFA

YALAN SÖYLEMEK SANATI ÜZERİNE

Yalan, bütün sosyal çevreler tarafından ahlak kurallarıyla örtüşmeyen olumsuz bir davranış olarak kabul edilir. Her ne kadar kabul görmeyen bir davranış olsa da yediden yetmişe birçok insan yalan söyler. Hatta dereceleri vardır yalanın. Pembe yalan deriz suçumuzu hafifletmek için. Bazıları yalan söylediğinde geceleri gözüne uyku girmez, kimileri ise söylediği yalandan zerre rahatsızlık, suçluluk duymaz. Bazıları için ise hayat tarzı haline dönüşmüştür yalan. Peki, insan hangi durumlarda ve neden yalan söyler? Her yalan söyleyen insan güvenilirmez ve kötü müdür?

Evet yalan kötü bir davranıştır fakat ne yazık ki bazen zaaflarımıza yenilir ve hata yaparız. İyi niyetle, karşımızdakini acımasız, sindirmesi zor, insanı bir tokat gibi çarpan gerçeklerden korumak için yalan söyleriz. Yalan söylerken bile niyet ve akıldan geçenler önemlidir bazılarına göre. Çünkü kötü niyetle söylenen bir gerçeğin bütün yalanları geride bıraktığını düşünür bazıları. Güven kırılğan bir cam gibidir, yalan ise güveni paramparça eden bir çekiç, bir taş... Birçoğumuz cam parçalarının elimize batacağını bile bile kırılan cam parçalarını bir

araya getirip sağlamlaştırmaya, karşımızdakine tekrar güvenmeye çalışırız. “Gerçeğin tokadı yalanın öpücüğüne yeğdir.” der bir Rus atasözü ve biz de buna inanmak isteriz. Aklımızda aynı sorular döner durur.

Her insan hata yapar fakat herkes ikinci bir şans, affedilmeyi hak etmez mi?

İyi niyetle, sevdiğini korumak için söylenen yalan daha masum değil midir sinsi bir yalandan?

Netice güven kırınlığıysa, güvenin nasıl bir yalanla kırıldığı bir önem arz etmez mi?

Vicdanın mahkemesinde yargılanan yalanlar affedilmeyi hak etmez mi?

Hadi diyelim ki iyi niyetle söylenen yalanları affettik.

Peki ya cezası kişinin vicdanı tarafından kesilmeyen kötü niyetli yalanlar?

Onların çaresine kim bakacak, kim yargılayacak onları?

Her yalan karşındakini korumak için söylenmez, bazı yalanlar yalan söyleyen kişiyi ve egosunu korumak için, kandırmak, hile yapmak için üretilmiştir. Asıl yalan içinde fesatlık, kıskançlık, hırs ve kötülük barındırandır. Ben korkarım rahatsızlık duymadan yalan söyleyen insandan, güvenemem. Çünkü bazı insanlar çok basit, saçma konularda bile ayaküstü yalanlar söylerler. Hiç akla gelmeyecek konularda yalan söyleyen insanlar çoğunlukla söyledikleri yalanlardan rahatsızlık veya

suçluluk duymazlar. Dünyayı kafalarındaki yalanlara göre kurgular, kendi söyledikleri yalanlara inanmaya ve bu yalanları yaşamaya başlarlar. Karşındaki insanın bu durumunu fark ettiğinde, en sıradan bir durumda bile söylediğinden şüphe duymaya başlarsın. Belli bir noktadan sonra yediği yemeği söylediğinde bile acaba yalan mı söylüyor diye şüphe duymaya başlar, yalan söylüyorsa neden acaba diye düşünürsün. İnandırıcı yalan söylemek ve karşındaki insanları manipüle edebilmek zeka ve hayal gücü gerektirir. Her şeyden önce muhakeme yeteneğini ve dilini kullanabilmek gerekir yalan söylemek için. İnandırıcı yalanlar söyleyen insanlar zeki ve karşındakini kandırma konusunda başarılı olsalar bile zekalarını faydalı alanlara yönlendirme konusunda başarısızlardır.

Ne yazık ki yalanlar üzerine kurulan arkadaşlıklar da vardır. Arkadaşlık aslında karşındakini tanıma sürecidir. Tanıyıp güven bağı kurduğunda da arkadaşlık dostluğa dönüşür. Bazen de tanıdığını sanırsın, güvenirsın çünkü gerçek yüzünü göstermez, iyi ve güvenilir biri gibi görünür. Tanımaya başladıkça anlarsın gerçek kimliğini ve yalanlarını. En acısı sana seni sevdiğini söylerken yalana sığınanlar, yalandan sevgi sözleriyle seni arkadaş diye yakınına alanlardır. Yanındayken anlamak güçtür içten içe kıskançlıklarını, nefretini. Onların kendilerini gizledikleri maskeleridir yalanları. Seni sever gibi görünür, takındıkları sahte yüzleri. Karşındaki insanın yalan söylemek için kişisel mazeretleri, kompleksleri, belki travmaları olduğuna inandırmaya çalışırsın kendini. Ancak belli bir süre sonra anlarsın onun “masum” bir yalancı olmadığını aksine yalan sanatında ustalaştığını. Bunu anladığında ondan iğrenmek için ağzından dökülen sözcüklere, yalanlara gereksinim kalmaz; yüzüne

baktığında gördüğün gülücük, ağlarken gözünden dökülen yaşlar, düşüp kendini incittiğinde yüzündeki buruk ve acı dolu ifade bile inandırıcı gelmemeye başlar. Shakespeare doğru söylemiş: “Güven” bir ruh gibidir terk ettiği bedene asla geri dönmez. Güvenmediğin insan kalbinden aforoz edilmiştir bir kere, bir daha eski samimiyetini gösteremezsin.

Yalan güvenin en büyük düşmanı, sahtekarlığın iki yüzlülüğün en yakın arkadaşı...

Yalan geri dönüşü olmayan bir yol, insanı içine çeken bir girdap, şeytanın en güçlü silahı...

Yalan güven ve sevgi ışığını söndüren esintidir, soğuk ve karanlıktır.

Bazı yalanlar karşısında buz kesersin, bazıları ise hafif bir kış esintisi gibidir üşüdüğünü fark etmezsin bile ellerin, kalbin buz kesmeye başladığı halde.

Arzu GENCER'19

“PEKİ, YA YARIN?”

Sokaklar hiç olmadığı kadar dolu, her yerden kahkahalar duyuluyor.

Herkesin keyfi yerinde.

Çünkü o gün, insanların haftanın geri kalanında düşledikleri gün.

Çünkü o gün, sabahın köründen gecenin geç saatlerine kadar çalışanların, tatil hayali kuran çocukların ve torunlarına kavuşan büyükanne ve dedelerin günü.

Çünkü o gün pazar... En mutsuz insanlar bile mutlu, gerçekleri unutmuş ve garip bir büyüye kapılmış.

Sokaktaki kediler bile bu büyüden etkilenmiş olmalı ki bir köşede güneşe uzanmış, geriniyor, gözleri yarı açık insanları izliyorlar. Hafta boyunca ilk defa bu kadar toklar. Çünkü insanlar, sadece bugün onları fark edecek kadar, yemeğini paylaşacak kadar mutlu.

Fakat yeni fark edilenler sadece kediler değil. Durum sanıldığından daha da kötü. Anneler, babalar çocuklarını hafta boyunca ilk defa bugün görüyor, ilk defa bu kadar uzun ve dikkatli bakıyorlar yüzlerine. En sonunda o soru geliyor: “Okul nasıl geçti bu hafta?”

O günün pazar olduğu belli. Herkes memnun, çektiği çileleri unutmuş.

Fakat zaman ilerliyor. Her güzel şeyin bir sonu

olduğu gibi pazarın da bir sonu var. İnsanlar bir şey biliyor olmalı fakat içten içe üzüldükleri de bir gerçek var: “Peki ya yarın?”

Beste ACAR’20

GÜZEL YALANLAR

Sen iyi birisin dedi eylül, aynama bakıyordum. Çınar ağaçları yapraklarını döküyordu. Sıcak bir dost sırtıma çökmüş gibi geldi. Rahatsız oldum. Alışkın değildim. Eylülü seviyorum, eskiden tanımazdım. İstanbul'a geldim, eylülü öyle tanıdım. Eylül bir akşamüstü kapalı çarşıdan akıp giden insan seli gibi, Nuruosmaniye gibi, oturduğum bank gibi. Elimdeki aynayı kapattım. Yerimden kalkmam lazım. Bu sokaklarda daha ne kadar dolanacağım. Keşke bu insan selinin içinden birisi çıksa ve bana ne yapmam gerektiğini söylese. Eylülle kızgınım eylül ne yapmam gerektiğini, nasıl biri olmam gerektiğini söylemedi. Sırtıma çöken sıcak bir dost gibi bana güzel yalanlar söyledi.

Keşke iyi biri olsaydım eylül, aynamı sırt çantama koydum. Ezan okunuyordu Nuruosmaniye'nin minarelerinden, hoparlörlerle. Oturduğum banktan kalktım. Kapalıçarşı'nın içine girdim. Yorgun bir güvenlik görevlisi çantamı aradı.

Altınlar vitrinlerden gözüme gözüme giriyordu. Rahatsızım ben, neden altın bir gerdanlık almak istemiyorum? Basit bir simit parçası için kavga eden martıları şairane bulmuyorum. Vapur sesleri bana dinlediğim hüznü şarkıları çağırıyor. Ben dinledikçe bütün şarkılar teker teker anlamını kaybediyor. Hayatımda hüznü şarkılardan başka şarkılar hiç olmayacak mı? Hayatımın fon müziğinde neşeli bir şarkının olmasını isterdim.

Keşke Kapalıçarşı'nın sokaklarında kaybolsaydım

bir gün. Cesaretim yok. İnsanların yüzüne bakmadan Beyazıt kapısına doğru yürüdüm. Bu şehrin herhangi bir yerinde olabilirdim. Beni tüm kötülüğümle, hırçınlıklarım ile kabul edecek eski bir köşesinde... Tüm hatıralarım bir köşede hala beni bekliyormuş gibi. Hatıralarıma girmedim, çünkü girdim mi çıkamıyorum. Merdivenler aklıma geliyor, poşet hışırtıları, ıslanmış mürekkebi akmış defterler, ilk yazılı kâğıdım...

Asla eskisi gibi olamayacağım değil mi? Her şeyin daha da kötüye gitmesini arka plandan seyrederken nefret ettiğim sorular duvarlarıma çarpıp duruyor: "On yıl sonra nerede görüyorsunuz kendinizi?" Hiçbir yerde görmüyorum. Bir işin ucundan tutamıyorum. Daha iyi biri olamıyorum, kendimi kandırıyorum.

Bütün bu karamsarlığımın sebebi ne? Kolumdaki toka bileğimi sıkıyor. Saçlarım darmadağın olmuş. Ayakkabımın bağcıkları çözülmüş. Burnum, yanaklarım soğuktan kırmızı kırmızı. Bütün bu yalnızlığımın sebebi ne bu kalabalık içinde. Bu içimdekileri tükürme isteğim geçmeyecek mi? Hep anlamsız bir öfke ile yaşamak istemiyorum. Hayatıma tesadüfen giren insanlar beni bıraksınlar. Yorulmuşum. Gülmeyi unutmmuşum.

Otobüslerin durduğu alana doğru yürürken bir adam durdurdu beni. "Sırt çantanızın fermuarı patlamış, çantanız açık." Teşekkür ettim. İçine attığım şeylerin ağırlığını kaldıramadı fermuar. Bu kibar insanlar, bu kibar mevsimler aynı eylül gibi insanı ağlatıyor biliyor musunuz?

Zeynep Selin DOĞU'19

SEVGİLİNİN YÜZÜ

İnsan ruhuna en büyük devâ nedir? Eslâf, beşer aklını bir ömür boyu halt edecek bu soruya cevabını en özlü şekilde vermiş: “Şifa-il kulûb, likâil mahbûp” yani “Kalplerin şifası sevgilinin (sevenin) yüzüdür.

İnsanın sevmeye olan ihtiyacı ve aşkta gizli olan sanatı ne de güzel ifade etmişler. Hakiki manasıyla bir kelâm-ı kibar... Sevgili, fakat hangi sevgili? Suret, fakat hangi suret? Öyle ya, herkes kendisine şifa verecek sureti arayıp bulmakla mükellef ruy-i zeminde. Esasen o suret hep aynıdır, birdir fakat insanın gönlüne göre şekilden şekle girer. Güzelin güzelliği, gönlü huzur arayanadır. Ya değilse on para etmez, âşıktaki aşk olmasa. Güzel adı güzel olmaz, onu gören göz olmasa... Görmek için evvela bakmak gerek; bakmak için aramak gerek. Bu yüzdendir ya, sanat eşref-i mahlûkatla vardır. Sevenle, âşıkla vardır.

Mezkûr söz üç yerde yazar: Birisi Kocaeli-İstanbul yolu üzerinde eski taş bir köprü'nün kemerinde. Diğeri, Bursa'nın kalbi kırık ve yarımılıktan muzdarip camisi Yeşil Cami' de. Diğeri ise Osman Hamdi Bey'in meşhur tablosu, Kaplumbağa Terbiyecisi'nde. Diğerlerinin payesini hattatlarına ve hakkâklarine tevdi edip dikkatimizi Osman Hamdi Bey'in rikkatine odaklıyoruz. Kısaca tasvir adına; rivayetlere göre Osman Hamdi Bey olan, geleneksel kıyafetler içerisinde elinde ney, başında sarık, boynu bükük bir zat. Biraz keyifsiz, biraz sükût-u hayâle uğramış bir surette, hatayı kendi beklentilerine alma merhametini gösteren gözler soluk bir ışıkla süzüyor ayağının dibindeki kaplumbağaları. Hâlbuki tosbağalar kendilerinden beklenenlerden habersiz, kör ve sağır, bir

sonraki lokmanın derdinde sağa sola dağılmışlar. Osman Hamdi, küçük mağaradan başını idealler dünyasına uzatırcasına ışığına sığınmış bir nebze. Omuzları, kör sağır bir milleti sanatla ihyâ etme mesuliyeti altında çökmüş. Zaferden uzak gayretlerle geçmiş ömrü, saçına sakalina ak buseler kondurmuş. Biliyor Osman Hamdi, biliyor ki pencerenin üzerindeki o kadim hüsnü hat, başını kaldırırsa omzu biraz daha çökecek.

Ne kaçtığından ne kaçındığından bunca endişe, hayal kırıklığı. Osman Hamdi, koskoca milletin cehalet ordusunun karşısına tek başına, kırık kılıcıyla çıkma cesaretini göstermiş bir kahramandır. Sevgilinin yüzünü görmüş, fakat kitlelere, yığınlara, gürûhlara söyleyememenin kederiyle yaşamış bir âşık... Bir Sokrates, belki daha da ötesi...

“Ağlarım, ağlatamam; hissederim, söyleyemem;

Dili yok kalbimin, ondan ne kadar bîzârım.”

Özlem YILMAZ'19

İPEKTEN YOLA DÖŞENEN DÜŞLER

Denizde geçen on iki yılın ardından evine dönen bir evliya günün birinde müritleriyle beraber bahçesinde oturup sohbet eder. Ve bütün bu yıllar boyunca dönüşünü bekleyenlere en sonunda şöyle seslenir: “Gerçekte en uzak mesafe uykuda gördüğünüz ile uyanırken gördüğünüz, sadece bir eylem olan şeyle bir arzu olan şey arasındadır.”

Üzerinden geçen onlarca insanın sınırlarını çizdiği, betonlaştırdığı toprağıyla bir kıtadan diğerine uzanan, nehirlerle bölünen, ağaçlarla gölgelenen bir yol düşünün.

Öyle bir yol ki yüzlerce yıl onun için savaşanlara tanıklık etmiş, bazen bir hırsızın bazense bir tüccarın hayaline ortak olmuş.

İnsanlar onunla güçlenmiş, onunla aç kalmış, ağlamış, kaybetmiş ve kazanmış.

Bir ticaret yoludur bu, üstünden her daim kervanların geçtiği, yaşamın bir şartı olan, düşlerini gerçekleştirmenin de onlara veda etmenin de bu yolculukta sana eşlik ettiği, tarihin satır satır kitaplarına çivilediği bir yol.

Tarih, Kuzey Afrika'daki bir medeniyetin, Avrupa'daki bir kralın, Akdeniz'deki korsanın, bozkırlardaki göçmenlerin, yolun sonundaki güneşin, ufkunu lekelediği Çin'in ve daha pek çok bilinmeyenin tarihi bu yolda karşılaşmış, sarılmış, dost ya da düşman olmuş ve düğümlenmiştir.

İpek Yolu'nu özel kılan neydi? Şimdi kimsenin bilmediği bir evin, onun yokluğunda büyümüş ağaçlarla kaplı bahçesinde bir evliyanın müritlerine öğrettiği en uzak mesafe miydi İpek Yolu'nda düşler?

Her zaman uzun uzun bahsedilen bu yolun değeri ve onun değerinden faydalanabilenler sayfalarla beraber küflenmiş, geçmişte kalmıştır.

Onu tarihe hapseden onu bir güç, bir hâkimiyet ve bir sıfat olarak görenlerdir. Binlerce kişinin ayakları altında ezile ezile düzleşen toprağı, yolcularının hayalleriyle çizilen sınırı elbette İpek Yolu'nun 1500 yıllık tarihinden fazladır.

Ve İpek Yolu'nu özel kılan da onu topraklarına kazandıranlar değildir.

Kaç asır boyunca aynı tuğrayı taşıyan kervanlar yerini başka tuğralara, ülkeler başka ülkelere bırakmıştır. O yine farklı renkte, dilde, kültürde ve ırktaki insanları sırtında taşımıştır.

Ve bu insanlar da üzerinden geçtikleri yol gibi yaşadıkları değişiklikleri, gördüklerini, duyduklarını, öğrendiklerini yeryüzüne yaymış evrensel hoşgörü ve barışın oluşmasına katkı sunmuşlardır. İpek Yolu on beş asır boyunca tanıklık ettikleriyle, sayısız insanın düşlerini peşinde sürüklemiştir. Şimdilerde izini çoktan yitirdiğimiz, üzerine evler kurup, şehirler inşa ettiğimiz, onu gölgeleyen ağaçları biçtiğimiz bu yol bir zamanlar bir eylem olan şeyle, bir arzu olan şey arasındaki mesafelerin en kısasıydı.

İpek Yolu'ndaki düşler insanların kitaplara anlattığı şanlı tarih değil, bilinmeyen onlarcasının hayalleriyle yazdığı bir masaldı.

Yaren Sude BAŞARAN'20

*“Her şeyden biraz kalır
Diyor birileri,
Kavanozda biraz kahve
Kutuda biraz ekmek
İnsanda biraz acı”*
Turgut UYAR

KÖPÜKLÜ KAHVE TADINDA

Yahu bu ne güzel konu böyle! Tam bir bardak kahve alıp yazmalık. Yine konuşa konuşa başlıyorum yazmaya. Deneme de olsa bir ciddiyeti olur değil mi? Ben elime kalem alınca bir çenem düşüyor ki hiç sormayın...

Neyse efendim sapmayalım konudan:

Kahve kutsaldır.

Yoldan herhangi üç kişiyi çevirip sorun, en az iki tanesi için böyledir.

Hele biz öğrencilerin hayata tutunmasını sağlayan naçizane sıvıdır kendileri.

Çok kez gözümüzü açamadığımız sabahlarda, kafamızı toparlayamadığımız derslerde veya soğuk terler dökerek beklediğimiz sınavlardan önce karton bardak içinde gelen kantindekinin tadı da bir başkadır hani.

Abarttık mı?

Ben kahveyi çok severim.

Hadi başlayalım.

Bizim milletçe kahveye bir düşkünlüğümüz vardır zaten. Kız istemeler, bayramlar, eş dost ziyareti, dertleşmeler varsa eğer bir fincan hep ortaktır olaya.

Tortusunu yiyenler, evirip çevirip içinde müstakbel damadın baş harfini görenler, yanında lokum gömenler...

Benim de kahveyle ilk ciddi tanışmam ilkokulda gittiğim bir üniversite kampüsünde kahve çekirdeği yememle başlar (Evet kampüste). Belki çikolata gibi tatlıdır diye kaşla göz arasında araklayıp ağzıma attığım kahve çekirdeğinden aldığım sonuç beni memnun etmez. İlişkimiz sonradan düzelse de çekirdek o andan itibaren baş düşmanlar arasına yerleşir:

Düşman besinler:

- Bamya
- Kahve çekirdeği
- Ispanak

Bizim tarafta durum bu şekildeyken bir de çekirdeğin mideme girmeden önce izlediği yolu değerlendirmek gerek.

Kahve, sıcak iklimlerde yetişen kırmızı meyveli bir ağacın çekirdeğidir. Yetiştiricileri elleriyle toplar meyvelerini, kurutur kavurur türlü türlü işlemde geçer ve çeşit çeşit sunulur bize. Her insana hitap edebilecek bir kahvenin bulunması da bundandır. Sütlü, şekerli, aromalı envaiçeşit karışımı denemek de size kalmıştır. (gerçi bence biraz haksızlıktır bu kahveye) Peki bizi bu içeceğe bu kadar düşkün yapan acaba gerçekten tadı mıdır?

Yoksa “bir kahve” eşliğinde biriktirdiğimiz yüzlerce anının da payı var mıdır?

Uzun zamandır görmediğiniz bir arkadaşınızla

içtiğiniz kahvenin samimiyeti, yağmurlu bir günde sığındığınız kafede içtiğinizin sıcaklığı, saatlerce konuşa dinlerim dediğiniz insanla içtiğinizin getirdiği mutluluğu, senede bir kez toplanan o kocaman ailenin kahvaltı üstüne içtikleri kahvenin yarattığı huzuru...

Bunları kahveye mâl etmek doğru mudur?

Vereceğiniz cevabı daha yazarken duyabiliyorum. Ancak bizler öylesine muhtacız ki artık sıraladığım küçük mutluluklara, hayatın koşuşturmacası içinde fincanlara sığır olduk.

Bizi sakinleştiren, bizi uyandıran, dinlendiren, gülümseten, huzur veren aslında kahve değildir. Yaşadığımız hayatın ufacık bir kesitine ortak olmuştur o sadece ve yıllar boyu da her şeyi gören, bilen sessiz bir dost gibi orada olacaktır. Biz özledikçe, biz geçmişe dönmek istedikçe, bir bağlantı aradıkça ısıtıcının düğmesine basılır, eski dostumuz yanımızdadır; beraberinde getirdikleriyle elbette.

Kendini kandırmak mıdır, yoksa bir dahaki buluşmaya, sohbete kadar geçici bir teselli midir? Siz karar verin. Bana kalırsa önemli olan mutlu olabilmek için geçmişe dönmek yerine yeni fırsatlar yaratabilmektir.

Kahve üreticileri mutlu insanlardır. Belki de ellerinden çıkan bir tutam kahvenin dünyanın öbür ucunda hiç tanımadıkları insanların mutluluklarına ortak olacağını bildikleri için...

İpek ÜSTÜNDAĞ'20

BİR BUKET ÇİÇEK ÜZERİNE

İki gün önce evimize bir buket çiçek geldi. İsmine dair fikrim olmadığı için, insanlığımın yavanlığına sığınarak ne kadar ihtişamlı gözüktüğünü söyleyebilirim. Bir odayı başka bir insanla paylaşmaktan daha büyük bir felaket getirmeyeceğini düşünerek, kokusu için oksijenimin bir bölümünü çiçeğe vermekten kaçınmadım. İnsanı hayrete düşürecek güzelliklerin gerçekleştiği o gece, içinde henüz açmamış goncaların ikamet ettiği bu buket; bizden talep ettiği yegâne şey olan su ile sarmaş dolaş sabahı getirmiş, karşılığında taze açmış çiçeklerle “Merhaba!” demişti. Başta su ve tozlanmış vitrinin ahbabı vazo olmak üzere herkes büyülenirken, hiç kimseye danışmadan, kimseciklere duyurmadan açmıştı çiçekler. Kimsenin yardımını olmadan, hem de bir gecede... Böyle olması gerektiği için, böyle tamamlanmış hissettiği için... İnsanların aksine, sürekli onaylanmaya, tamamlanmaya ve alkışlanmaya ihtiyaç duymadan... Nasıl harikulade bir şahsiyet örneği... Biz de en az çiçekler kadar tabiata aitez sanıyorum; e o halde hani bizim şahsiyetimiz, hani tabiatın tabii şahsiyetinden bir parça iz?.. Bünyemize zarar veren hangi naneyi yedik de böyle olduk? Yaptıklarımızı kati suretle kendimizi memnun etmek veya daha iyi hissetmek için değil, dışarıdakilerin beğenisini kazanmak için eyleme döküyoruz. Benliğimiz tarafından belirlenmiş kriterlere uygun, herkes tarafından abartılı bir baş sallamaya layık görülecek işler için uğraşyoruz, hırslımızın önüne çıkan tüm engelleri çiğneyerek, en iyi olmak için çabalıyoruz. Sürekli böyle bir çaba içinde olmak, en iyi ve en beğenilen işlere imza atmak, sonunda getireceği kendini beğenmişlik duygusundan çok daha fazlasını alıyor bizden. Mükemmeliyetçilik

ve takdir görme dürtüsü kimliğimizi soluklaştırıyor, renklerini çalıyor. Mutsuz ve siyah beyaz oluyoruz. Yetinmeyi beceremeyiz, bunu istemez de... Çünkü biraz ileride bir arpa boyu farkla, ziyadesiyle tatmin olup böbürleneceğimiz bir kaynağa ulaşma ihtimalimiz daima mevcuttur. Zirve için varımızı yoğumuzu ortaya koyar, kıskançlıkla kavrulmuş alkış seslerini arkamıza alır, her şey mükemmel ve olması gerektiği gibiyken küçük bir detayı kaçıırız: Zirve yoktur! Göz alabildiğine dümdüz uzanan bir ovada, geri dönüş için hiçbir umut kırıntısı bırakmadan ilerleriz. İlerlemenin geride olmaktan daha az keyif vermeye başladığı an, pişmanlıklarımızın başladığı anla aynı andır. Bu aslında koca bir felakettir küçük dünyalarımız için. Hayal kırıklıklarımız, devasa bir kaya parçasına dönüşüverir. Önce rüzgarıyla şöyle bir cilâmızı alır. Sonra dümdüz eder bizi. Bütün bu maceraya katlanmanın ne lüzumu var? Alkışların hiç gereği yok. Başkalarının yorumlarından öte vicdanımızın onayladığı işler yapalım, fazlasıyla tatmin eder. Kendi kendine yetip kendi kendine güzel olmak, hepsi bu! Bir buket çiçek gibi.

Selin Su BELEN'20

ZAMAN

*“Ne içindeyim zamanın,
Ne de büsbütün dışında;
Yekpâre, geniş bir anın
Parçalanmaz akışında.” (1)*

Geçen seneki kendime ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Öyle bir yakınlık ki gidip görülemeyecek kadar. Elimden yitip giden her an beni önceki benlerden uzaklaştırıyor. Saate bakıp akrebin ve yelkovanın hareket ettiğini görmekten acı duyuyorum çünkü bu evrende bana ait olan zaman elimden hiç bir şey yapmadan gidiyor ve ben bunu ölçülendirilmiş şekilde seyrediyorum.

Hepimizin bu dünyada yaşamak için belirli miktarda zamanı var ve insanoğlunun ölçülendirmesine göre bazılarımız bazılarımızdan fazla yaşıyor. Günlük bazı soru ve sorunlarımız var. Kimimiz sabah evden aceleyle işini ya da çalış(a)madığı sınavını düşünerek çıkıyor, kimimiz sabah kahvaltısını bitirmeden, akşam ne yiyeceğini. Daha sahip olmadığımız ancak sahip olacağımızdan emin hareket ettiğimiz zamanın planlarını kuruyoruz. Günlük içine çekilmiş olduğumuz belirli rotaları takip ederek zamanımızın tükenişinin acı vericiliğinden kurtuluyoruz ve bunu yaparken zamanımızın biteceği gerçeğini -belki de isteyerek- görmezden geliyoruz. Bunu iyi bir şey olarak görüyorum. Çünkü “nasıl olsa bitecek” boş vermişliğini tekrarlayarak yaşayamayız. Ama aynı zamanda hiç bitmeyeceğini varsayarak da.

Her gece aynı sabahlardan birine uyanmak için yatıyoruz. Düşüneceklerimiz, keşkelerimiz ve yastığın

soğuk tarafı uykumuza eşlik ediyor. Aynı sabahlarda aynı yere bakarak uyanmanın tek düzelikliğini hissetmeyecek kadar meşgul uyanıyoruz. Bardak bardak su içiyoruz o meşguliyetlerin arasında ama çoğunda tadını fark edemiyoruz. Hakkını vermiyoruz. Ve gece yine uyumak için yastığın soğuk tarafını ararken günün hızlı bitmesinden duyduğumuz endişeden kaçır gibi -belki de yorgunluktan- hızla uykuya dalıyoruz.

“Her şey bir hokkabaz şapkasından çıkar gibi birbirinin peşinden, birbirine takılı geliyordu. Bu yaşanırken çok rahat sonradan üzerine düşünülünce bir kâbus gibi sıkıcı bir şeydi.” (2)

Yaşamımızı ve onun içinde diğer insanlarınkiyle kesişmiş ortak zamanları bir süreç olarak görüyorum. Yani matematik ve fizikle atom altı parçacıklar gibi en basit yapı taşına indirgeyebilecek olsak bile aslında süreçler olarak hissedeceğim. Süreci bir fotoğraf ile ifade edemeyeceğimizi kast ediyorum ve doğal olarak zamanın genetiği dolayısıyla akması ve bir yerde bitmesi gereken bir süreç.

Her ne kadar daha önce doğmuş olsak da zamanımızı kaydetmeye belirli bir yaştan sonra başlarız. Kafamızda mekânı, tarihi ile yaşamı hatırlamak üzere bir yerde saklarız. Kaydı hatırlayamadığımız zamanlarda var olduğumuzu fotoğraflardan görsek bile hissedemeyiz. Biz olduğumuzun farkına varmadan zamanımıza asında sahip olmamış oluyoruz.

“Saatin kendisi mekân, yürüyüşü zaman, ayarı da insandır... Bu da gösterir ki, zaman ve mekân, insanla mevcuttur.” (3)

Ömür, bize anlatılan en basit tanımı ile, doğmak, büyümek ve ölmektir. Ama yaşama öyle bir bağımlılık sunuyor ki ölümden kaçmak istermişçesine. Bu kaçmak istermişçesinelik ölümün bize aslında ne yaşatacağını bildirmemesinden kaynaklanıyor. İnandığımız ya da inanmadığımız şeyler sonucunda nereye gideceğimizden aslında emin olamıyoruz çünkü oradan gelip bize bir şeyler anlatan biri yok.

“Ondan kaçmak, kendimizden kaçmaktır.” (4)

“Madem geri dönemezsiniz, niçin kaçıyorsunuz? Birçok insanın ölmekle, dertlerinden kurtulduğunu görmüşsünüzdür; ama kimsenin ölmekle daha fena olduğunu gördünüz mü? Kendi göremediğiniz başkasından da duymadığımız bir şeye kötü demek ne büyük saflık!” (5)

Ölümsüz olmayı hayal etmeye çalışalım. Çünkü sadece çalışabiliriz ya da hayal edebiliriz. Deneyemeyiz. İyi ki de deneyemeyiz çünkü ölüm, hayatı yaratmıştır. Hayat da ölümü. Her hayat aslında ölmek için başlar. Hatta hayat sadece yaşamak değildir aynı zamanda da ölmektir. Süreçtir ve bu süreç hayat olduğu kadar ölmektir de aslında. Ölüm bir ana ait değildir. Yaşam ölümle biter, ölüm yaşamla başlar.

“ Dünyaya geldiğiniz gün bir yandan yaşamaya bir yandan ölmeye başlarsınız.” (6)

Hayatlarımıza zevk veren onun belirsiz bir zamanda planlanmadan aniden bitecek olması durumudur. Zaten hayat planladığımız her şeyin, planladığımız hiçbir şey gibi gitmesi durumu değil midir? Aksi takdirde geleceğimizi çoktan yaşamış oluruz. Âna her zaman

sahip olamayacağımızı bildiğimiz için, ânlarımız kısıtlı olduğu için, bu dünyada yaptığımız her şeyin hakkını vermek durumundayız. Olabildiğince kıymet bilip, kıymet vererek ve kimseye zarar vermeden. Saniyelerimiz durmadan akmaya devam ediyor.

“Ayar, saniyenin peşinden koşmaktır.”(7)

Geçen seneki kendime, dünkü kendime uzak olduğum kadar uzağım.

Öyle bir yakınlık ki gidip görülemeyecek kadar.

1– Ahmet Hamdi Tanpınar – Ne İçindeyim Zamanın

2– Tanpınar, Ahmet Hamdi, **Saatleri Ayarlama Enstitüsü**, 28. Baskı, Dergâh Yayınları, İstanbul, s.(143)

3– Tanpınar, Ahmet Hamdi, **Saatleri Ayarlama Enstitüsü**, 28. Baskı, Dergâh Yayınları, İstanbul, s. (32)

4– Montaigne, **Denemeler**, 25. Baskı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları s.(110)

5– Montaigne, **Denemeler**, 25. Baskı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları s.(114)

6– Montaigne, **Denemeler**, 25. Baskı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları s.(110)

7– Tanpınar, Ahmet Hamdi, **Saatleri Ayarlama Enstitüsü**, 28. Baskı, Dergâh Yayınları, İstanbul, s(?)

Kağan ERDOĞAN'19

*“Konuştuğuma çok kere pişman oldum,
fakat sustuğuma asla.”*

Publis Syrus

SES VE SÜKUT

Sözler ağızdan çıktığı anda kişinin sorumluluğu haline gelir. Bazı sözler vardır ki güldürür ve ne yazık ki bazı sözler vardır ki insanı öldürür. Sözün sorumluluğu büyüktür, herkes giremez kolayca altına.

Sadece kelamın, seslerin ağırlığı değil; sükûnetin de bir ağırlığı vardır. İnsanın doğru yerde doğru sözü kullanmayı bilmesi gerektiği gibi, doğru yerde doğru zamanda susmayı da bilmesi gerekir. Bir öfke anında edilen bir küfür, sessiz bir tebessümden güçlü müdür? Yer vardır ki sükûnet çok şey anlatır.

Şehit annesinin kapısında susan bir erin sessizliğinde ne çığlıklar gizlidir. Bu başlı başına bir destan olduğu gibi, içinde en güçlü öfke ve ağlamayı da barındırır. Bebek haberi alan bir annenin eşine, ailesine bu haberi güleç bakışları ile vermesi kesinlikle unutulmazdır. Sözün gücü vardır ki es geçilmez ve sükûnun da sesi vardır ki bilmezlikten gelinmez. Yeri gelince kelimadan daha çok anlam barındıran sessizlik hem nezakettir hem akıldır. Boş laflardan daha yararlıdır, manalıdır.

Yaren SOLAK'20

PAZAR

Havanın sıcak olduğu bir cumartesi sabahı erkenden kalkıp evimin yakınındaki pazar alanına gitmiştim. Haftanın diğer günlerinde sessizce bekleyen ıssız ve geniş alan her cumartesi olduğu gibi bugün de dolup taşmıştı. Daha pazara girmeden ilk bakışta görülebilen kaynaş kaynaş insan toplulukları, çocuklar ve ellerindeki renkli oyuncaklarla elbiselerin yüzlerine kondurdukları tebessüm. Biraz daha ileride, meyve sebze tezgâhlarının kurulduğu yerde coşkuyla bağırıp satış yapmaya çalışan manavlar bana artık tanıdık geliyordu. Yüzlerce sesin arasından ateşli bir pazarlığa tutuşmuş hanım teyzeyle malını nasıl üç beş kuruş daha karla satabilmenin düşüncesinde bir pazarcı dikkatimi çekmiş olsa da kulağımı her tezgâh başından gelen karmaşa ile çığlık atarcasına bağırışlar doldurmuştu.

Hem ev için istediklerimi alıp poşetlere doldururken hem de yanlarından yürüdüğüm tezgâhları ve yüzlerce yabancı yüzü incelerken fark ettim ki pazar alışverişten daha büyük bir şeye olanak sağlıyor.

Pazar, insanların birbirine hayatlarına dokunmayı sağlıyor. Her hafta kurulan ve akın akın insanın geldiği bu alan, aslında binlerce yıldır durmadan devam eden bir geleneğin parçası ve bana göre medeniyetin en önemli sembolü. Yabancı bir film veya dizide bir Mezopotamya veya Orta Doğu ülkesi gösteriliyorken nasıl mutlaka ilk olarak oranın insanını betimleyen bir pazar yeri gösteriliyorsa, burada da Anadolu'nun dört bir yanından gelmiş ve farklı hikâyeleri olan ürünler ve satıcıları bir araya geliyor, mal dışında kültür alışverişi de yapmış oluyor.

Hemen sağımda duran tezgâhtaki düzgünce dizilmiş elmalara baktığımda sadece o elmaları değil Amasya'da, Tokat'ta veya Türkiye'nin başka bir ilinde yetiştirilmiş ve toplanmış olup haftalar süren bir macerayla benim önüme kadar gelen, gelirken de yanında anılarını getiren yolcuları görüyorum. Başlarındaki pazarcının gözlerindeki emeği fark ediyorum. Öbür tarafıma baktığımda ise yine ülkenin başka bir yöresinden buraya kadar gelmiş, birçok şey görmüş portakal kasalarının hikâyesini dinliyorum.

Pazar kültürü insanlığın başlangıcından beri boşu boşuna medeniyetin sembolü değil, ne tarafınıza baksanız Anadolu'nun her köşesinden bir parça, kalabalık ve gürültü içinde bu parçaların birleşip ortaya çıkardığı bir 'Türkiye hikâyesi' görüyorsunuz.

Emre GÜLER'20

SEÇMEK ÜZERİNE

Belki biraz daha büyüdüğüm içindir ama son birkaç senedir insanların beni bazı politik konuşmaların içine çekmeye başladığını düşünüyorum. Toplumumuzda gördükleri sözde problemler, bunların çözümü ve çözüm yolları konusunda bana fikirlerini sunuyorlar. İnsanlar canavarlar hayal etmeyi seviyorlar, böylelikle kendileri daha az canavar gözüküyorlar. Körkütük sarhoş olduklarında, eşlerini dövdüklerinde, çaldıklarında, aldattıklarında... Onlara göre daha büyük bir canavarlar var ama. O zaman daha iyi hissediyorlar, uykuları daha rahat.

Bunu dediğimde bana gelip de şunu diyorlar.

“Kötülük ve daha da kötülük vardır ama onların ardında gerçek kötülük yatar. Ve bazen bu gerçek kötü senin boğazına yapışır ve çok kötü ve az kötü arasında seçim yapmanı ister.”

Bence kötülük kötülüktür ama. Daha küçük, daha büyük, ortanca olması fark etmez, hepsi eşitir. Orantılar tartışılabilir. Sınırları buğuludur. Ben bir aziz değilim. Hayatımda sadece iyilik de yapmadım. Ama eğer iki kötü arasında seçim yapmam gerekirse, seçim yapmam.

Daha sonra da o kişiler gelip toplumdan farklı olanların baskı altında olduklarını söylüyorlar, birşey yapabildiğim halde birşey yapamadığım için beni suçluyorlar benim de toplumdan farklı olduğumu göz ardı ederek. Ben onlara hayata devam ettiğimi söylüyorum. Şaşıyorlar. Devam ediyorum çünkü etmek zorundayım. Çünkü başka bir yol yok. Çünkü

başka olmanın gösterişinin ve gururunun sadece bir balon olduğunu fark ettim. Çünkü anladım ki, birşeyler değişince güneş daha farklı dönüyor ve güneşle ne kadar mücadele edersek edelim bu değişmeyecek.

Onur Berke DEMİR'19

UMUT

Soğğun, bedenini bir bıçak gibi kestiğini hissetti... Müthiş bir üşüme hissi ve yanında bezginlik... Etrafına baktı: Bulanık bir görüntü. Ve zihninde “Burası neresi ve benim burada ne işim var?” sorusu... Gerçekten de neredeydi?

Birden ayaklarına kenetlenmiş bir sürü elin verdiği acıyı fark etti... Yine aynı soru: “Burası neresi?”

Ayaklarındaki ellerden kurtulmaya çalıştı ama ne yeterli gücü vardı ne de ellerin bırakmaya niyeti... Bir an çaresizlik içinde kendini dinledi ve “Ne yapmalıyım?” diye düşünürken durumunun sandığından daha kötü olduğunu fark etti: O eller, kollarına da yapışmıştı... Kafası dışında hiçbir yerini hareket ettiremediğini anladı... İşte yine aynı soru: “Burası neresi?”

Gözleri açtı ama gördüğü görüntüyü anlamlandıramadı... Çevresine daha dikkatli bakmaya çalıştı... Bulanık bir silüet, yukarıdan süzülen hafif bir aydınlık, bolca köpük ve biraz da hava kabarcığı... Tekrar aynı soru: “Burası neresi?” Ve ciğerlerinde bir yanma hissi... Nefes almak istedi ama alamadı... “Ne oluyor?” diye düşündü bir kez daha “Neden nefes alamıyorum?”

Çelik gibi soğuk suyun bedenini sarsması ile irkildi... Burası bir denizdi ve hem de bütün vücudunu hapsetmiş bir deniz... Nefes alamıyordu... Ağzından birkaç hava kabarcığı daha çıktı... Kendini tekrar zorladı, ayak ve kollarına yapışmış ellerden kurtulmak istiyordu ve bağırarak: “Bırakın beni, boğuluyorum!”

“Ne kadar da sıkı yapışmışlar” diye düşündü... Bulanık bir görüntü, çırpındıkça çoğalan köpükler ve suyun uğultusu... Başka hiçbir şey yoktu... Ve bir de hayatında ilk defa duyduğu müthiş bir çaresizlik hissi... Kendini daha fazla yormanın anlamsız olduğunu düşündü... İşte beyninde çınlayan bir başka soru: “Ben buraya nasıl geldim?”

Ve yanaklarından süzülen gözyaşları... “Ne garip” dedi “İnsan suyun içinde bile ağlayabiliyor” Hatta gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü bile hissetti... Ve gereksiz bir tespit: “Gözyaşlarımın tuzu ile deniz suyunun tuzu birbirine karıştı.” Derin bir umutsuzluk ve deniz suyuna karışan gözyaşları... Kendini bırakmaya karar verdi... Hâlbuki bu çözüm ona ne kadar da uzaktı...

Birden, omuzlarına bir şeyin değdiğini hissetti ve yükseldiğini... Yukarıya çıkıyordu... “Bu ne?” diye sordu kendine “Bu kadar güçlü şey de ne?” Aniden kafasının suyun dışına çıktığını hissetti... Hava... Nefes almak istiyordu; derin derin nefes almak...

Saçlarından, burnundan ve ağzından sular akıyordu... O nefes almaya çalıştıkça ağzından akan suları tekrar yutuyordu... Kesik kesik öksürdü... Nefes almak istiyordu... Önce küçük küçük nefes aldı, ama hala öksürüyordu... Öksürükler kesildi ve derin bir nefes aldı... Yüzüne güneşin değdiğini hissetti... “Güneş ve hava... Ne kadar da güzel!” Gözleri kapalıydı ama onu çeken şeyin bir el olduğunu anladı... Yorgun gözlerini açıp bakmak istiyordu hala omuzlarını tutan ellerin sahibine... Yavaşça açtı gözlerini ve kendisini çeken gücü gördü: Kendisini yutmaya çalışan denizin renginde bir çift göz...

Fahrettin TEPEALTI - Coğrafya Öğretmeni

ÜZÜLDÜĞÜMÜZDE

Bilir misin nasıldır? Hisseder misin? Duyar mısın? Duysan da, anlar mısın? Anlar mısın neler olduğunu? Paramparça. Her şey paramparça. İçinde olduğun bu oda, sen, o, olandan habersiz tanıklar bile. Kırıklar nerelere savrulmuş, nereleri dağlamış, yırtmış, parçalamış?

Üzülme.

Soğuk, garip, alışılmış yalnızlık nasıl tanımlanır? Islak gözlere, titreyen ellere, boş bakışlara, suskunluğa ihtiyacın var mıdır? Kahkahaların ardına saklamak daha kolay değil midir aksine? Zaten en çok da oraya gizlersin. Güvenli yerindir senin kahkahaların. Kendini kandırdığın yüreğinin buz tutmuş sokaklarında bile oturacak yer bulamazsın artık. Sırt çevirmiştir sana aynı soğuk duvarlar. Hafif sinirli hafif de tepeden bakarlar sana.

“Bu kaçınıcı artık?”

Dağlarının tepesinden ovalarına kadar yayılır bu soru. İçinin en derinine kadar. Arkadaş bile görünmez olur, gözler devrilir, mesafe artar. Sonra sen kendini bir sarsarsın. Dağların tepesine konan tembel kuşların boş sokaklara doğru korkuyla kaçır, oraya hayat götürür. Ne de olsa sen büyümelisin çocuk. Kimse bekleyemez seni. Dakikalar bir taksimetre ve saatler senden çok şey götürüyor. Yok artık annenin bacağına sarılmak, yanlış yapınca dolabın arkasına saklanmak. Gözlerinden dökülen somut pişmanlık da arzu da bir fidanı

sulamayacak. Üzülmeye değil gücün, vaktin bile yok
senin çocuk!

Ayağa kalk, aynaya bak ve kahkaha at!

İrem GİZER'20

KAYBOLMAM GEREK

Bir ağacın gölgesine oturdum, kulağında usulca
çalan bir şarkıyla. Rüzgârın esintisi yaprağı uçururken
ben de onunla birlikte ürperdim. Uykusuzluktan mıydı
yoksa yalnızlıktan mı? Şu an tam hatırlayamıyorum.
Kafamı kaldırıp güneşin ışınlarına diktiğim gözlerimi
o anda orada kör etmek isteyişim şimdi aklımın en uç
köşelerine itilmiş. Fakat huzurumun eksikliğinin en
kolay çözümü gözümü kapatmak veya kendi intiharım
değildi elbette. Ben de kaybolmayı denedim. Önce bir
sokakta. Hiç bilmediğim, garsonlarına selam vermediğim
bir sokaktı. Temizdi ama kabaydı. Sanki hiçbir şey
yaşanmamış gibi, devam ettim kenardan. Sanki ben
daha şimdi var olmuşum, öteki sadece bir çocuk, bir
insan, bir varlıkmiş gibi ama katiyen ben değil. Geceyi
geçirmek cesareti bende olsaydı eğer dünyada kaybolma
erdemine de sahip olabilirdim, tüm olasılıklar peşimi
bırakmış, ben mutsuz bir sokakta bile mutlu olabilecek
bir çocuk olacaktım. Ama olmadı. Hiçbir şey olmadı.
Ben de kendimde kayboldum. En azından deniyorum.
Gözümü kapatıyorum. Rüzgâr, koku, sesler. Hepsini
içime çekiyorum. Yakalamaya çalıştığım şey bir zaman
olmasaydı eğer, belki de size çaydan bahsedirdim.
Isınmaya çalıştığım şey hayat olmasaydı. Ama şimdiki
düşüncem kaybolmak.

Beni boş verin.

Siz için.

Elbette benim kaybolmam gerek.

Üzgünüm.

Gaye YÜCE'20

YANGINI BAŞLATABİLMEK!

Sorunlar, sorunlar, sorunlar... Kendilerinden kaçmaktan ömrümüzü tükettiğimiz sorunlar... Kaçtığımız gibi bir de gözümüzde efsane oluveren sorunlar... Biz kaçarız, onlar kovalar; biz aciz kalırız, onlar hâlâ kovalar. Yakalanmadığımız sürece, garip bir haz alırız bu durumdan çünkü bu kaçışı bir başarı hikâyesi sanırız. Onlarla yüzleşmeyi başarısızlığımızla yüzleşmeye eş değer tutarız. Her an kaybedeceğimizi peşinen kabullendiğimizden; bir gün bir yerde, bir sokak ortasında, insanların arasında, sorunumuz ansızın karşımıza çıkacak diye ödümüz kopar. Kaçtığımız her ne ise dönüp dolaşıp bizi bulduğunda verdiğimiz tepkiler akıllara zıyan. Aa, sanki ondan hiç haberdar değiliz! Aslında hiç yokmuş da henüz tanışmışızdır. O an öyle rol keseriz ki yaşadığımız şaşkınlık bile şaşırır buna. Bu tepkilerin tamamı o zor duruma uyum sağlayıp çözüm üretememe beceriksizliğimizin ifadesidir aslında.

Annem küçüklüğümden beri en zeki insanın zor durumlara çabuk adapte olan insan olduğunu söylerdi. Buna deneyimlerimizi de eklemek gerekir. Köşeye sıkıştığımızda yapılacak en doğru hamleyi o an öğreniriz. Edindiğimiz bu deneyim, çok sonraları yine işimize yarayacaktır. Sorunumuz her neyse hayatımızı etkilemeden çıkıp gitmesini sağlayabiliyorsak tek başımıza ayakta kalabilme farklılığını da yakalamış oluruz. Kaçmak, umursamamak çözüm olmaz. Meseleyi iyice çıkmaza sokar; fena halde bunaltır, daraltır. Bu durumda siz, siz olun; kedinin yaptığını yapın: Köşeye sıkıştığımızda hiç tereddüt etmeden sizi orada kıstıran şeyin üzerine cesurca hamle yapın. Bu yeterli mi, değil

elbet! Ancak kediye göre avantajlısınız. Alternatif hamleleri düşünebilme yeteneğiniz var. Elinizde olanları ve olmayanları tahlil edip ilk adımı atın, gerisi gelecektir. Doğru zamanda hareket etmeyi, gerektiğinde durmayı, gerektiğinde atağa geçmeyi öğrenirseniz karşılaştığınız her mesele, çözülmesi gereken bir zeka oyununa dönüşecek. Oyunun nasıl oynandığını öğrenmeniz belki yıllar alır, belki birkaç gün. Bu tamamen size ve şartlara bağlıdır. Oyunu güzel oynasanız bile bazen oyunun atmosferi bir noktayı kaçırmınıza neden olabilir. Hele oyunda rakipleriniz varsa, ki çoğu zaman vardır, rakibiniz sizin düşündüğünüz şeyleri düşünüp sizin yapabileceğinizi tahmin etmiş olabilir. Eğer onu yeteri kadar şaşırtamadıysanız henüz yeteri kadar öğrenememişsiniz demektir. Yeteneklerinizin rakibinize göre sınırlı olduğunu düşünmeyin. Yapabileceğinizin bir sınırı olduğuna inanmak en büyük yanılığınzdır. Tahmin ettiğinizden güçlü olduğunuzu öğrenmeniz zaman alır. Halbuki yangını başlatmak için içinizde küçük bir kıvılcıma ihtiyacınız vardır. Küçük kıvılcımlardan yüzlerce sizde her zaman mevcut olsa bile onları birleştirmeyi beceremezsiniz. Bütün mesele de bu. Kıvılcımları birleştirebilmek...

Doğru seçilmiş hedefleriniz doğrultusunda feda edilmesi gerekenleri yakmaktan korkmayın. Neler yapabildiğinize siz de şaşıracaksınız. Kimsenin sizi elinizden tutup kaldırmasına izin vermeyin, kendiniz kalkın ve o camı taşlamaya başlayın, mutlaka size eşlik eden birkaç kişi çıkar.

Doğa KILIÇ'20

FAKİR KIZ ZENGİN OĞLAN

Ne zaman televizyonda eski bir Türk filmine rastlasam hemen değiştirmem kanalı. Filmin ortası bile olsa biraz izler, insanları, evleri, sokakları gözlemlerim; o eski zamanların havasını biraz olsun içime çekmek, insanları ile empati kurmak isterim.

İşte o eski zaman insanları arasında çok sık rast geldiğim bir tip var:

Saray gibi evde yaşayan, çoğu zaman bir fabrika sahibi olan ve sabahları kalktığında ilk işi kırmızı robdöşambrını giymek olan yaşlıca bir adam.

Çoğu zaman bu adamın yere göğe sığdıramadığı bir oğlu olur ve bu oğlan da fabrikada çalışan fakir ama gururlu bir kızcağıza vurulur.

Biricik oğluna bu işçi kızı yakıştıramayan robdöşambrlı amca adeta bir canavara dönüşür ve hayatı onlara zindan eder. Oğlunun fakir ve eğitimsiz bir kız yerine kendi gibi zengin, Batılı tarzda yetişmiş bir kız ile evlenmesini ister.

Çünkü ona ancak evinde gramofon bulunan kültürlü bir kız uyum sağlayabilecektir.

Peki, bu kadar önemli midir uyum?

Neden hayatımızda sürekli uyum arar, zıtlıklardan kurtulmak isteriz?

Bizi zenginleştiren, ufkumuzu açan ve en önemlisi bize mutluluğa giden yolda hoşgörü ve anlayış gibi kavramları öğreten şey, zıtlıklar; farklı görüş ve yaşamlar değil midir?

İnsan her ne kadar zıtlıklardan ve farklılıklardan kaçsa da eninde sonunda bu uyumsuzluktan oluşan uyumun eşsiz güzelliğini görür ve kabul eder.

Zaten bahsedilen fakir kız zengin oğlan hikayelerinin sonunda da her zaman mutluluk ve neşe vardır. Gösterişli ve alaturka robdöşambrlı amca ile fakir kızın mütevazı, alaturka babası sofrada yan yana oturur; farklı ama mutlu ailelerine gururla, gözlerinin içi parlayarak bakar.

Asıl fakirlik parasızlık değil, asıl zenginlik de parayla olan değildir.

Zenginlik; sağlıklı bir ruh, fikir, gönül dünyasına sahip olmaktır.

İyilik yapabilmek, kötülükten alıkoymaya çalışmak en büyük zenginlik değil midir?

Sevmek zenginlik, nefret etmek yoksulluktur.

Elif Naz BAŞOKUR'18

SEVMEK BİR KİŞİLİK BOZUKLUĞU

Sevginin tam bir tanımını yapmak zor.

Sözlükler de tanımlar, kalıplar vermekte; sınırlamakta ve somutlama gayretindedir.

Bir sınırı yoktur sevginin.

Hani nasıl desem, kalbin atışıdır sevgi, ellerin terlemesi, karındaki tatlı ağrıdır belki de.

Ya da belki renklerin daha parlak görünmesidir, yemeğin daha lezzetli gelmesi, çiçeğin daha çok kokmasıdır.

Olsa olsa böyle bir şeydir sevgi. Tüm güzel şeyleri barındırır. Kimi zaman hayatın tadıdır sevgi.

Sevginin sözlükteki tanımı da tüm bu tepkilerin birer sonucudur.

“Sevdiklerimiz” kavramı da buradan türüyor olsa gerek. Haliyle de bize bu tepkileri verdiren, tüm o hisleri yaşatanlar, sevdiklerimiz olarak konumlanıyor beynimizde.

Peki, sevdiklerimiz nasıl bir yer kaplıyor hayatımızda? Bir işte terfi aldığımızda, bir sınavda başarılı olduğumuzda ya da belki de dibe battığımızda onları arıyoruz yanımızda.

Yaşamımıza, her anımıza ortak olmalarını

bekliyoruz, engellerle dolu bu maratonda sırtımızı onlara yaslayarak ilerlemek istiyoruz. Ama her zaman bu kadar bencilce değil. Bazen de onların hayatına dahil oluyoruz, onların bizi dahil ettiği kadar. Beynimizdeki kimyasalların bir anlaşması sayılabilir bu karşılıklı sevgi durumu.

İki beynin aynı reaksiyonları birbiri için gerçekleştirmesi.

Birini sevdiğimizde çevreye karşı verdiğimiz tepkileri saydım.

Ya sevdiklerimize verdiğimiz tepkiler?

Bu da çoğunlukla “serotonin” adlı bir hormonla açıklanıyor. Yani kişilik bozukluklarında sıkça rastlanan bir hormon. Sanırım “deli gibi” deyimini buradan katmışız hayatımıza.

Evet, deli gibi sevmek, deli gibi özlemek, deli gibi kıskanmak... Seven insanların çoğu bu özellikleri taşıyor sanıyorum. Ve evet, sevmek bir kişilik bozukluğu.

Peki, böyle “delicesine” sevdiklerimizden bir tekme yediğimizde vücudumuzda neler oluyor? Bunun bilimde herhangi bir açıklamasını bilmiyorum. Bana kalırsa tam bir yıkım. Geri onarması çok zaman alıyor. Ancak bu kez beyni değil kalbi. Söylenenler, yapılanlar, yaşananlar hiç unutulmuyor. Hep açık bir yara kalıyor.

İşte bu yüzdendir ki insan sevdiğini düşmanından daha zor affediyor.

Öyküm KORUCA'20

İSTEMİYORUM

Sokrates : “Düşünüyorum, öyleyse varım.” demiş demesine ya, ben düşündükçe kendimi kaybediyorum. İnsanlığımdan utanıyorum, düşünmek istemiyorum. Düşündükçe insan sorgulamaya başlıyor.

“Neden? Esed küçücük bebeleri kimyasal gazla çırpındırarak öldürür ki?” der!

“Neden? Ellerinde kınalar yakarak vatan için gönderdiğimiz Mehmet’imiz, aslanımız, yiğidimiz bayraklara sarılarak geri döner ki ?”der.

“Neden? Kendi kanından canından olmuş bir bebeği vahşi arzuları için gözü dönenler; ona nasıl kıyar?” der.

“Neden?” der insan unuttuğumuz insanlığımız, kaybolan sevgimiz...

İşte Sokrates düşündükçe ben, benliğimin içinde kaybolup acılar içinde kıvranıyorum. Üstelik sorguladıklarımı paylaştığımda buna “dur” demeyen insanların arasında delirme noktasına geliyorum.

Düşünüyorum da düşünmemek için her gece milletçe bir dizinin başında gerçeklerden uzakta esas oğlan, güzel kız aşk dizileri ile kendimizi mi kandırıyoruz ne?

Düşünüyorum da Sokrates, düşünmek istemiyorum. Düşünenlerin mutsuz olduğu bu dünyada düşünmenin sırtıma verdiği o ağır yükü taşıyamıyorum.

Zeliha Nazlı YANMIŞ’20

*“Kadınlar sürekli tığ örür diye yoktu anıları
ve sokaklar sanki
Gece yarısı uyanmış erkekler kalabalığı
bir kadındı
bir ülkeydi
kapanmazdı artık yarası”
Lale MÜLDÜR*

KADIN

Toplumdaki iki cinsten biri olan kadının gelişim süreci bir diğer cinsiyet olan erkekten çok daha farklıdır. Bir erkek varoluşundan beri “erkek” sıfatıyla anılırken, kadın, kadın olarak doğmaz.

Bir kadının “kadın” sıfatını alabilmesi için büyümesi ve gelişmesi gerekir. Çünkü kadın doğulmaz, kadın olunur.

Kızlık döneminden kadın olabilmek ise zorludur, başlı başına bir arayıştır.

Belli bir yaşa kadar birlikte vakit geçiren kız ve oğlan çocukları zaman içinde ayrılır; erkek çocukları bağımsız olmaya özendirilerek büyütülürler; kız çocukları evlerde anneye yardım ederken erkek çocukları dışarıda oynar.

Kadın, farklılıkları küçük yaştan görmeye ve sorgulamaya başlar.

Toplumda kadın yakıştırıldığı milyonlarca tanımlamalardan biri olabilmek, kabul görebilmek için hiç kolay olmayan bir arayışa küçük yaşlardan başlamak zorundadır.

Kendine bir kimlik arayışında olan kadın, toplumda kabul görebilmek için bir çok rolü ve kimliği aynı anda yaşamaya çalışır.

Yüklenen milyonlarca role uygun yaşayabilmek için çırpınıp durur.

Kadın ise bu çırpınıştta çoğunlukla yorgun düşer.

Farklı toplum düzeylerinde bile farklı anlamlara ve kıstaslara sahip olan kadınlık kavramı, bu kavramın ne kadar değişken olabildiğinin ve yerine getirebilmenin ne kadar zorlu olduğunun bir kanıtıdır.

Eğitimsiz olan bir toplum yapısında kadınlık kavramı daha çok evlenebilme ve kocasını mutlu edebilme ile sınırlanırken, eğitilmiş kesimde kariyer hayatına odaklanıp tüm frapanlığıyla iş dünyasında boy gösterebilmektedir.

Bazen kendi varlığını anlamlandırmak için çocuk sahibi olurlar. Bazen kendini kanıtlayabilmek için çocuk da kariyer de yaparlar. Bazen istemediği halde güçlü olduğunu ve diğer kadınlar gibi olmadığını kanıtlayabilmek için kariyer basamaklarını atlayarak tırmanmaya çalışır.

İşte herhangi bir kesimde büyüyen kadın ileride yaratmak istediği kadınlık kavramını anlamaya çalışırken toplumundaki tabulara sığınır, bir arayış içine girmeye korkar. Çünkü çoğu zaman farklılaşmak soyutlanmak demektir. Bu kalıpların dışına çıkan istenilen ve sevilen olma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Kendi kadınlığını araması hiç kolay değildir.

Kendi seçtiğin kadın olabilmek kolay değildir yani. Toplumdaki öğrenilmiş ve öğretilmiş kadınlık kriterlerini doldurup hayatını anlamlandırmaya çalışır. Farklı kültürlerde farklı öğretilmiş ve öğrenilmiş değerler olsa da ortak nokta şudur ki, öğretilmiş değerler toplumda ağır basar. Aslında kadın, kendi benliğini kendisine öğretilmiş değerler arasında arar. Bu çok acınası ve üzücüdür. Çünkü erkekler bu öğretilmiş değerlerin dışına çıkarlarsa toplumdan soyutlanmazlar. Fakat kadınlar kendi kadınlık kavramlarını ararlarken öğretilmiş tabuların dışına çıkamazlar. Popüler kültürde modern kadınlık olarak tanımlanan çocuk ve kariyerin birleştiği kadınlık bile her şeyi yapabilmenin mümkün olduğunun kanıtı olsa da, bu tanıma uymaya çalışan bir kadın çırpınır, yorulur. Aslında bu çoğu kadının fark etmediği, fakat içselleştirdiği bir sorundur. Kadınlığa bir takım toplum tarafından öğretilmiş değerler yüklenmesi ve bu değerlerin dışında bir karaktere kabul edilebilirin dışında bakılması bir bakıma da “öğretilmemiş insanlığın” yerini tutmaya çalışan toplumda kabul görmüş bir sistemdir.

Öğretilmiş ve öğrenilmiş değerlerin arasında kendini bulma savaşı veren kadın eğer kendine uygun benliğini bulabilmiş ve varlığını anlamlandırabilmişse bu arayışı başarıyla tamamlamıştır ve mutlu olmaya adaydır. Daha da önemlisi kadınlık sıfatını aşabilmiştir ve ötesinde mutlu bir “birey” olarak yaşayabilecektir. Bir kadın kadınlık arayışında kendi ait olduğu cinsiyetin öğretilmişliklerini değil, insanlığını arar. Özetle bu bir insanlığını arama çabasıdır.

Defne HACİMAHMUTOĞLU'20

AÇIK TUT PENCERENİ

Zor anlar yaşar insan. Hep bir umut vardır kalbinin bir köşesinde. Işık için, teninde kıpırdanan sıcaklık için, güneş için... Hayatın çoğunu karanlıkta el yordamıyla, işlevsiz kalmış gözleriyle, yolunu bulmaya çalışarak geçirir. Bekler işte, hayal eder işte... Işık olsun, güneş doğsun, karanlıkta yakarışlar, sızlanmalar son bulsun. Saniyeler, saatler, seneler... Hep bir arayış, hep bir yalnızlık, hep bir kaybolmuşluk, bekleyiş...

Güneş, güneş de güneş... Şiirler yazarsın adına, şarkılar söylersin rüyalarında duyduğun sıcaklığın özlemiyle. Hayat budur işte. Kafasına buyruk. Dinlemez, ne istediğini sormaz, meftunluğunla bir parça ilgilenmez. Kendi planları vardır ya onun... Gördün mü şimdi pencereden doğan ayı? Lacivertlerin içindeki yumuşak, tatlı ışığı? Güneş değil ki bu ama ısıtmaz, güneş değil ki bu ışığı yedi göğü aydınlatmaz. Yalnız bu ne tatlı ışıktır, bu ne sakın sessiz ışıktır... Nasıl da bıraktı şimdi koca güneşi karanlıkta, nasıl da oldu tek varlığın bu yalnızlıkta? Şimdi artık güneşin ışığı gözlerini mi yakıyor? Şimdi tek istediğin dönmek mi el yordamıyla ilerlediğin karanlığa? Sırf onu göz ucuyla bir kez daha görmek, şöyle uzaktan zarif ışığıyla yıkanmak için...

Şimdi bütün perdelerin açık, yüzünün yansıması camda, sabırsızca bekliyorsun ki birazdan ay doğacak.

Hale ALKAN'20

EY AŞK SEN NESİN, NEREDESİN BİLEMEDİM

Aşk üç harfe sığdırılmış bir kelime midir sadece?
En iyi kim tarif edebilir aşkı?
Aşık olan mı, yalnız olan mı?
Var mıdır aşkın bir tarifi?
Aşk sevip de kavuşamayanların hikayesi midir?
Her daim sevdiğini umutla bekleyip asla vazgeçmeyenlerin hikayesi mi?

Ah sorular, bu deli sorular kemirir durur ruhunu. Tam pes etmişken çıkar karşına, kimi zaman yıkıp geçer, kimi zaman yerleşir yüreğinin en derinine. Atmak istersin atamazsın, kalsın dersin acısına dayanamazsın. Zamanı ve mekanı yoktur aşkın, hep hazırlıksız yakalar insanı. Bütün bağlarından koparır habersiz, alır eline başlar yönetmeye. Belki de bunlara tek başına karşı koyabilmektir, cesarettir aşk. Bilemezsin. Kalbinin deli deli atmasıdır, her bakışta anlam aramaktır belki de. Fedakarlık mıdır, hüznün müdür sarar her yanını. İnsana seçim hakkı tanımaz pek. Umursamaz da bunları zaten. Ne engel tanır, ne kural...

İşte böyledir aşk, her sorunun cevabını bilerek ısrarla yüzleşmek istememektir.

Acı çekmektir.

Yıllarca bıkmadan beklemektir.

Cemre TURHAN'20

“İyi yazamıyorsan, iyi düşünemezsin; iyi düşünemiyorsan başkaları senin yerine düşünür.”

George ORWELL

ÖZGÜR İRADE YANI KÖLE ÖZGÜRLÜĞÜ(!)

Ben hayatı, ilk nefesimizi aldığımız andan itibaren başlattığımız bir oyun sanırdım. Maalesef ki yanılmışım. Aslında hayat, kendimizi ilk nefesimizi aldığımız anda önceden hazırlanmış bir oyunun içinde bulmakmış. Aslında hayat, bizim yerimize düşünmek isteyenlerin varlığıymış, onların varlığından korkmakmış. Fakat ne kazandırabilir ki bize korkmak? Yani kendimiz üretemediğimiz için bir başkasının zihnine muhtaç kalmaktan ve kendini kabul ettirememenin verdiği güvensizlikten başka ne katabilir ki bize?

Geçmişten günümüze dünyada görüp görebileceğimizin en kötü şeydir belki de özgür olduğunu sanıp aslında ayakta uyutulan toplumlar. Bireylere sorsak aslında onlar tamamen kendi kararlarını kendileri veriyorlar, katiyen hiçbir etki altında kalmadan düşüncelerini beyan edebiliyorlar ve en önemlisi de bunu yapabilmek için özgürce düşünebiliyorlardı. Zihinleri “başkaları” tarafından sınırlandırılmadan düşünmeye açıktır onlara göre. Fakat aslında hepsi görüldüğünden tamamen farklıdır. Çünkü bireylerin “kendi düşünceleri” olarak adlandıkları tüm fikirler zaten önceden başkalarınca düşünülmüştür. Onların yaptıkları ise kendilerine sunulandan, daha doğrusu zorla kabul ettirilecek düşünceden, daha iyisini bulamadıklarından onlara boyun eğmek ve bunu “özgür irade” olarak

adlandırmak. Yani “köle özgürlüğü...”

Bu duruma verilebilecek en güzel örnek de George Orwell’in yazdığı Hayvan Çiftliği kitabıdır bence. Bütün kitap süresince anlatılan tam da düşünememenin ortaya çıkardığı kölelik değil midir? Çiftlikteki tüm hayvanların eşitliğini savunan ve kendilerine hak ettikleri gibi davranmadıkları için insanlara kin besleyen bir hayvan topluluğu var ve onlar üzerinde baskı oluşturan iki ayaklıları -insanları- başlarından atabiliyorlar. Ama ne yazık ki hiçbir şey değişmiyor. Yalnızca uzun bir süre değişmiş gibi görünüyor. Başa geçen domuzlar her şeyi diğer hayvanlara insanlardan çok farklı davranıyorlarmış gibi gösteriyorlar. Düşüncelerine engel oluyorlar. Zihinlerini ele geçiriyorlar. Düşünmeye çalışanları ise öldürüp bu durumu herkese kabul ettiriyorlar. Ve sonuçta dışarıdaki hayvanlar, bir insanların yüzlerine bakıyor ama onları birbirlerinden ayırt edemiyorlardı.

Başkalarının zihnimizi doldurmasını istemiyorsak onu kendi düşüncelerimizle doldurmalıyız ki düşünme yetimiz engellenmesin, fikirlerimiz pas tutmasın, düşünme sınırlarımız bir başkasınıkiyle belirlenmesin. Yani Jean Paul Sartre’nin dediği duruma düşmeyelim: “Düşünce özgürlüğünden yoksun olmak, düşündüğünü söyleyememek değil, hiç düşünmemiş olmaktır.”

Berra GERENLİ’22

İNSANLIK ÜSTÜNE

Senden, benden uzaklaşalım. Kendimizi biraz unutalım. Var olan kavramları, kendi kendimize uydurduğumuz kuralları, ahlak kurallarını bir kenara koyalım. Yapıyoruz dediğimiz ama yapmadıklarımıza; değer veriyoruz, koruyoruz dediklerimize odaklanalım.

Sadece bir saniye insanlıktan ne anladığımızı düşünelim. İnsanlık biz yemek yerken aç olanları düşünmemek mi?

İnsanlık biz evde yatarken insanların evlerinin olmaması mı?

İnsanlık biz eğitimi, parayı dert ederken başkalarının yarına uyanabilecek miyiz korkusuyla yaşamaları mı?

Bu sorular bitmez. Biz tasasızlar da bu sorulara cevap vermeyi çok severiz. Kendimizi bir kahraman gibi gösterip sözde yaptıklarımızı anlatmaya bayılırız. Kafamızdaki ütopyayı o kadar benimsetiriz ki karşımızdakiler de sorgusuz kabul ederler çünkü onlar da tasasızdır. Sonunda topluluktan “insan” unvanını almaya layık oluruz. Biz bunları konuşurken de neler olup bitmiş umursamayız. İnsan ilan edilmişken kendi insanlığımızın katili olduğumuzun farkına bile varamayız. Doğuştan olmasa da sonradan kör olmuşuzdur çünkü. Böyle davranırız çünkü görenlerin gözlerine bakamayız. Orada yaşamaya çalışan insanların yüzleri aynıdır ama gözeri ele verir her şeyi. Yorgunluklarını, korkularını, umutsuzluklarını...

Aramızda bir mucize olur da gözleri açılan olursa o

kadar alışmıştır ki karanlığa bakmaya, görmeye cesaret edemez. Göreceklerinden korkar. Karşımızdakinin de kendisini gördüğünü bilir. Aslında kendi boşluğumuzun da farkındayız ama dolu görünmeyi çok severiz. Gören gözlerle karşılaşınca kendimizden de korkarız. Bencillikten de kaparız bu insanlara gözümüzü aslında. Bu konu hakkında ne kadar yazı da yazılsa ne kadar konuşulsa da yararı yok. Karanlıktan çıkmaya, görmeye cesaret ve çaba yok kimsede. Koltuklara oturup konuşmak daha kolay çünkü. Eee konuşalım madem. Kendi insanlığımızın katiliyken utanmadan konuşmaya devam edelim.

Gökçe AKSU'20

MERİTOKRASİ

Meritokrasi her şeyin liyakate göre verilmesini, dağıtılmasını savunur. Yani para, güç, iş, insanlara bunları yönetebilmelerine, doğru şekilde kullanabilmelerine, yeteneklerine ve zekâlarına göre dağıtılır.

Kayırmacılık yoktur, yandaşçılık yoktur, ayrımcılık yoktur ve herkes eşit imkânlarla sahiptir.

Bunun örneklerinden biri Osmanlı Devleti'ndeki devşirme sistemidir. Osmanlı Devleti fethettiği topraklardan Hıristiyan genç ve yetenekli çocukları toplayıp sıkı bir eğitimden geçirdikten sonra onları üstün askerler veya üst düzey bürokratlar olarak barındırmıştır.

Kulağa çok hoş geliyor. İşi bilen yapacak, yönetmeyi bilen yönetecek. Hatta bunu anlatan bir atasözümüz de var: "İş bilenin, kılıç kuşananın." Yani her şey onu gereği gibi kullanmasını, ondan yararlanmasını bilen kimseye yakışır. Çok doğru.

Meritokrasi beş maddeye dayanır. Bunların ilki: Ailenizin değil, sizin önemli olduğunuzdur. İkincisi: Başkalarının sizin için yapabildiği değil, sizin ne yapabildiğinizdir. Üçüncüsü: Cinsiyet, ırk, din, dil, yaş ve geçmiş önemsizdir. Yetenek her şeydir. Burada bahsedilen yetenek doğuştan gelen yetenekten ibaret değildir, esas olan kifayettir. Yetenek gerekli eğitim olmadan yetmez, cevher işlenmediğinde bir işe yaramaz. Dördüncüsü: Herkes aynı noktadan başlar ve yeteneklerinizin sizi götürdüğü yere kadar gidirsiniz.

Beşincisi: En başarılı insanlar, en yüksek tatmine erişir.

Ben sonuncusuna tam olarak katılmıyorum. Kimse en başarılı değil diye en yüksek tatmini yaşayamamak zorunda değildir. Bence en yüksek tatmine, hatta tek ve tam tatmine, erişmek için akşam başımızı yastığımıza koyduğumuzda hiçbir pişmanlık hissetmiyorsak ve kaygılanmıyorsak o anda doyunuzdur, tatminizdir.

Togan DOĞAN'22

ŞOV DEVAM ETMELİ

Günlerden 20 Ekim'di. En büyük eğlence sektörlerinden biri olan basketbolun en şaşalı etkinliği NBA, milyon dolarların havada uçtuğu bir Amerikan organizasyonu başlıyordu bugün. Amerika saati nedeniyle Avrupada yaşayanları gece yarısı yatağından edecek bir sevgi basketbol ve bunu 20 Ekim'de yaptı. Milyonlarca insan NBA'nın açılış maçını izlemek için sabırsızlanıyordu. Geçen senenin finalisti, NBA organizasyonu tarihinde en çok kupayı müzeye getiren takımla karşılaşıyordu. Bu gece bir kişi için çok özeldi. Celtics'in forvet oyuncusu Gordon Hayward. Hayward geçen sene Utah'da gösterdiği performansla yükselmiş, bir yıldız oyuncu kontratı olan 5 senelik 180 milyon dolar karşılığında imzalamıştı. Yani 5 sene boyunca Celtics takımının bir oyuncusu olacaktı. Bu formayla ilk maçıydı ve çok heyecanlıydı. İki takım da sahaya çıktı ve maç başladı. Bu havai fişeklerin ardında kazanma hırsı olan iki takım vardı. Geçen senenin finalisti Cavs ve Hayward'lı Celtics. Top Celtics gardı Kyrie'nin elindeydi. Şov başlayalı yalnızca altı dakika olmuştu. Hayward içeri doğru koşu yaptı ve Kyrie'den gelen alley-oop pası için zıpladı. Normal bir alley-oop pasında topu elinde tutan oyuncu diğer koşu yapan arkadaşının önüne havadan bir pas verir ve diğer oyuncu sayıyı bulurdu. Ama bu alley-oop normal değildi. Bu işte bir terslik vardı. Hayward zıpladı ve iki rakip takım oyuncusuyla havada temasa girdi. O an gece yarısı kalkan insanlar ve stadyumdaki insanlar için maç bitmişti. Dünyanın en acı verici sakatlığı yaşandı o an. Hem zihinsel hem fiziksel. Yere düştüğünde çok kötü bir ses çıktı. Evet, bileği kırılmış ve ayağı ters bir şekilde duruyordu. Hayward yerde acı

içinde kıvranan oyuncu ayağını çekti ve cavs yedeklerinin oraya koydu. Bu görüntüyü gören oyuncular sadece dua etmeye başladı. Elllerinden başka ne gelebilirdi ki. Bu basketbol değildi. Bu, oyuncudan nefret etsen de başına gelmemesi gereken bir şeydi. İnanılmazdı. Ümitlerle Celtics formasını üzerine geçiren Hayward'ın basketbol hayatı altı dakikada bitmişti. Bir yıl boyunca yürümesi bile zor görünüyordu.

Ama bu milyar dolarlık organizasyon; NBA devam edecekti, etmeliydi. Celtics oyuncuları kenetlendi ve söz verdi, dua etti: Hayward için.

Yürek burkan bu senaryo bizi basketboldan öteye taşımıştı. Sağlık her şeyden önemliydi. O an, herkes bir olup bu yirmi yedi yaşındaki çocuk için dua etti. Sadece dua. Bu trajedinin yanında gerçeklik dışında bir şey daha vardı. Bu basketbol ziyafeti devam etmeli miydi?

Akıllarda bir ünlü söz kaldı:
"THE SHOW MUST GO ON!"

Yiğit DURMUŞ'21

SİSTEMATİK YAŞAM

Endüstri çağı başladığında insanların hayatı önceden tahmin bile edemeyeceğimiz bir şekilde değişti. İnsanların hayatında eskiden önemli etkilere sahip olan meslekler, eşyalar, araç-gereçler hatta toplumsal sınıflar ortadan kalktı. Peki bu hakikatte de insanlar için iyi bir değişim sayılabilir. Evet biliyorum,artık ulaşım kolay ve istediğimiz şeylere eskiye nazaran daha kolay bir şekilde ve daha hızlı sahip olabiliyoruz ama amacı bir şeylere sahip olmak için yaşanan hayat, gerçekten insanlar için iyi bir şey mi?

İnsanlıktan uzaklaşmaya her gün daha çok yaklaşıyoruz. Paylaşma ve sevgi artık saf değil. Belki bir adım yukarıya çıkabilmek için arkamızdakileri iterek hatta ezerek tırmanıyoruz. Sekiz milyar insan var ve biz sadece kendimiz için çalışıyoruz. Durum böyle olunca da insanlar acımasız, bencil, açgözlü varlıklara dönüşüyorlar. Bunların hepsinden kötüsü de bunların sebebinin yine insanlar olması. İnsanların nefretinden, açlığandan ve çaresizliğinden para kazanan iğrenç insanların yarattığı iğrenç bir sistem içinde sürdürüyoruz hayatımızı. Endüstri devrimi tek başına sebep olmadı belki bunların hepsine ama yine de olmasaydı şu an belki dünyanın üzerinde nefret ve öfke yerine sevgi olacaktı. Bizim yapabileceğimiz şey ise paranın ve kazancın ötesine bakabilmek, insanları sevmek ve seksen veya yetmiş bile sürmeyebilecek olan yaşamımızı, gözümüz zenginlikle boyanmış bir şekilde değil de gerçek insanlar gibi yaşamak.

Arda GÜCÜ'21

MEHMET BEY, ÇANTASI VE TELEFONU

Yıllar yılı inatla ortaya atılan ve sürekli cevabı aranan bir soru vardır. “İnsan nedir?” Siz de belki bu soruyu duymuş, hatta kuvvetle muhtemel cevabını bulmaya çalışmışsınızdır. Doğrusu bu “evrenin en önemli sorusu” benim dikkatimi hiç mi hiç çekmiyor.

Benim için evrenin en önemli sorusu “insan git gide neye dönüşüyor?”dur. Bu soruyu cevaplamak için halktan bir birey olmanız yeterlidir. Profesör ya da felsefeci olmanıza gerek yoktur. Çünkü sadece sokaktan geçen basit bir insanı bile izlerken sorunun cevabını bulabilirsiniz. Şimdi yoldan geçen bir adamı inceleyelim. Temsilen adı Mehmet olsun. Mehmet Bey bir elinde siyah bir dosya çantası, diğerinde Samsung marka telefonla yürüyor. Elindeki suni deriden çanta büyük ihtimalle büyük-hatta dev- firmaların yoksul yada gelişmekte olan ülkelerde kurduğu fabrikalarda üç kuruş için çalışan bir işçi tarafından birleştirildi. Bunlar kıtalar arasında, devasa ticaret gemilerinde taşındı, farklı kültürlerin, milletlerin, insanların bulunduğu ülkelerde kamyonlarla ilerledi ve sonunda Mehmet Bey’in karşı sokağındaki dükkana geldi ve ertesi gün satıldı. Diğer elinde bulunan Samsung marka telefonsa Mehmet Bey’in o küçük ekrandan evrende dolaşan en küçük gereksiz bilgiye bile ulaşmasını sağlıyor ve doğduğundan beri meraklı biri olan insan, değerli Mehmet Bey de her an her şeyden haberdar olmak istiyor.

Peki insan eskiden nasıldı? İki-üç yüzyıl geriye bakmamız bile kendimizden korkmamıza yeterli sanırım. İki-üç yüzyıl önce Mehmet Bey’in çanta alabileceği tek yer çanta yapan bir zanaatkardı. Dünya çapındaki

şirketleri boş verin, fabrikalar bile yeni kuruluyordu. Telefon? Mehmet Bey o zamanlarda telefonu bile hayal edemezdi. Büyük ihtimalle; içinde “Nasılın?” yazan basit bir mektuba cevap alması bile aylar sürerdi. Ona cevap geldiğinde mektubu yolladığı kişi ölmüş olabilirdi.

Eğer biraz daha korkmak istiyorsanız daha da geriye gidin. Dünyadaki ilk akıllı insanların (Sapiens) yaşadığı zamana. Kabul edin, o zaman deri bir çantanın ne olduğunu anlamak için aynı maymunlar gibi onu evire çevire incelemeniz gerekirdi ve büyük ihtimalle onun gerçek işlevini anlamazdınız. Ayrıca o zamanlarda deri bir çantanın olması da imkansızdı çünkü sonradan korkma canlılara dönüşecek olan insanlar avcı ve toplayıcıydı. Samsung telefon kısmına gelecek olursak, kıtalarda dağınık ve birbirinden habersiz yaşayan insanlar bazen komşu topluluklarla bile iletişime geçmezdi. Sosyal olmak kaygısı ile yaşayan günümüz insanları yoktu. Hatta “Mehmet Bey” bile yoktu. Sadece “o” vardı.

İnsan git gide neye dönüşüyor sizce? Cevabı ben veriyorum öyleyse.

Meraklı, aç ve sorunlu bir canavara.

Elif YILDIRIM'21

NEDEN?

Neden? Nereye kadar çırpınmalıdır insan, yokuşun başına ulaşmak için; hem hiçbir şey kesin değilken...

Kimi erken pes eder, ilk tümsekte oturup orada devam eder hayatına. Kimi ise ortasına kadar sabreder, sonra kaçıtır ipin ucunu. Başa ulaşıp sonra aşağı yuvarlananları da görmüştür bu hayat.

O halde neden bu çaba? Beş yaşından yirmi beş yaşına kadar elemelerle dolu bu sistemi geçmek için mi? Geçtikten sonra ne olur ki? İş, evlilik derken bakmışsın hayatın en değerli, en güzel anları uçup gitmiş elinden. Sen fark etmezsin belki ama o yokuştaki her adımda kendinden bir parça bırakmışsın. Hayallerin, sevdiklerin, vazgeçemediklerin tel tel dökülür her engelde. Kaçmak istiyorsan bütün bunlardan, Kendini yan yola atıp kaçamaz mısın? Elbet kaçarsın ama o yan yolda kendinden başkasını göremezsin. Herkes, gözünü hırs bürümüş biçimde tepeye koşar, daha iyisini elde etmek için, daha mutlu(!) olmak için. Seslensen de sevdiklerine, anlatmaya çalışsan da onlara umdukları gibi güzel bir hayatın olmadığını, dinlemezler. Tersine, deli damgası yersin. Sonra bakarsın, aslında yan yol kadar yalnızsındır. Bizi bu sürükledikleri sistem, olmamızı istedikleri kalıp aslında mutsuzluğun vücut bulmuş hali. Sevdiklerimizin, gençliğimizin, dinçliğimizin elimizden alındığı, yerine ise en sonunda koca bir hiçliğin yattığı... Ufak şeylerle mutlu olmak gelir insanın aklına bunca sözden sonra. Daha müreffeh bir dünya mümkünken bizim önümüze attıkları ufak lokmalarla yetinmemizi söyleyen sistemin yalanından başka bir şey değildir bu.

Dedim ya, zamanımızı alırlar, sevdiklerimizi alırlar sonra elimizdekiyle yetinmemizi söyleyip dururlar. Ne yapmalı, nasıl ayıklamalı pirincin taşını. Pirinç de beyaz, taş da beyaz.

Ebru SARP'17

RUHLARIN IRKI

İrk, bir canlı türünde aynı karakteri taşıyan canlıların oluşturduğu alt bölümdür. Aynı türün çeşitli üyeleri, fenotipik bakımdan benzerliklerine göre sınıflandırılır. Köpeklerin, kedilerin, kuşların kendi türlerindeki farklılıkları bu yolla ortaya konur. Balıkların, atların hatta bitkilerin de öyle. Her canlı türü, ırklarına ayrılabiliriyorsa insanların da ayrılmasının hiçbir sakıncası olmamalı(!).

“Şu yoldan geçen zenciye bak !”, “Aa! Gözleri nasıl da çekik, kesin Uzak Doğulu bu!”, “Sen Türk olamazsın ki, e sarışsın sen!”, “Kesin Suriyeli bu aile, baksana nasıl giyinmişler!” Farklılıkları algılamak, dile getirmek kolaydır. Bir insan o bölgede “normal” olarak nitelendirilen fenotipik özelliklerin sınırlarından dışarı çıkmayagörsün, belki rahatsız eden bir bakışla karşılaşır belki de iştah açıcı dedikoduların konusu olur. “Aa bu sarışın, aptaldır kesin!”, “ Siyahiyse kesin fakirdir!” Ne kadar da kolay görünüyor insanlar hakkında ileri geri konuşmak, değil, olmamalı! Bir gün en iyi arkadaşınız olur belki o çekik gözlü, her derdinizi paylaşabileceğiniz tek insan o aptal dediğiniz sarışın, kim bilir, o pis dediğiniz siyahi hayatınızın aşkı olacaktır belki. Bize yararı dokunduğunda mı değerli olacak, “öteki” dediklerimiz! Kolay mı insanın rengine, şekline bakıp ona, taşıyamayacağı sıfatlar yüklemek? Mutlulukta attığınız kahkaha aynı değil mi, ya gözünüzden akan yaş!..

Bütün bunlar gün gibi ortadayken duyguları bir olanı birbirinden ayırmak da neyin nesi? Yanılgılarını terk et artık. Ruhların ırkı olmaz, ayırt et bunu!

Jasmin Weihs'18

ADALET(VE GÜNÜMÜZ)

Adalet, sadece mahkeme salonunda gerçekleşmez. Adalet hakkın ve hukukun yerine getirilmesi, herkese karşı adil olması durumudur. Herkesçe bu şekilde tanımlanan adalet her yerde bahsi geçmesine rağmen gerçekten sağlanıyor mu bakalım.

Bu konuda verilebilecek en basit ve klişe örnek -burada klişe dememin sebebi anlamsız ve basmakalıp olması değil, herkesin dilinde olmasına rağmen gerekli önemin verilmemesidir- Afrika'da açlıktan ölen çocuklardır. Bunu daha genel olarak ele alırsak eğer, gelir adaletsizliği de diyebiliriz. Bu noktada sana şunu sormak istiyorum sevgili okur, dünyadaki en zengin %1'lik kesimin dünyadaki tüm paranın %57'sine sahip olması, içler acısı bir şekilde bir yıl sonra en zengin altmış iki kişinin servetinin nüfusun %50'sinin servetine denk olması, uçurumun katlanarak artması senin içine sınıyor mu?

“Başkasından bana ne!” demezsin zaten ama ben yine de bu işin ucunun sana da dokunduğunu söyleyeyim. Bu yüzde birlik kesimin senin de sabah altı, akşam altı, toplam on iki saat çalışmana sebep olduğunu da bil. Aynı zamanda bu sistemin fabrikaları, hammadde aldıkları küçük üreticileri de yok ederek düzensiz ve orantısız bir büyümeye neden oluyorlar. Eğer böyle bir büyüme vücudumuzda gerçekleşseydi bunun kanser olarak isimlendirilebileceğini belirtmeliyim. Bunu değiştiremez miyiz. İnsanlık, daha önce toplumsal adaleti destekleyen, aşırı mülkiyetin ve bencilliğin her türünün hor görüldüğü toplumlar kurabilmeyi

başardı. Dolayısıyla bu, bugün de başarılabilir, sistem değiştirilebilir; adalet mekanizmasının sadece zengin için işlemesi engellenebilir.

Hadi kalk, silkelen biraz.

Fark et ve fark ettir. Promete ol mesela.

Malik DURMUŞ'21

BİZİ RAHAT BIRAKIN

Gözlerini açıyor.

İlk defa ışıkla karşılaştığı için gözleri biraz acıyor.

Etrafında onlarca insan ona gülerek bakıyor.

Anlamıyor.

Peki nasıl bir dünyaya geldiğinin farkında mı?

Bir sene sonra konuşmayı, beş sene sonra silah tutmayı öğrenecek belki.

Altı sene sonra ilk defa okuma hissini tadacak, sekiz sene sonra ilk defa bir insanı vurmaya.

Peki kendisi ister miydi doğarken bunları?

Gözlerini açtığı anda anlayabilir miydi?

Seçim şansı var mıydı?

Siyasi veya başka bir konuda “çıkar” için başlayan savaşlara dahil edilmeyen bir o mu kalmıştı?

Okumak, büyümek hakkı değil miydi peki?

En büyük derdi üniversiteyi nerede okuması gerekirken acaba yarın ölecek miyim korkusuyla uyuyamamak...

Ne zaman öğreneceğiz kendimizden başkalarını düşünmeyi?

Gidin savaşınızı sizden daha akıllı olan bilgisayarlarınızda yapın!

Yaşamamıza mâni olmayın.

Bizi rahat bırakın!

Abdülkadir TAŞTAN'18

CİĞERİNİN SICAKLIĞI

Geçen gün yine bizim evin sokağından aşağı doğru yürüyordum.

Çamaşır askıları süzülüyordu tepemden aşağı.

Rüzgar estikçe uçuşuyordu elbiseler, temizlenmiş zannedilmiş kirli atletler.

İlk defa fark ettim o elbiselerin o kadar kirli olduğunu oysa her gün bu sokaktan aşağı en az üç kere yürürdüm.

Yürümeye devam ederken sağdan soldan çöplerin dışına taşmış olan iğrenç ve kokuşmuş bezler ilk defa bu kadar iğrenç kokuyordu.

İlk defa fark ettim bizim eski dökük kahvehanede her gün taburenin üstünde oturup çayını yudumlayan yaşlı kirli sakallı adamın ne kadar çirkin olduğunu.

İlk defa fark ettim hayatın ne kadar gereksiz, ne kadar boş ve saçma olduğunu.

Bu düşünceler arasında, hissettim ciğerimin içinde yanan ateşin sıcaklığını.

İşte o gün benim babam öldü.

Burak KAYAOĞLU'18

PORTAKAL AĞACI

Oturdum, zaman, dedim bir kazadır, bir kaza sonucu buradayız. Dünyada olmak da öyle. Meşin ceketli bir çiftçiyi çağırdılar, sen onu dinle o zaman dediler. Çok ihtiyar değildi, ama oflaya puflaya, “estağfurullah” dedi. Naçizane keyfini iç cebinden çıkardı. Bir cep saatiydi, ama mutlu olduğun zamanı anlatıyordu ve o zaman kendiliğinden duruyordu ve o vakit mutluluğun da sonsuza kadar uzuyordu.

-Orhan Pamuk (Yeni Hayat)

“Portakalı soydum, başucuna koydum, Ben bir yalan uydurdum. Duma duma dum!”

Arabanın anahtarını çevirmek üzere uzattığı eli öylece havada kaldı, bu neşeyle cıvıldaayan çocuk sesini duyunca Berna'nın, durdu. Çevresine bakındı. El ele tutuşmuş, şarkı söyleyerek dönen çocukları gördü. İnanmazlıkla gözlerini kırıştırdı. Çocukların arkasında tel örgüyle çevrelenmiş harika bir ağaç ağardı. Bir portakal ağacı. Üzerinde pırl pırl turuncu renkli meyveleriyle bu karanlık sonbahar gününü güneş açmışcasına aydınlatan bir portakal ağacı hem de. Nasıl olur diye düşündü. Burada nasıl yetişir ki bu ağaç?

Çocukluğu geliverdi aklına. Güneşin doğuşuyla kendiliğinden uyandığı çocukluk günleri. Kekik kokulu kırlardan, portakal ağacı bahçelerinin yanından koşarak geçip, ter içindeki bedenini denizde soğuttuğu günler. Kimseyi uyandırmamak için ayaklarının ucuna başa başa merdivenlerden indiği günler. Ne yaparsa yapsın o ahşap

basamaklar gıcırdar, gıcırdar, anneannesini uyandırırđı. “Ben takacağım o madalyayı.” derdi anneanne. Benim de çok emeğim var o madalyada. Her sabah uyanıyorum uykumun en tatlı yerinde. Ne çok madalya takmıştı anneannesine. Ne çok sevinirdi tüm aile kazandığı yarışlardan sonra. Bütün o kazandığı yarışlar sayesinde milli takım sporcusu olmuş ve yine bu sayede çok iyi okullarda okuma imkânı bulmuştu. Taşıdığı bunca sorumluluk onu başarılı bir iş insanı haline getirmişti.

“Her şey nasıl da öylece geçmişte kalıverdi.” diye düşündü, portakal ağacına bakarak. O çok iyi bildiği, çok sevdiği portakal çiçeği kokusu kaplayıverdi tüm benliğini. Zihni kapıp getirivermişti geçmişten bu hiçbir kokuya benzemeyen çocukluk hayallerinin eşlikçisi, destekçisi, büyüleyici portakal çiçeği kokusunu. İçinde portakal çiçeği kokusu var diye çok yüksek bedeller karşılığı aldığı ama hiçbir zaman gerçeğinin verdiği hazzı bulamadığı parfümleri düşündü. Az önce satın almak niyetiyle gezip, çok beğenip almaya karar verdiği daireyi geçirdi aklından. Kırk iki katlı gökdelenin yirmi dokuzuncu katındaki süper lüks daireyi. Çok çalışıp, çok kazandığı paralarla şehrin en güzel semtinde en gözde binalardan birinde almak istediği daireyi. şimdi fark ediyordu ki dairenin penceresinden baktığında diğer gökdelenleri, oralarda yaşayan kendisi gibi insanların varlıklarının izlerini ve gökyüzünü görmüştu. şaşkınlıkla güldü kendi kendine. Tel örgülerle çevrilmiş gökdelenlerin arasında bir süs nesnesi olarak kalakalmış ağaçla kendi arasında bir fark olmadığını algılayıvermişti.

Yoğun iş temposu, hafta sonlarında bile çalışmasını gerektiriyor, hayatının olmazsa olmazı olan koşmayı bile oturduğu apartmanın spor kompleksinde koşu

bandında yapabiliyordu. Bir yüzleşme seansı başlamıştı şimdi içinde. Bir yerlerde okumuştu. Yüzleşme sancılı bir süreçtir, gerçekleri taşıyabilmeyi gerektirir diye. Gerçek ne ki? Burada oturup tel kafesteki portakal ağacını izlemek mi yoksa bugünü yarını hiç düşünmeden portakal çiçeği kokusunu içine çekerek koşmak mı? Yaşar Kemal “İnsan kendi kendini arındırdığında kendini bağışlar. İşte o zaman insan yeniden doğar, pirüpak olur.” diyordu “Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana” isimli kitabında. O zaman “Hey portakal orda kal!”

Haktan Can AKIN’20

AŞK SORGUSU

Nedir aşk dediğimiz şey, hiç düşündünüz mü? Kimileri aşkı hormonlarla açıklar, kimileri temelinde cinsel dürtülerin yattığını iddia eder, kimi ise aşkın bu tarz açıklamalar getirilemeyecek bir olgu olduğunu ileri sürer. Hiçbir konuda olmadığı gibi burada da tek bir doğru yok. Siz hangisine inanmak istiyorsanız inanabilirsiniz ancak şöyle bir gerçek var. Aşk dediğimiz şey her ne ise, bugüne kadar sayısız şarkıya, şiire, hikâyeye konu olmuştur. Bu hikâyeler, romanlar günümüzde ise dizilere ve filmlere çevriliyor.

Sizce aşkın büyümesine fazla kapılmıyor muyuz? Aşk kadar evrensel başka bir konu olmadığı gerçeğini es geçmeden söylemek istiyorum ki, sağda solda gördüğüm aşk şiirleri, kitapları artık bende bu saf ve masum duyguya karşı bir düşmanlık yarattı. Evet, doğru duydunuz, ben aşk hakkında yazmayı reddediyorum. Dünyamız güzellikleri ve çirkinlikleri ile bir bütün ve ben sadece aşk hakkında yazan yazarlar kervanına katılmak istemiyorum, bunu kendime yakıştıramıyorum. Günümüzde dikkat çekilmesi gereken tonlarca konu varken toplum odağının aşk olmasını da istemiyorum. Ne yani, bütün bu yazarlar, şairler kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel kadınlara âşık mı oluyorlar? Hiç sanmıyorum. Sonra insanlar doğru insanı bulup âşık olacağım derken ömürleri tüketiyor. Bir bakmışlar ki geçen süre boyunca kendilerine hiçbir şey katmamışlar. Söz toplumun düşüncelerini ve odağını etkiler. Böylesine yüce bir amaca hizmet eden bir aracın ise daha doğru kullanılması gerekir. Her şeyin fazlası zarar olduğu gibi aşkın da, aşk kitaplarının da, aşk dizilerinin de, aşk şiirlerinin de fazlası zarardır. Bırakın da insanlar

aşkı yaşayıp aşkın nasıl bir his olduğunu başka insanların kalemlerinden okuyarak değil de bizzat deneyimleyip yaşasınlar.

Rodi DÜGER'20

CAMDAN AYAKKABI

Yorgunluktan başımın ağrıdığı saatler. Bir şeyler yazmak düşüncesiyle yatağa uzanıyorum. Sağ taraftaki açık pencereden içeri ürperten bir rüzgâr giriyor. Beyaz ışık gözümü acıtıyor ama yapacak bir şey de yok. Ayakkabıyı düşünüyorum. Camdan bir ayakkabıyı. Kırılğan fakat bir o kadar mükemmel. Belki de insanın kalbini simgeliyor diye düşünüyorum, ya da güzelliği, ama bu güzelliğin değişebileceğini.

Kendimi düşünmeye çalışıyorum çocuksu bir zevkle. Bir balo ve ben ayakkabıyı giymişim. Hem de camdan bir ayakkabı. Böyle düşününce, korkuyorum biraz. Kırılacak korkusu bu. Tabi, bizim prenses gibi, bir güzelliğin yok oluşu korkusu değil. Sanki ayaklarıma batacak cam kırıkları. Ve ben zorundayım üstlerine basmaya. Camdan ayakkabı bir öyküdür aslında. Hem de camdan oluşan. Belki de öykü kalbini geride bırakanın öyküsü. Ayrıca her zaman tetikte olmalı ve tetiktedir bu ayakkabının sahibi. Çünkü her adımında biraz daha yaklaşırsın yıkılmaya ya da bu olasılıkla her gün biraz daha sararırsın. Kalp, camdandır diyorum. Bunu düşünüyorum şimdi. Gecenin karanlığı ve defterime bulaşan ışık daha anlamlı kılıyor her şeyi.

Sarı kâğıdın geçirdiği hafif huzur olmalı yüzümde. Şimdi yataktan çıkıp dolabıma doğru seğirteceğim. Çünkü artık camdan ayakkabıları atmak zamanıdır kendimden.

Gaye YÜCE'20

DAHA ÖZGÜVENLİ BİR TOPLUMA DOĞRU

Doğduk, nefes alıyoruz, öleceğiz. Hayatın tek değişmeyen döngüsüne diğer milyarlarca insan gibi hapsolmuşuz. Dünyanın bu basit düzenine uyararak düşünmeden, keşfetmeden, kendimizi geliştirmeden ve değiştirmeden, kelebekler içimizde uçuşmadan belki de uçmalarına izin vermeden, kimseye güvenmeden kapıyoruz gözlerimizi bu yalan dünyaya. Korkuyoruz çünkü hayattan, insanlardan, o bilinen limandan uzaklaşmaktan, riskleri göze almaktan. Özellikle kendimizden korkuyoruz çünkü cesaretimiz yok o içimizdekini, asıl benliğimizi yaşatmaya. Güvenemiyoruz ona. O da cesaret edemiyor kendini başkalarına açıp sayısızca darbeye göğüs germeye. Sonra ne oluyor biliyor musunuz? Dikilemiyoruz engellerin karşısına, gerçekleştiremiyoruz o çocukluk hayallerimizi. Aştan sarhoş olamıyoruz mesela, bir denizkızımız da olmuyor okyanusları beraber gezeceğimiz, astronot da olamıyoruz başbakan da. Ne oluyoruz biliyor musunuz? Bir korkak oluyoruz. Hayattan mıdır, insanlardan mıdır, kendimizden midir bilinmez. Korkuyoruz yaşamaktan. Bir türlü beceremiyoruz özümüze güvenmeyi.

Özgüvensiziz, hem de çok. Hayatımızı doğduğumuz yere bağlı olarak yaşıyoruz. Ailemizin ideolojisine bağlıyız, geleneklerimize bağlıyız, bize dayatılan tabulara bağlıyız. Onları da asla sorgulamayız. Biz onlarsız ne yaparız, neye tutunuruz, yaşama amacımız ne olur onlarsız? Biri de karşımıza geçip demez: “Kendine tutunursun arkadaşım, düşüncelerine tutunursun, o içindeki çocuğun umuduna tutunursun, hatta öyle bir an

gelir ki yalnızlığına tutunursun.”

İşte o zaman sen “sen” olursun. Ayrılırsın o cahiliye kervanından, kurtulursun yıkılmaya mahkûm olan sığ düşüncelerden. İşte o zaman görürsün, yüzüne çarpan berrak gerçeği. Toplumumuzu. Miras fikirleri sorgulamadan hayata geçiren, ölesiye savunan kişiler; doğru ya da yanlış fikirleri zorla benimsettirmeye çalışan büyüklere karşı cephe alan gençler; dış görünüşünden utandığı için sokağa çıkmayan insanlar; belirli sebeplerden bastırılmak zorunda bırakılan, günden güne şiddetlenen duygularını içinde taşıyan bombalar; toplumdan topluma değiştirilen ve kamufle edilmeye çalışan düşünceler; artık bilinçaltına yerleşmiş toplumsal tabular ve algısal bozukluklar ve daha nice psikolojik problem... Toplumun büyük bir kısmı ya bu problemlerden haberdar değil, kör olmuş ya da bu problemleri dışa vurmamak için bir şey yokmuş gibi davranıyor. Makyaj mesela. Sivilcelerimizle, kırışıklıklarımızla mutlu hissedemediğimizden, özgüven kazanmak için yaptığımız hileler, evet evet onlar. Dünyadaki açlığın bitmesi için 100 milyar dolar yetiyorken, kozmetiğe her yıl bunun iki katı para harcandığını biliyor muydunuz? Kendimizle mutlu olmamanın bedeli bu. Neden kendimizle barışık değiliz? Bizi biz olduğumuz için seven birini aramak yerine olmadığımız biri gibi topluma karışıp acizce birilerine yamanmaya çalışıyoruz. İlgi odağı olmak için çırpınıyor, türlü şekillere giriyoruz. Üste çıkmak için sayısızca insan eziyor, para için ağza alınmayacak şeyler yapıyoruz. Dahası özgüvenleri, toplumun ahlakı ve miras tabuları yüzünden karadaki balık gibi çırpınan kadınlarımız var. Kendi ayakları üzerinde duramayacaklarından o kadar eminler ki daha eğitimlerini tamamlamadan aynı durumdan muzdarip olan annelerinin bulduğu koca adaylarına atıyorlar

kendilerini. Böylelikle “kadın” kavramı objeleşiyor; yardıma muhtaç, istenildiği zaman kullanılabilir bir paçavraya dönüşüyor. Sonra kendilerini büyük adam sanan o saatli bombalar artık duygu olmaktan çıkmış zehirlerini etrafa rahatça akıtıyorlar. Pedofillerle, tecavüz vakalarıyla, darp ve şiddetlerle, cinayetlerle dolup taşıyor ülke. Buna rağmen ses çıkaran yok, herkesin başı eğik. O tabulara daha da bağlanıp kör olmaya devam ediyorlar. Daha karakola gitmeye ölesiye çekinenler varken, özgüvenden nasıl bahsedilebilir ki?

Biz bu bataklıktan nasıl kurtuluruz? Kendimize güvenmekle bitmiyor bu olay; bireysel bakamayız, bakamayız bu olaya. Kendimizi kurtarıp geri kalanları karanlığa boğamayız. Çünkü bir insan olarak içinde yaşadığımız topluma karşı inkâr edemeyeceğimiz sorumluluklarımız var. Bir şeyler yapmalıyız. Hayattan haberdar etmeliyiz gözleri gören körleri. O kolay ve monoton kıyı hayatlarından vazgeçirip uçsuz bucaksız denize biraz korkarak da olsa kendilerini bırakmayı, hayatı bilinçli bir şekilde sonuna kadar yaşamayı öğretmeliyiz. Sevmeyi, seilmeyi, övmeyi, saygıyı, kıskançlıktan ziyade imrenmeyi, tebrik etmeyi öğretmeliyiz. Sonra kitap okumayı, tiyatroya gitmeyi, ruhu müzikle beslemeyi, deniz kenarında içe işleyen güneş eşliğinde iki de çayla sohbet edebilmeyi öğretmeliyiz. Dahası namusu, ahlakı, adaleti, eşitliği öğretmeliyiz. Onlardan yaşam karşısında yalan dolan maskeler olmadan çırılçıplak mücadele etmelerini, kalıplaşmış ve kökleşmiş tabuları korkusuzca yıkmalarını, umutlarını kuşanıp geleceğe emin adımlarla yürümelerini istemeliyiz. Kısacası özgüvenli olmalarını istemeliyiz onlardan, özgüvenli olmalarını.

Zeynep KARASU’22

DEVAM

Uyanmak istemiyorum. Ama yatağımın karşısında asılı saatin de durmaya niyeti yok gibi. Bir zahmet yataktan çıkınca kapalı perdelerin bende uyandırdığı garip hissi umursamadan salona geçiyorum. O perdeler beni hem mutlu hem de mutsuz etse de oyalanırken her şeyi unutuyorum.

Kahvaltı için dolaptan çıkardığım birkaç yiyeceği yemeye çalışıyorum. Tek başıma yemek sıkıcı. En iyisi hızlıca yiyip kurtulmak. Kurtuldum. Meşgul olacak bir şey bulmalıyım. Her boş anımda kafamdaki düşüncelerin istilasına yeniden uğruyorum. Karnımda soyut bir ağrı baş gösteriyor ki engellemenin tek yolu unutmak. Unutuyorum. Hazırlanmaya başlıyorum. Pencereleri, ocağı kontrol edip anahtarları alıp almayacağımı düşünüyorum. Almadan çıkıyorum. Etrafımda bana bakan birileri olur diye dışarıya renk vermeden ilerliyorum. Fakat kafamdan geçenler beni garip göstermeye yetiyor. Sadece düşündüklerime odaklanıp hareketlerimi fark etmemek...

Düşüncelerimin girdabına kısılmak...

Ânın içine hapsolüp derinlerde kaybolmak...

Tamamen gitmek...

Gidince her şey anlamsızlaşıyor. Sessizleşiyor. Şimdi kendimi öldürsem bütün dertlerimden bir anda kurtulmuş olacağım. Hayatı seviyor olmalıyım ki devam ediyorum.

Gaye YÜCE'20

DUYGULARA KARŞILIKTIR CÜMLELER

Bir insanın içine kaç insan, kaç duygu sığabilir aynı anda, bir diğerini kovmadan?

Mutluyken insan sadece mutlu mudur?

Ya peki mutsuzken?

Çok zor gelir insanın bir duyguyu hissetmek için kendisini zorlaması, üzgünken mutlu rolü yapması. Böyle duygularıyla kandırmaya çalışırken insanları tavizlerini hep kendinden verir. Mutluyken bir başkası için dargın, karamsar gözükmeye çalışabilir insan, yanındakine destek olmak için. Bu zamanlarda diğer duygular ancak bir gölge olabilirler asıl ne hissettiğine. Bazen bu hissettiklerine üçüncü, dördüncü duygular da karışır. Hatta çoğu zaman dört olur bu duygular. İki tane ne hissettiğin için, iki tane ne hissetmek istediğin için. Mutluluk ve heyecan, üzüntü ve hüznün... Bu karışım en fazla karşılaşılandır. Kendin için mutlu ve heyecanlı iken, üzüntü ve hüznü taşımak zorunda kalırsın içinde çoğu zaman. Bir başka arkadaşın, dostun için inkâr edilemez bir şey var ki o da hislerinin cümlelerini etkilediği ve her bir duygu için ayrı bir kişiliğe sahip olmak gerektiği. Bu yüzden dört kişiliktir cümleler, bu yüzden dört ayrı duyguyu yansıtır cümleler.

Biz fark etmeyiz aslında, dört farklı biri gibi konuştuğumuzu; ama böyledir işte. Fark etmeden üzgün ve dargın oluruz bir başkası için biz farkına varamadan. Bu yüzden bilerek ya da bilmeyerek hep cümleler kurarız, dört kişilik.

Barkın YILDIRIM'20

KARA BİR TUTAM DOSTLUK

Kahve, yeryüzünde petrolden sonra en çok alınıp satılan ve ticareti yapılan ürünlerden biridir. Kahvenin geçmişten günümüze farklı milletlerden birçok insanın hayatına binlerce kez tanık olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kahve sözcüğünün, birçok dilde yakın telaffuzlara sahip olması, kahveye evrensel bir nitelik de yüklemektedir. Karşınızdakiyle aynı şekilde telaffuz ettiğiniz içeceği birlikte yudumlamamız, onunla konuşacak çok şey bulacağınız anlamına da gelir. Bu yönüyle kahve, kültürler arası iletişimin ortak tatlandırıcısıdır.

Kahve; kimi için kömür karası, kopkoyu ve acı bir içecek; kimi için enfes bir koku, kimi içinse sohbetlerin bir numaralı yoldaşdır. Bense kahve sözünü duyduğumda tılsımlı bir kokunun etrafa huzur yaydığını hissetmeye başladım. Kahvenin keyfi yalnızca tadıyla değil, dostlarla muhabbeti pekiştirmesiyle, onlarla geçirilen zamanı doyumsuz kılmasıyla ölçülür.

Irmak YAĞIŞAN'20

GELECEĞE UMUTLA BAKMAK

Her şeye rağmen yaşamak; açlığa, susuzluğa, acıya, yoksulluğa rağmen yaşamak geleceğe umutla bakmaktır. Umudu olan, güçlü insanların yapabileceği bir iştir yaşamak.

Birçok insan mutlu değildir günümüzde ve önemli problemleri vardır. Kiminin güvenlik, kiminin para, kiminin de sevgi... Kimisi bu problemlerin hepsine birden sahiptir ve aldığı her nefes ona adeta zehir olur. Güçlü insanlar problemlerine rağmen ayakta kalabilirken, zayıf insanlar kendine zarar verir ve intihara kadar giden bir yolları vardır. Güçlü insanlar ise geleceğe umutla bakar ve çözüm yolları ararlar. Olması gereken de budur. Yaşamak, geleceğe umutla bakmak sorunları çözmenin ilk ve olmazsa olmaz aşamasıdır. Savaştan kaçan insanlar; akrabalarını, evlerini, yurtlarını kaybetmelerine rağmen kaçarlar, çünkü gelecek için, daha iyi bir yaşam için umut yüklüdürler. Gittikleri yerlerde açlık, yokluk çekebilirler; kimisi evsiz barksız kalır, sokakta yatar ama yaşamaya devam eder, çünkü yaşamak en büyük nimettir. Hayatta kalabilmek; yaşama tutunmak, her şeyi düzeltmek, ileride daha iyi bir yaşama sahip olmak için önemlidir. William Golding'ın "Sineklerin Tanrısı" romanında ana karakter Ralph'in hayatta kalmak için vahşilerden kaçışı şu ifadelerle belirtilmiştir: "Acılarını, açlığını ve susuzluğunu unuttu ve korku onun kumsala koşmasını sağladı."

Yaşamın hazzı, geleceğe umutla bakmakta gizlidir. İnsanları her şeye rağmen açlığa, yoksulluğa, ölüm tehlikesine karşı hayatta tutar, insana güç verir.

Naci Can ÇALIŞKAN'20

GÜZELMİŞ

Güzellik, doğruluk ve iyilik... Hepsi ilk bakışta olumlu bir gaye altında toplanmış gibi görünseler de öyle midir acaba? Her türlü olayın, anının altında görecelik yatar aslında. Farklı çatılar altında, farklı hayat koşullarında, farklı kültürlerde farklı doğrular vardır. Bir şeyi değerlendirme aşamasındayken diğer doğruları ve koşulları da değerlendirmeye almak, en doğrusudur bir bakıma.

İyilik ve güzellik gibi kavramlar insan tarafından yeniden yorumlanmaya ve kişisel olarak benimsenmeye muhtaçtırlar. Bu kavramları kullanırken, bize doğru gelen anlamlarını kullanırız. Hepimiz farklı zevklere, farklı düşüncelere, farklı kişiliklere sahibiz. Ortak bir güzelde karar kılabilir miyiz?

Hayatın güzelliği bakanın gözünde şekilleniyor. Biri için mutluluk kaynağı olan şey, bir diğerine göre son derece boş ve anlamsız gelebiliyor. Çünkü kişilerin ve kişiliklerin sahip olduğu şeyler ve beklentiler birbirinden çok farklıdır. Ayrıca güzellik standartları da zamanla değişime uğramaktadır. Güzel olanı bir işe yaradığı için değil, duysal izlenim ve seyir için tercih etmektedirler.

Hayatımızdan olumsuz şeyleri çıkartabilmeyi başardığımızda, çevremizdeki mevcut tüm güzellikleri fark etmek, hissetmek ve onlardan etkilenerек olabildiğince mutlu olmak mümkündür. Sahip olduğumuz en kıymetli varlıkların değerini bilmek... İşin özü bu. Yaşadığımız her günün hakkını vermek gerek. Güzellikleri görebilecek bir ruh taşıyorsan hayat aslında çok güzel.

Ulaş AKYILDIZ'20

HÜZNE MEKTUP

Bir sonbahar sabahı gibi sanki İstanbul bugün. Cıvıldaşan kuşlar bir farklı. Neden?

Güneş buğulu ve rüzgar tersten esiyor. Sahilde her zamanki yerinde oturuyor adam. Karaköy'deki insan kalabalığından çıkmış, gördüğü sahte yüzleri düşünüyor. Daha sonra aklına o yüzlerin arasındaki tek gerçek geliyor. Kendisini fark etmemesinin hüznünü yaşarken yalnızlığı hissediyor. Normalde sevdiği bu yalnızlık ilk defa canını acıtıyor. İlk defa tek başına olmak onu yoruyor. Saatlerce yerinden kalkmadan aynı yerde oturup denizdeki dalgaları izlerken güneşin battığını bile fark etmiyor. Uzunca düşündükten sonra kalkıp Tahtakale'ye yürüyor. Gördüğü bir sürü dükkan arasından birisini gözüne kestirip içeri giriyor. Seçtiği sade ancak zarif bir zarf, bir kalem ve kağıdını alıp evine gidiyor. Düşünürken bile üzüldüğü kimseye anlatamadığı hislerini yazıyor. Sayfalarca tutan bu son yazısı az da olsa içini rahatlatıyor sanki. Kibarca katladığı kağıtlarını zarfa yerleştirip çalışma masasının üzerine koyuyor. Balkona çıkıp derin bir nefes alıyor. Öyle bir veriyor ki aldığı nefesi, sanki bütün yükünü o nefesle atmış gibi. İçeri geri dönüyor son kez uyuyacak olmanın mutluluğuyla gözünü kapamadan önce arkasında bıraktıklarını düşünüyor. Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Huzuru çok uzun zaman sonra ilk defa hissederken, gözünden bir damla yaş akıyor ve yumuyor gözlerini, bir daha açmayacağını bilerek...

Naz KÜÇÜKDAĞILKAN'20

İPEK YOLU

İpek Yolu mu?

Mevzubahis İpek Yolu'na ne zaman geldi?

Hem İpek Yolu dediğimiz ne ki, Orta Asya'nın büyük çöllerinden yüksek dağlarından uçsuz bucaksız bozkırlarından geçerek Çin ile Akdeniz kıyılarını birleştiren çok eski bir kervan yolundan ibaret değil mi?

Değil, yanına bile yaklaşamaz.

İpek Yolu, devletlerin politik ve ekonomik menfaatlerini koruduğu bir yol olmanın ötesinde bir umut kaynağıdır.

Bazen bu umutlar Çin menşeli bir ipek olarak, bazense bir baharat çuvalı olarak biçimlenir. İpek Yolu daima kervanların en büyük sırdaşı, en sadık yol arkadaşı oluvermiştir.

Uçsuz bucaksız kararlılığı en iyi belki de İpek Yolu temsil eder.

Yola çıkan acımasız eşkıyalardan yabani hayvanlara, bitmek tükenmek bilmez kum çöllerinden saldırgan kabilelere kadar her şeyi göze alıp bunlara rağmen ideallerine yapışabilmektir, bu uğurda hayatını kuytu hanlarda geçirebilmektir, üstelik bunların hiçbirinden yakınmadan.

Bazen ta Çin'den Roma'ya ulaşan bir yığın ipek kıyafetin getirdiği içten bir gülümsemedir. Bazen çöl

yolunda serap gördüğünü sanıp sonradan su olduğunu fark etmektir. Bazen ayazlı bir gecede uzaktan bir kervansarayın yanan ışıklarını seçmektir.

Kervansaray duvarları gurbeti, aşkı, ayrılığı, hasreti işleyen yüreklerin umutları ve hayallerini cilt cilt muhafaza eden birer şiir antolojisi değil mi?

Faruk Nafiz'in Han Duvarları adlı şiiri de Anadolu'nun çetin, geçit vermez yollarının acısını, hüznünü, hikâyesini taşıyan bir yol rehberi değil mi?

Ey köyleri hududa bağlayan yaşlı yollar
Dönmeyen yolculara ağlayan yaşlı yollar
Ey garip çizgilerle dolu han duvarları
Ey hanların gönlümü sızlatan duvarları

İpek Yolu, kim bilir?

Yine de ipek kelimesinden dolayı bir rahatlık, yumuşaklık, tatlılık bırakır üstümüzde.

Bazen İpek Yolu yere göğe sığmaz, kelimeler onun için aciz kalır; bazense küçük bir düşte rahatlıkla yaşayabilir.

İpek Yolu sarp bir geçittir; tıpkı hayat gibi uzun, sınır tanımayan.

İpek Yolu gerçekçi bir düştür, uyanınca bile gerçekle ayırt edilemeyen.

İpek gibi ak, ipek gibi berrak, ipek gibi parlak.

Yamaç Eren AY'20

KADIN –ERKEK

İslamiyet Öncesi Dönemde Kadın.
Osmanlı Döneminde Kadın.
Cumhuriyet Döneminde Kadın.
Kadın ...

Ben bu dönemlerin hiçbirinde doğup ölmedim. Ben hep vardım. Yüzyıllar önce doğurdum seni belki, yüzyıllar sonra başka bir sen doğuracağım yine. Batıda da olsak doğuda da bir farkı olmayacak. O zamanlar farklı dillerde konuşuyorduk öyle sevdik birbirimizi, bundan sonra hangi dilde olursa olsun yine seveceğiz... Belki hatırlamazsın yan yana savaştık bazen, bazen birbirimizin omzunda ağladık. Yeri geldi nefret ettik birbirimizden, ikimiz de suçluyduk ya da sadece yanlış anlamıştık birbirimizi. İkimiz de çalıştık iyi etmek için bazı şeyleri. Sahi seni doğururken tek başıyım sadece geri kalan her şeyi birlikte yaptık. Nasıl oldu da şimdi böyleyiz? Ben yazdım biraz ama bu kadarla kalmadı. Devletlerin, dinlerin değişmesinden daha önemli şeyler oldu bizim aramızda. Evlendik biz seninle, ayrılmak istedim ya sonra senden. Ne yapayım sevemedim daha fazla. Biraz zaman geçti aradan hiç görmediğim tanımadığım insanlar, gazetelerden tanıdılar beni. Başka bir hayatta babamdın sen. Benim hiç yaşamak istemediğim bir hayata sürükledin beni. Sonra ağabeyim oldun. Bir adamı sevdim. Kız kardeşinle aynı teraziye koyduğun geleneklerin daha ağır bastı. Aşık olduk, sonra neden hayattaki tüm doğrularımı, inançlarımı hiçe saydın? En çok da hiçbir şeyimdin çoğu zaman, kendinde hiçbir zaman sahip olmadığın haklar gördün... Çiçek diye nitelendirdin beni, ne yalan söyleyeyim hoşuma

gitti ilk başta. Düşünemedim beni kopartıp ceketinin cebinde gösteriş için taşıyacağını. Kendi düşüncelerim, tercihlerim, doğrularım var en az seninkiler kadar. Hayatında ben de varım. Annen, sevgilin, karın, kardeşin, arkadaşın, karanlık bir sokakta hani karşı yoldan geçen o kadın. Hatırladın mı?

Sıla TATLI'19

KARANLIK ÇÖKTÜĞÜ ZAMAN

İnsanlar sabahları mı uyanır gerçekten?

Özellikle geceleri yatmadan sorarım kendime bu soruyu.

Havanın aydınlık olması yeni ve beyaz bir sayfa için yeterli mi?

Gözlerimizi her açtığımızda aydınlık mı dünya?

Onca kara düşüncenin arasında taşlar arasından çıkmış bir çiçek gibi sabahları gökyüzü.

Her zaman mutlu.

Oysaki her zaman aydınlatır mı güneş hayatlarımızı?

Güneşin doğuşu mu gerçek, yoksa aslında hiç olmayışı mı?

Karanlık çöktüğü zaman her şey daha berraktır aslında.

Duygular, fikirler...

Renkli rüyalar otelinde, içerisinde en güzel yıldızları barındıran siyah bir oda...

Her biri siyahın karanlığında ayrı ayrı umutlar.

Karanlık çökünce dinlenir en güzel şarkılar.

En güzel aşklar gece yaşanır. Gece sevilir en güzel.

Aklındakiler hep beyazdır, ışıktır, netliktir...
O zaman güzeldir işte üzölmek.

Gözyaşlarının en saf halidir.

Karanlık çöktüğü zaman şekil bulur duyguların.

Umutların kaplar gökyüzünü tüm beyazlığıyla.

Ağla! Bağırarak hem de.

Kim duyar seni yıldızlardan başka?

Sen gül hep! Mutluluğunu paylaşacak boş masalar ve kaldırım taşları hep orada zaten. Karanlık çökünceye kadar beklemelisin.

O zaman uyan işte...

Emirhan MUTLU'20

“Engeller beni yıldırılmaz. Her engel daha iyiye doğru kaçılmaz bir değişime iter. Gözünü yıldızlara dikmiş kişi, kararını değiştirmez.”
Leonardo da Vinci

KARAR VER(ME)

Kararsızlık...

Kimsenin içine düşmek istemediği o derin çukur.

İkilem ya da çelişki her ne dersek diyelim, herkes bilir ki kararsızlık insanı yorar. Evet, bu doğrudur çünkü kararsızlık öyle bir karanlıktır ki onu hissettiğiniz andan itibaren sizi bırakmaz.

Bir anda anlarsınız, çoktan onun esiri olduğunuzu. Ne kadar bütün çıkışları denesiniz de, bütün yolları düşünseniz de siz onu bir kere alışkanlık haline getirmişseniz artık ondan kaçışınız yoktur. Her ne kadar kararsızlığı atlattığınız olsanız da her yeni imkânda o sizi kaçırmaz ve yanınıza yapışır. Kararsızlığın bir kere bile ağına yakalanmışsanız onun daha geri dönüşü yoktur. Her yeni karar artık sizin için yeni bir kararsızlığın karanlığı olacaktır.

Peki, nereden gelir bu kararsızlıklarımız?

Neden üstünde kafa yorduktan sonra bile belli bir konuda bir karara varamayız?

Bir karar hâlbuki ağızımızdan çıkan üç beş kelimeye bakar. Yani aslına bakıldığında karar vermek zorluk

gerektirmeyen bir iştir. Düşünür ve söyleriz aklımıza yatanı ve tamamıdır iş. Çoktan biliyoruzdur neyin ne olduğunu, aklımıza takılan her şeyi netleştirmişizdir.

Fakat o da ne?

Aklımızda bir şey vardır bizi engelleyen, yine de o gereken kararı bize verdirtmeyen. Korku...

Evet, korkudur aslında bizi kararsızlığa sürükleyen. Çünkü korkarız. Yanlış bir şey yapmaktan, bundan ötürü pişman olmaktan korkarız. O aslına bakıldığında çok basit görünen üç beş kelimenin devamında getirecekleridir bizi tedirgin eden. “Acaba yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım; söylemeli miyim, söylememeli miyim?” diye dönüp dolaşıp aynı soruyu sorarız kendimize. Acaba, acaba, acaba... Fakat bu “acaba”ların bize hiçbir getirisi yoktur. Sadece kafamızı meşgul etmek, bizi yormaktır işleri. Endişelerimize, korkularımıza kor bir ateştir bu acabalar. Biz ise sadece düşünürüz. Bitmek bilmeyen, sonu gelmeyen düşünce dünyasında... Onu düşünür, sonra bir diğerini, yok olmadı mı bir diğerini... Böyle bir kısır döngü durumu alır bizi. Ne yapsak da, tam bir karara varacakken aklımıza başka bir şeyler takılıverir. Böylece kör düğümünden farksız bir halin içine düşeriz. Karanlığın çıkmaz sokağına...

Bir taraftan korku, diğer taraftan ise karar verme telaşı sarar bizi ve başlarımız kıvranmaya. Artık öyle bir durumun içerisindeyizdir ki aklımıza yenik düşeriz. Her durum her yol belirir aklımızda ve kalakalırız ortada. Ne bir adım ileri ne bir adım geri... Aklımız devre dışı kalmış, kararsızlığın ağına takılmışızdır. Kararsızlık artık sonu gelmeyen bir serüvendir bizim için. Aklımız başımızdadır

ama biz tamamıyla mantıktan uzak, sadece çelişkilerle dolu bir noktaya gelmişizdir. Her şey açıktır aslında ama biz bir türlü cesaret edemez, kendimize güvenemeyiz. Kararsızlık bir nevi kendine güvensizliğin de göstergesidir. Alacağımız kararların bizi tatmin etmeyeceğine, yanlış kararların bizi körelteceğine inanırız. Oysa kesin olarak ne kötü ne de iyi diye bir şey vardır. Hepimiz için doğru ve yanlışlar değişken değil midir?

Ünlü yazar Anton Çehov'un da dediği gibi:” En kötü karar kararsızlıktan bile daha iyidir.” Kararsızlık insanın ruhunu bir kurt gibi kemirir ve onu hiçbir şekilde ileriye götürmezken sonucu ne olursa olsun alınan bir karar insanı tekrar hayata döndürebilir. Getireceği sonuçlar tatmin edici olmasa bile her karardan bir ders çıkarılabilirken kararsızlığın ağlarında debelenmek tamamen biz zavallıların, karanlığa hapsolmuş körlerin işidir.

Kararsızlığın tadına bir kere baktıktan sonra en basit konularda bile kararsız kalmaya başlarız. Söyleyeceğimiz sözden, yapacağımız harekete kadar... Üstünde en ufak düşünme gerektirmeyen işlere bile kafa yormaya başlarız. İşte tam bu sırada Goethe'nin meşhur bir sözü gelir aklıma.” Kararsızlık, en büyük hastalıktır” der Goethe. Ve biz bunun sonunu getirmediğimiz hastalığımız daha da ciddi boyutlara ulaşır. Kararsızlığın kasvetli yollarından geçen biri için alınmış her karar aslında onların hayatında bir kurtarıcıdır ve bu insanlar bilirler ki: Karar vermekten korkmak ve kendine güvenmemek, tek başına o hazin hastalığın tetikleyicileridir.

Pelin KARAKOYUN'20

KARINCA

İnsanoğlu varoluşundan itibaren geçirdiği süreçte daima nesnelere manasız bir değer yüklüyor. Karşılıklı ilişkilerde hırs ve beraberindekiyle yoğurduğu art niyet, gözleri siyaha bürüyerek duyguların körelmesine yol açıyor.

Oluşan tüm ilişkilerde çıkar ön planda tutulup bir hayvandan dahi beklenmeyen hayvanlıklar, sergilemekten katiyen kaçınılmıyor.

Oysa n'olurdu ki bu saygısızlığın, vurdumduymazlığın karanlık yolunu haritalarımızdan silmeyi öğrenebilsek?

Eğer ki aralayabilirsek koyu perdelerimizi gökte parıldayan güneşin aydınlattığı ibret alınacak sayısız olaya şahitlik edeceğiz.

Büyük küçük demeden her canlının duyarlılığının farkına varacağız.

Birçoğunun bihaber olduğu duyguyu, utancı keşfedeceğiz.

Hz. İbrahim'i atmak için kurulan kızıl, koca ateşe ayaklar altında bin cefayla ağzında su taşıyan karıncaya: “Yahu senin şu minicik ağzınla taşıdığın suyla bu ateş söner mi” diye sorulduğunda: “Ben de biliyorum buncacık suyla şu koca ateşin sönmeyeceğini, fakat böylelikle safımı belli etmiş, Nemrut'un değil Hz. İbrahim'in yanında olduğumu göstermiş oluyorum.”

der ve ekler: “Belki söndüremem ama bu yolda ölürüm.”
Karınca kadar olamayanlar utanın da kalkın ayağa.

Sinan ÇAKMAK’20

KAYBEDİLDİKTEN SONRA

İnsanoğlu bir garip mahlúktur.

Sevmeyi, sevilmeyi dahi alışkanlık haline getirir,
rutini yapar.

Her daim fazlasını ister.

Doyumsuzdur.

Bu yüzdendir ki elindekilerin değerini fark etme yetisinden uzaktır. Fark ettiğinde ne yazıktır ki bir kaybolmuşluk söz konusudur. Ancak şimdi özel, değerli gibi sıfatlar verilecek olanın nihayetinde ifade ettikleri, etmiş oldukları ortaya çıkar. Eldeki kuş kanatlanıp gidince “eller bomboş kalmıştır”. Yarattığı boşluk ve yaşanılan acı tatlı anıların gün yüzüne çıkmasıyla, üzücü gerçek bir tokat gibi yüze vurur. Ne de olsa insan düşmeden düşünmez. Hiç bir çabanın gidene getirmeyeceği ve gelenin de gidene arattığı anlaşılınca göğüse adeta bir taş oturur. Yanında olana canım, bir tanem, her şeyim gibi sözler sarf edilirken nedense ağızdan çıkanlar anlamsızdır, düşünülmemiş, altları doldurulmamıştır. Sıradan bir sözden ibarettir. Şayet “her şey” kaybedilirse “hiç” olarak kalındığı hissiyle çırpınmaya başlanır. Değişimi sevmediği gibi kaybetmeyi de kendine yediremez insan. Soğuk sular da verdiği mücadelenin sebebi sadece kendisidir. Gidenin değeri kalanlar, yaşamın değeri ölümler, sağlıklı hastalar, gençliğinki ise yaşlılar tarafından bilinir. Yitirdikten sonra ağlamak da geri getirmez. Balıklar suyun farkına varmaz. İnsan da anlamadan yaşar, anladığında ise zaman iyileştirmek yerine açılan yaraları daha çok kanatır. Elden

bir şey gelmez, mutluluk artık yoktur. Olduğunda da değeri bilinmemiştir, şimdi o bile terk etmiştir kendini.

Dina BULCA'20

KEŞKE...

Dün, bugün, yarın zannedildiği gibi birbirinden ayrı ve art arda ilerlemez. Tam tersi onlar sonsuz bir döngünün içinde birbirlerine bağlıdır. Yapılan her hareket bir başka olayı tetikler ve etkileri asla unutulmaz. Bu çemberin içinden hiçbir anı kendini kurtarıp çıkamaz. Geçmişte yaptıkların gelecekte senle birlikte yaşar ve geleceğine yön verir. Bugün yaptıkların dünün sonucu, yarının başlangıcıdır. Yarın yapacakların da geçmişten gelmiş olanlardır. Her son bir başlangıç, her başlangıç da bir sonudur. Bugün yaptığın en ufak bir hareket tüm hayatının değişmesine sebep olabilir. Yapmadığın şeyler de hayatın boyunca peşini bırakmayabilir. “Keşke” de bunu özetleyen en anlamlı sözcüktür.

Bazen öyle bir “keşke” deriz ki bu keşkelerin en kötüsüdür. Geri dönülemeyecek bir yanlış yaparsın ve tüm hayatın büyük oranda etkilenir. Bir hata bütün hayatını zindan eder. İşte bu yüzden keşkelerin en kötüsüdür geri dönüşü olmayan keşkeler. Bu yüzden bir hareketi yapmadan önce düşünmeli insan.

Keşkeler her zaman da kötü sonuç doğurmazlar. Hemen düzeltebileceğimiz keşkeler de vardır. Tam evden çıkarsın “Keşke üstüme daha kalın bir şey giyseydim.” dersin ve geri dönüp değiştirirsin. Hayatında kaybettiğin kısa bir zaman dışında hiçbir şey değişmez. Bu gibi durumlar da bir atasözümüyle taçlandırılır: “Akılsız başın cezasını ayaklar çeker.”

Keşkelerin en masumu da insanların istekleri doğrultusunda kullandıkları keşkelerdir: Keşke milyoner

olsam, keşke başka ülkede yaşasam, keşke bu araba benim olsa... Bu keşkeler masumdur. Düşündükçe hem hayal etmesi bile güzel olduğundan mutlu eder hem de sahip olmaları mümkün gözükmeyen şeyler olduklarından üzer insanı. Diğer keşkelerin yanında bir hiçtir bu.

Bazen insanların ikilemde kaldıkları da olur. Önlerindeki seçeneklerin hangisinin doğru olduğuna karar veremezler. Böyle durumlarda hangisini tercih ederse etsin insan her zaman “keşke”, “acaba” gibi kelimeler kullanır ve diğer seçeneği seçmesi halinde ne olacağını düşünüp durur. Bu tip durumlar da sonsuz döngüye girer bu olay. Ne olsa mutlu olamazsın. Bir yatırımcı teknolojiye mi tarıma mı yatırım yapsam diye düşünür ve birini seçer. Teknolojiyi seçse ve bir elektronik şirket kursa “Acaba tarımı seçsem ne olurdu?” ile başlayan düşünceler “Keşke tarımı seçseydim.” ile son bulur.

Yapılan tercihler her zaman başarılı sonuçlar vermez ve beklemediğimiz sonuçlarla karşılaşırız. İşte bu anlarda insan “Ah, keşke zamanı geri döndürebilsem!” der. Düşünürüz “Acaba ne olurdu?” diye. Herkesin vardır böyle keşkeleri, kimisi yeteri kadar emek harcamadığı için başaramadığından yakınır, kimisi öğretim hayatını daha iyi geçirebileceğinden pişmanlık duyar, kimisi tercih etmediği bir işi başkalarının yapıp başarılı olduklarını gördüğünde dövünür, kimisi de en temel haliyle işlediği günahlardan pişmanlık duyar. Pişmanlığım yok diyenler kesinlikle doğruyu söylemiyordur. Çünkü hata yapmayan insan hiçbir seçim yapmayan insan demektir ve bu da pek mümkün değildir. Her insan hata yapar ancak bazıları bunu içinde yaşar. Kalbi söylemek için haykırırsa da dili el vermez inadından. Zayıflık olarak görürler pişmanlıklarını. Hâlbuki zayıflık değildir pişmanlık.

Pişmanlık hayatın bir parçasıdır; aynı mutluluk, coşku, başarı, hüznün, keder gibi. Her insan tatmalıdır pişmanlığı. Tatmalıdır ki ders çıkarsın, öğrensin hatalarından insan. Pişmanlığın özü de budur: Öğrenmek. Bu yüzden zayıflık değildir pişmanlık, bir tecrübedir, tekrarlanmaması ümidiyle gerçekleşen. Asıl zayıflık bu pişmanlıklarından ders çıkaramayıp aynı hatayı tekrar tekrar yapmaktır.

İnsan “keşke” dediği zaman hayatı boyunca yaptığı veya yapamadığı pişmanlıkları geçer içinden tüm ağırlığıyla. Adeta içine oturur insanın, orda ona ağırlık yapar. Çıkarıp atamazsın da, durmaya devam edeceğini bilirsin. Her keşke bir yumruk olur boğazında. İnsanın kendi kendine acı çektirmesidir keşke. Her zaman da keşke denmez. Ara ara demek lazım, ara ara düşünmek lazım keşkeleri. Yoksa bir gün en zayıf anında hepsi doluşur yüreğine. Tüm keşkelerinle tüm yanlışlarınla baş başa kalırsın. Üstüne otururlar, kalkamazsın altından. Üzülürsün, sıkılırsın çare olmaz. Bir çaresi de yoktur keşkenin. En kötüsü de budur zaten.

İnsan ömrü ne kadar uzun gibi gözükse de kısadır. Doğarsın bir sürü insanı mutlu edersin. Çocuk olursun sonra öğrenirsin hayatı. Genç olursun sonra hızlı ama zevkli zamanlar geçirirsin. Yetişkin olursun ardından bir aileye sahip olur ve hayatını onlara adarsın. Yaşlanırsın sonra iyi kötü bütün anılarında. Arkana baktığında da bıraktığın mirasını görürsün. Bakarsın ve iç çekersin. Ardından bakarsın hayatına neler yapmışsın neler yapamamış. Daha derin bir iç çekersin, tüm pişmanlıkların, tüm keşkelerin gelir gözünün önüne. Derin derin düşünürsün ya böyle olsaydı ya şöyle olsaydı diye. Sonra bir gün gelir hayata gözlerini yumarsın. Geri alabileceğin hiçbir şey yoktur artık. Son düşüncelerin de

pişmanlıkların olur. Ölüm döşegindeki insanlara en çok neye üzüyorsunuz diye sorduklarında: “Çoğu yapmak isteyip yapamadıklarım.” diye cevap verir. İşte bu yüzden keşke belki de insanı en çok üzen kelimedir. İnsan hayatını dolu dolu yaşamalı, olabildiğince keşkelerden uzak durmalıdır. Bir gün gelir ve artık geri dönüş olmayınca pişmanlıklarından çok mutlu anıları olmalıdır.

Keşkelerinizin hâlâ şansının olduğu, pişmanlıklarınızın yerine mutlu anıların yerleştirilebileceği, dolu dolu yaşayabileceğiniz uzun bir ömür var önünüzde. Uzun dediğime de bakmayın, “çok var daha” dersiniz göz açıp kapayana kadar geçer ömür. Sevinin, mutlu anılarınız olsun, eğlenin, gezin, görün, sevin, âşık olun, üzülmün, ağlayın, kederlenin, dostlarınızla dertleşin ama en önemlisi yaşayın...

Arda OKUTAN'20

KIRIK HAYALLERİM

Yalnızlığın insanın hep kendi seçimi olduğunu düşünmüşümdür. Genellikle mutlu görünen insanların yalnız olduğunu da. Mutluluk birlikte mi vardı, yoksa yalnızlığın daimi yoldaşı mıydı? Cevapları bulmam epey zaman aldı.

Mutluluk ne yalnızlıkta ne de birlikteydi. Anladım, mutluluk yoktu aslında. Yoktu dediğim vardı. Ama yoktu. Yalandı, gerçektir, anlamlıydı, bir o kadar da anlamsız.

Mutluluk neydi peki?

İnsanı bu fani dünyada ayakta tutan bir yalan mı, yoksa masalsi bir gerçek mi?

Bir avuç palavra mı, yoksa tomar tomar doğru mu?

İnsan mutlu gözükünce mutlu muydu gerçekten, yoksa içeride ruhunu günden güne kemiren kurtlar olabilir miydi?

En önemlisi; yalnızlık insanın seçimi miydi, yoksa ebediyete yazılmış bir kader mi?

İtiraf etmem gerekli, mutlu gözükürüm çoğu zaman. İnsanların kolay kolay silip atamayacağı bir gülümseme taşıyorum cebimde. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın yüzümde sabittir içi ısıtan kocaman bir gülümseme... İçeride ise günden güne çürüyen bir ben yatar. Düşüncelerim yer bitirir beni çoğu zaman. Onlardan ‘ben’ i bulamazsınız bir bakarsanız. Yok olur, çürür, erir

biterim. Olsun buna da şükür, zihnime dokunamazlar çünkü. Aklım yerindedir. Olmazsa yazamazdım bunları.

Memnunum ya halimden ben. Hem, bir süre sonra hissedilmiyor ebedi acı.

Mutlulukmuş...

Kimin mutluluğa ihtiyacı var ki?

Dedim ya, hem gerçek hem değil. Gerçek, çünkü içi ısıtır hep; değil, çünkü kalıcı olmaz hiçbir zaman. Ben de inanmayı bıraktım bir süre sonra mutluluğa. Düşünmeyi de öyle. Çözemediğim bir konu için kafa yoracak tiplerden değilim, hem uzuyor düşündükçe zaman, geçmek bilmiyor ebedi esaretim.

Belki herkes katılmaz sözlerime.

Hoş...

Galileo'ya da inanmamışlardı, "Dünya yuvarlaktır" dediğinde.

İspat edeceğim hiçbir şey yok, içimi dökmek için yazıyorum.

İnanın, inanmayın; seçim sizin.

Mutluluk yok demiyorum.

Gerçek değil diyorum, yalanlar da vardır, doğrular da. İkisi de gerçektir.

Vardır.

Onun gibi düşünülebilir.

Belki katılmaz herkes.

Mutluluk ararlar akıllarından.

"Çikolata" denir mesela.

Mutlulukmuş güya. Mutluluk değildir o, midedir mide. Acıkmışsınızdır, yiyince geçer.

Aşk diyen olur belki. Güler geçerim ne diyeyim. Çok fazla romantik film izlemiştir.

Acımasıdır durumunuz.

Ki benim gibi birinin size acıması daha acımasıdır herhalde.

Yazık ya size, yazık.

Ben bile daha iyi durumdayım o vakit.

Yani anlayacağınız, mutluluk yalandır, yalnızlık ise tek doğru. Lakin benim mutluluk sırrımı deneyin derim, bir faydam dokunur.

Bir gülümseme bulun ve yüzünüzden asla düşürmeyin. Böylelikle kalmaz etrafınızda sürekli "İyi misin?" diye soran tipler.

İyiyim kardeşim, iyiyim ben.

Benim gibi birinden tavsiye alır mısınız bilmem, hadi aldınız kullanır mısınız orası da meçhul. Gerçi bilsem de umurumda olmaz. Her neyse, tek gerçek siz ve yalnızlığınızdır dostlar.

Sevin kendinizi bu yüzden, yalnızlığınızı da sevin, benimseyin.

Ya da bunların tam tersini yapın, mutluluk tek gerçeğiniz, yalnızlık son bir avuç yalanınız olsun. Sadece kendinizi değil, herkesi sevin; etrafınız insanlarla dolsun. Âşık olun, yaşayın hayatınızı. Her gününüz son gününüzmüşçesine sevin yaşamayı. En azından benim gibi yalnız, aksi birine dönmezsiniz. Hayatınız olur.

Neyime ki size tavsiye vermek?

Ne yaparsanız yapın, benim derdim bana yeter.

Yalnız sizden son bir isteğim var.

Hayat yalnız geçmiyor.

Eğer yolunuz Kırık Hayaller Sokağı'na düşerse benim yalnızlığıma da bir kapıdan uğrayın.

Fakat şimdiden söyleyeyim, içerisi bayağı dağınık.

Ne yaparsınız ruh hali işte.

Zeynep Dila ÜNLÜ'20

KONTROLSÜZ GÜZELLİK GÜZELLİK DEĞİLDİR

Güzellik her yerde aranan bir konuktur, der Goethe.

Biz gerçekten de her şeyde güzellik ararız ya da aramasak bile güzel olanı seçmeye eğilim gösteririz. Bana göre bu güzellik arayışının iki kaynağı vardır: Birincisi, insanın sağlıklı bir şekilde hayatta kalmasını sağlayan içgüdüdür. İçgüdü onu kendisi için iyi olana yönlendirmiş olur. Güzellik arayışının daha yapay ve bayağılaşmış hali ise insanlar arasındaki çekişme ve hırstan doğar. Çünkü güzelliğe sahip olan daha çok itibar görür, hayatta daha aktifleşir ve yine hayatta kalma ve sözünün geçme şansı artar. Bu yüzden insanlar bu konuda sürekli birbirleriyle yarışır, bu da sürekli olarak yeniliğe, buluşlara ve icatlara, yeni tasarımlara ortam hazırlar. Yani güzellik arayışı, sürekli yenilenmeyi dinç tutar.

Bir şiirin oluşma sebebi de insanların güzelliğe olan eğilimidir. Bir ana fikri tek bir cümleyle ifade edebilecekken, bu cümleyi süsleyip bezemek; kulağa, göze ve akla hoş gelmesini sağlamak aslında içgüdülerimizi ve duygularımızı ortadan kaldırdığımızda mantıksızdır. Sonuçta söylenmek istenilen fikir aynı olduğu halde boşu boşuna enerji ve emek harcanır. Ama aklen mantıksız olsa da bu insanın hoşuna gider ve yine istemeden o yöne çekilir. Yani sanatı da doğuran yine insanın güzellik arayışı ve ona çekilişidir.

Duygularımız, düşüncelerimiz ve her bir uzvumuz gibi bu güzellik içgüdümüz de çağımızın şartlarına

uyum sağlar ve bizi yönlendirmeye devam eder. Ancak bu yönlendirme çoğu zaman, hayatta kalmamızı sağlamaktan ziyade, bizi bir şeyi satın almamız, kullanmamız ve üretmemiz yönünde teşvik eder. Diyelim ki herhangi bir elbisenin üretildiği bir fabrika güzellik namına hiçbir unsur taşımaz ancak üretilen elbise güzel ve kalitelidir. Aynı zamanda bu elbisenin satıldığı alan da güzel dekore edilmişse insanlar o elbiseyi elde etmek için yanıp tutuşur. Yine aynı elbise temiz, sağlıklı ve iyi bir fabrikada üretilmişse fakat satıldığı mağaza normalin altında standartlara sahipse, bu elbise iyi mağazadaki talebin aynısını görmediği için daha düşük fiyatlara satılmak zorunda kalır. Yani kötü fabrika, iyi mağaza politikası uygulayan marka sahibi; insanların güzellik içgüdüsünü kullanarak fazladan masraf yapmadan ürünü kullanıcıya yüksek fiyattan pazarlar. Bu da kullanıcının kesesine zarar verir. Keseye olan zarar yine en hafifidir. Çünkü güzellik arayışı günümüz rekabet ortamında takıntıya dönüşmeye çok müsaittir ve ortaya bedensel ve ruhsal olarak çeşitli hastalıklar çıkar. Buna en basit örnek manken hastalığı olarak da bilinen anoraksıyadır. Toplumlarca güzel kabul edilen mankenlere benzeyebilmek için insanlar beslenmelerini aksatırlar hatta engellerler ve hem ruhsal hem de bedensel çöküntüye uğrarlar. Sonu ölümle bile bitebilir.

Başta iyi sebeplerle hayatta kalmayı sağlayan güzellik arayışı, günümüze adapte oldu ve insanları parasal, ruhsal veya bedensel olarak yıpratmaya devam ediyor. Şuan bu içgüdü sanat, ticaret, sağlık, hizmet vb. bir çok sektörü şekillendirir ve yönetir. Bu yüzden bu içgüdünün biraz daha farkında olup en azından kandırılmamayı öğrenmeli ve bu içgüdünün takıntı ve

hırsla dönüşmesini engellemeliyiz. Yine de bu içgüdünün yeniliğin, sanatın ve kalkınmanın anahtarı olduğunu unutmamalı ve bu içgüdüğü dengelemeyi ve kontrollü kullanmayı kendimize öğretmeliyiz.

İrem YUNUSOĞLU'20

KURTULUŞ KAPISI

Hep istediğimiz yönde kandırıyoruz kendimizi. Ne yapmamız gerektiği, ne istediğimizden hep daha önemli. Çünkü onlar, herkesin kabul ettiği imrenerek baktığı, doğru saydığı ve gerçek olmasını istediği olgular. O yüzden sonunda hata yapmayacağımıza inanıyoruz belki de, ya da ortak kabul anlayışını benimseyince artık yalnız kalmayacağımıza inanıyoruz, güvende hissediyoruz kendimizi. Yanlış yapmış olsak bile üzülmiyoruz bazen. Çünkü insanlar o zaman arkamızda duruyorlar. Ama o zaman hatayı yapan bu insanlarken, hatayı sahiplenerek en büyük suçlu biz oluyoruz kendi gerçeklerimizi kabul etmezken. Freud'un da dediği gibi: "Düşünebilen herkesin insan olması her insanın düşünebileceği anlamına gelmez." Yani bazen sadece insanların gerçek olmayan olarak niteledikleri gerçeklerimizdir aslında bizi doğru yola yöneltecek olan. Ve bizizdir yine kendi yolumuzu çizecek olan. Gerek eğri gerek düz gerek hızlı gerekse elimiz titreyerek ve tabii ki hayallerle besleyerek ruhumuzu. Bırak varsın hayallerinin hepsi gerçek olmasın, en sonunda bir gerçek yaşayacaksın tut ki hiçbir hayale sığmasın.

Nurefşan DÜNDAR'20

KUTLU OLSUN

Uğurlu olsun, bolluk ve iyilik getirsin anlamındaki söz bugün her sene birçok defa, her dilde, farklı vesilelerle bir ağızdan çıkıp başka bir kulağa giriyor ve insanın yüzünde güller açtırıyor.

Bana göre bu söz öbeğinin amacı, şu artık gülmeye vakit ve sebep bulamadığımız dünyada, gülümsetmekten daha fazlası.

Bu sözdür, uzun zaman birbirini arayıp sormamış, birbiriyle konuşmamış dostun veya akrabasının sohbetinin tozlanmış perdesini aralayan.

Bu sözdür, bu kimselerden birinin ötekini arayabilmek için bulduğu neden.

Bu sözdür endişeyi kıran.

Bu sözdür ki kendisine söylenen kişinin sözü söyleyen kişi hakkında; "ne iyi, ne vefalı dost" diye düşündüren, kendisine söylenen kişiye; "vay be, beni düşünen, beni sayanlar da var, ben de değerliyim." dedirtip ona belki yaşama sevinci, belki de bir şeyler başarmak için gerekli olan azmi veren.

Bu sözdür, dostluk ve akrabalık bağlarını kuvvetlendiren.

O halde, ruh sağlığımız, saadetimiz uğruna kendimizi üşenmekten alıkoyalım.

Diyelim her seferinde “bayramın kutlu olsun”,
“doğum günün kutlu olsun”, “anneler günün kutlu olsun”,
“babalar günün kutlu olsun”, “kandilin kutlu olsun”.

Diyelim her defasında: Kutlu olsun birlikteliğimiz!

Emre TÜZMEN’20

KARAR VERMEK

Kader nedir?

Bir sonuç mudur?

Varılacak hedef mi?

Ne getirir peki kader insana?

Kader insanın her gün ulaşmak için çabaladığı fakat belirli bir raddeden öteye varamadığı kısır döngüsüdür.

Kendisine karşı verdiği savaştır. Bunun içindir ki beşer her seferinde yeni bir aşkla farklı doğrultularda kararlar alır. Bu sefer farklı olacak demesine sebep budur. Fakat gerçek hiç de öyle değildir. Bu kararlar sonucunda nereye varacağı bilinmezliğinin getirdiği korku, insanın yüreğinin hemen her zerreciğine işler. İşte bu korku kendi kaderini çizebildiğini sanan zavallı insanın sonudur. Bu korku o kadar kuvvetli ve içtendir ki insanı yeni hatalara sürükler.

Yeni hatalar insanın yaşamını hapsolmuşçasına yaşamasına sebep olur.

Bu yüzdendir ki bir kararın eşiğinde iken bu kararın getireceği sınırlandırmalar insanı sıkboğaz eder.

Bu bağlamda her karar kişinin kendisiyle yaptığı yeni bir sözleşmedir. Bu sözleşmenin yükümlülükleri olduğu gibi beraberinde getirdiği hak ve olanaklar kişiye yaşama gayesi verir.

Kişi kararlarının olumlu sonuçlarına eriştiği zaman elde ettiği o huzur paha biçilemezdir. Korkular yerini rahatlık ve iç huzura bırakmıştır.

İşte bu noktada insan hiç bir zaman değerini bilmediği o ruhun özünü elinde tutmaktadır. O anda elde ettiği özgüvenle tekrar o sarsılma silsilesinin tekerrür etmesine sebep olacaktır. Bu davranışlar zinciri beşerin döngüsünün temelinde duran yegâne yapı taşıdır.

Can KURTUL'20

MUTLULUĞU BULMAK

Âşık olunası dünyada hepimiz ne arıyoruz? Neyi bulmak için koşuşturuyoruz hayatımız boyunca? Mutluluk. Kendi kendimize yarattığımız bu içinden çıkılmaz döngünün içinde hepimiz mutluluğu arıyoruz esasında. Ama mutluluk neydi bizim için? En başında mutluluk kelimesinin altında gerçekten duygular, yaşanmışlıklar, değer verilen insanlar ve anlar varken; şimdi mutluluk bizim için ne ifade ediyor?

Hayatımızın önemli bir kısmını mutluluğun ne olduğunu ararken harcıyoruz. Bulduğumuzu sanıp kapılıyoruz her defasında. İlk olarak o her kız çocuğunun, arkadaşının elinde gördüğü sarışın bebek oluyor mutluluğumuz. Ya da o devasa araba setleri. Esasında heves ettiğimiz şey o bebekler ya da arabalar değildir. Hepimiz bir topluluğun parçası olmak istiyoruz, çocukken bir oyuncağın bunun için yeterli olacağına aldanıp sınıftaki o havalı kızın bebeğini istiyoruz. Fark etmeden kendi kendimize arkadaşlık için karşılıklar belirliyoruz.

Mutluluğa karşılık belirliyoruz.

Genç oluyoruz, büyüdüğümüzü sanıyoruz. Sınıftaki o kızın saçlarının ne kadar da kendimizinkinden güzel olduğunu annemize anlata anlata bitiremiyoruz. Bir okuldaki tüm kızların saçları aynı olana kadar her kız çocuğu bunu annesine anlatıyor. Bir okulda her kızın saçını aynı olduğunda da bir süre önce o saç için gözyaşı dökken kız çocukları, bu defa ne kadar kendileri olamadıkları ve ne kadar tek düze bir toplum olduğumuz hakkında hayıflanmaya başlıyor.

Tek düzeliği kendimiz yaratıyoruz, mutluluğu bir saç modeli kadar keskin çizgilerle çiziyoruz.

Yetişkin olduğumuzda ise hayat kazanmak diye sevmediğimiz bir meslek yapıyoruz. Hiç sahip olamayacağımıza inandığımız evler ve arabalara bakıyoruz. Mutluluk bir anda o ev kadarcık oluveriyor. İş arkadaşı dediğimiz insanlar ile gündelik hırslarla yarışıyor ve bir insanı geride bırakmaya başarı diyoruz. Sadece mutluluk değil, pek çok şeyin içini doldurmakta sıkıntı çekiyoruz.

Kendimize dünyanın en mutlu insanı diyebilmemiz için milyonluk evlerimiz, arabalarımız, emrimizde çalışan hizmetçilere ihtiyaç duyuyoruz ve bunu toplumun “başarı ve mutluluk” kodu olarak özümüze yediriyoruz. İşte tam da bu yüzden milyonlarca insan “sistemin kölesi” olup kendi yarattığımız devlere, mutlu olmak için hizmet ediyoruz.

Durun! Nefes alın bir saniye...

Bir ütopyada tüm maddiyat yok oluyor, hikâye başa sarılıyor. Bir adada değil, o bildiğimiz her zamanki evimizde gözümüzü açıyoruz -alarm yok, trafik sesi yok, acele yok- yavaş yavaş kahvaltı ediyoruz, o her gün yediğimiz zeytinin tadı ne kadar güzel, doğru bir yatırım yaptığımıza mutlu oluyoruz. Televizyonu açıyoruz, ülkemizin de dâhil olduğu bir barış organizasyonu gerçekten refahı dünyanın her köşesine götürmek için ilk adımı atmış. Evden çıkıyoruz asansörde o her gün görüp başımızı öne eğdiğimiz komşumuzla hâl hatır ediyoruz. İşe gidiyoruz ve âşık olduğumuz ya da en azından bize ekmek verdiği için şükran duyduğumuz mesleğimizi icra ediyoruz.

Para hala var, çalışma hayatı hala var, problemler hala var. Tek fark para artık o kadar çok anlam taşımıyor, işimize lanet etmiyoruz ve problemleri gerçekten çözmek istiyoruz. Çünkü insanlık için doğru olan tam da bu. Hepimiz farklıyız ve özeliiz.

Barış için toplumun refahı için ilk adım gerçekten de yediğimiz zeytinin tadını fark etmekte bile olabilir. Güzel uyandığımız o gün komşumuza selam vererek onunla mutluluğumuzu paylaşmamız gerçekten de o gün belki de bir semtteki insanların birbirine selam vermesi anlamına gelebilir.

O güzel, örgülü kız da hâlâ var. Arabası büyüleyici olan oğlan çocuğu da. Ancak kızın örgüsüne iltifat ediyoruz. O da bizim saçımızın rengini beğendiğini söylüyor. O oğlan çocuğuna oyununda katılıyor. Bizim de traktörümüz var çünkü.

Kişinin kendi içinde mutluluğu keşfetmesi gerçekten de dünyayı değiştirebilir. Çünkü en başta olay nasıl olduğunda değil, bizim onu nasıl gördüğümüzdedir. Mutluluk bulaşıcı, inanç ve umut da. İşte böyle hepimiz özümüze dönüyoruz. Mutluluğu tekrar anlarda, insanlarda ve en önemlisi kendimizde buluyoruz. Toplum olmanın aynı olmak anlamına gelmediğini biliyoruz. Ve dünya daha güzel bir yer oluyor. Artık peri masallarına ihtiyaç duymuyoruz çünkü biz her birimiz birer hikâye yazıyoruz. Yıllar sonra torunlarımızın mutlulukla ve umutla okuyacağı hikâyeler. Bizim mutluluğumuz, dünyanın umudu oluyor.

Selin ÖZDEMİR'20

ÖZGÜRLÜK

Varoluştan bu yana bir kelimededen öteye geçemeyen özgürlük, insanların başlıca içgüdüsel arayışlarından biridir.

Günümüzde dahi özgür olduğunu varsayan insan, aslında dünyevi yaşamın kendisine dayatılmış bir hapis olduğunun farkına varamamıştır.

Rousseau'nun günümüzden yüzlerce yıl önce özgürlük hakkındaki söylemi bizi günümüz yaşamına bir daha dönüp bakmamız gerektiği hissiyatına yöneltmiştir. "İnsanın özgürlüğü, istediği her şeyi yapabilmesinde değil; istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmamasındadır." Doğduğumuz günden bu yana irademiz bilincinde yaşadığımız ömrümüz, çıkmak zorunda olduğumuz ve hangi adımdan sonra düşeceğimiz belli olmayan bir merdivenden öteye geçememektedir.

Attığımız ilk adımlardan itibaren merdivenin ilk basamaklarını hızlı ve ümitle çıkmaya başlıyor, atladığımız her adımla kendimizi geri dönemeyecek kadar iradesiz bir şekilde merdiveni çıkarken buluyoruz. Eğitimle başlayarak sürüklendiğimiz bu ilk basamaklarda keşfederek öğrenmek yerine dört duvarla çevrili bir odada gençlik yıllarımızı duvarlarda yazılı kuralları öğrenmek zorunda kalarak geçiriyor, sırf daha iyi koşullardaki daha geniş bir odaya geçmek için gerekli olan anahtar, odada uysal bir şekilde hapsolünerek kazanıyoruz. Geçtiğimiz geniş odadan itibaren bizi mutlu edecek gerekenleri arıyoruz. Bir üst kata geçerek özel ve huzurlu hayatımıza başlamamız için gereken özel anahtarımızı sürekli

çalışacağımız küçük farklı bir odaya geçerek aramaya başlıyoruz. Bazen pes ediyor, bazen ise bu sonsuz boşluğa düşüyoruz. Ancak hiçbir zaman havaya atılan bir taşın farkımızı göremiyoruz.

Mutlu olmanın önemini yitirdiği dünyamızdan ne kadar uzaklaşarak başka bir kurgu istesek de evrenimiz dediğimiz odadan dışarı adım dahi atamıyoruz.

Ilgım ÖZTÜRK'20

PIŞMANLIKLARIMIZ VE İSTEKLERİMİZ

Bir akşam uyuduğunda bir daha uyanamayacağını bilsen ve bu zaman diliminde kimseyle iletişim kurma şansın olmasa hayatında en çok neyden pişman olurdun?

Kuracağın cümlelerin hep “Keşke...” ile başlıyor değil mi?

Yaptığın şeyler mi yoksa yapmadığın şeyler mi seni mutsuz ederdi?

Söylediklerinin pişmanlığı mı daha ağır yoksa söylemek isteyip söylemediklerin mi?

İçindeki istekleri bastırabiliyor musun?

Hayatımızın ve düşünce dünyamızın büyük bir kısmını pişmanlıklarımız ve isteklerimiz oluşturur. Dostoyevski'nin söylediği “Ne yaparsan yap, daima pişman öleceksin. Belki yaptıklarından belki yapmadıklarından.” sözü beni her zaman saatlerce düşündürür.

İki grup insan vardır. Bir grup yapmadıkları şeylerden pişman olurken diğer grup yaptıkları şeylerden pişman olur. Yapmadığım bir şeyden dolayı pişman olmak beni daha çok yıpratır, içimdeki merak beni rahat bırakmaz. Hayatı dolu dolu yaşamayı çok severim. Haydi, arkadaşınızla kavga ettiğinizi varsayalım. Ben içimden geleni söylerim, içimden geleni yaparım. Daha sonrasında keşke söyleseydim dememek için kendimi kısıtlamam hiçbir zaman. Bazıları da yanlış bir şey söylemekten korkar, risk almak istemez ve genelde kafasında planladığı

şeyleri gerçekleştirmez.

Siz ne yaparsınız?

Keşke tanıdığımız gibi değişmeden kalsa herkes değil mi? Bu da en çok kullanılan cümlelerdendir. Pişmanlıklarımızın yanında içimizdeki çeşitli istekleri de keşke ile ifade ederiz. Sanki sihirli bir değnek gelip bu “keşke cümlelerini” gerçekleştirecekmiş gibi umutla bekleriz. Bir gün uyansak ve zaman geriye alınmış olsa mesela değil mi?

Keşkeyi umutlarımız için de kullanırız.

Hepimizin belirli hayalleri ve hedefleri vardır. Hayallerimizi ve hedeflerimizi birbirinden ayıran ince çizgi de gerçekliktir bence. Hedef ulaşmak istenen bir amaçtır. Hayal ise zihnimizde tasarladığımız ve gerçekleşmesini istediğimiz şeylerdir. Umut, bunları aynı çatı altına getirmeye çalışan bir isteklendirme aracıdır. İsteddiğimiz şeylerin olmasını her zaman umut ederiz. İsteddiğimiz şeylerin olmamasının da elbette bir sebebi olduğuna inanırım. Yani hayatımızda tüm olup bitenlerin aslında bir sebebi vardır. Kötü olaylar bizi şekillendirir, verdiği acı bizi olgunlaştırır ve büyümenin sadece sene geçtikçe yaşın artması olmadığını anlamamızı sağlar. Olaylara farklı açılardan bakmayı öğreniriz ve bu kötü tecrübelerimiz bizi ilerideki zor anlara karşı daha güçlü yapar.

İyilikler ise bize hayatın koşuşturması içinde mutlu olmak için sebepler verir. Aslında hayatımızın abarttığımız kadar zor ve zevksiz olmadığını ve yaşamaya değer olduğunu mutluluğu tadarken anlarız.

Bir yarışmada birinci olmak, sevdiğimiz birinin ölmesi, işyerinde terfi almak, sevgilinizden ayrılmak, piyangodan para çıkması herkesin hayatının bir bölümünde karşılaşılabileceği şeylerdir. Fark ettiyseniz iyiler ve kötüler diye ayırmadan yazdım onları. Çünkü hayatımızda da iç içedirler. Her zaman umut ettiğimiz ve istediğimiz şeyler gerçekleşmez. İşte tam da o zaman “keşke...” cümlelerinin zamanı gelmiştir.

Keşke bir evim olsa, keşke yurtdışında okuyabilsem, keşke piyango bana çıksaydı, keşke dedem hala hayatta olsaydı...

Kader var mıdır yok mudur bilemem ancak bazı olayları değiştiremeyeceğimiz açık ve nettir. Değiştiremeyeceğimiz, artık elimizden bir şey gelmeyen olayları kabullenmekten başka şansımız yoktur. O yüzden artık geri dönüşü olmayan olaylar gerçekleştiğinde kurduğumuz o yüzlerce “keşke” cümlesinin bir önemi yoktur. Sadece kendimizi daha kötü ve çaresiz hissetmemize sebep olur.

Hayat hep umut etmekten ibaret midir?

İstediğimiz şeylerin gerçekleşip gerçekleşmemesi neye bağlıdır?

Gerçekten Dostoyevski'nin söylediği söz doğru mudur?

Tüm bu ve benzeri soruların cevabını insan kendisi vermelidir çünkü cevabı kişiden kişiye değişecektir. Cemal Süreya'nın şu sözünü hepimiz biliriz: “Keşke hep çocuk kalsaydık da en büyük yaramız dizimizdeki

yara olsaydı.” Galiba keşke cümlelerini incelersek belli bir yaşın üzerindeki herkesin bu cümleyi onayladığını görürüz. Maalesef ki zamanı geri alamayız ve yaşananları değiştiremeyiz. Bu nedenle daha önce de söylediğim gibi değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenmemiz gerektiğini fark ederiz. Kimse elindekinin kıymetini bilmez sahip olduğu sürece. Ama bir gün onu kaybettiğinde geriye tek bir kelime kalır söylenecek.

İşte o da “keşke” dir.

Beste ÇAKMAKGİL'20

POPÜLER KÜLTÜR

Bugünlerde insanlar okudukları kitapları, dinledikleri şarkıları, izledikleri filmleri ve dizileri kendileri sevdikleri için değil de toplumda popüler oldukları için seçiyor. Okuduğumuz kitaplar, kitapçılarda bulunan “yeni çıkanlar” rafındaki reklamları çok yapılanlar oluyor genellikle. Dinlediğimiz şarkılar Youtube’ ta son çıkan ve ünlü sanatçıların şarkıları. İzlediğimiz filmlerse yapımcısını, oyuncusunu bildiğimiz veya yine popüler olan bir kitaptan uyarlanmış bir film oluyor. Peki, neden bu sınırların dışına çıkamıyoruz? Neden kendi hoşumuza gidenleri değil de başkalarının önerdiklerini beğenmek zorunda hissediyoruz? Güncel şarkılar yerine eski şarkıları dinleyince veya bilim kurgu yerine biyografi romanları okuduğumuzda kendimizi neden toplumdan soyutlanmış hissediyoruz? Kendi hoşlandıklarımızı yapmaktan veya aykırı olan, başkalarının yapmadıklarını yapmaktan neden bu kadar korkuyoruz? Oysa böyle olmamalı. Özgün düşüncelerimiz olabilir ve bunları dışa yansıtmaktan korkmamalıyız. Giydiğimiz bir kıyafet çok renkli veya farklı olduğu için çekinmemeliyiz. Bu özgür seçimimiz olmalı ve bunu doyasıya yaşayabilmeliyiz.

Başkalarının düşüncelerine göre şekillenen bir hayatta insan kendini hapsedilmiş hissedebilir. Kendi istediği kitabı okuyamayan, izlediği diziyi arkadaşları saçma buluyor diye onu izlemekten vazgeçen biri bu hayatta hiçbir zaman kendi ayakları üstünde durup kendi fikirlerini savunamayacaktır. Bu gibi insanlar özgür düşüncenin varlığından bihaberlerdir. Yıllarca hayatını başka insanların düşünceleri üzerine kuran bir kişi bugün özgür düşünceye ihtiyaç duymaz çünkü toplumun

kendine bir şeyler dayatmasına alışmıştır. Ve yine bir gün toplum, onun inandığı bir şeyin varlığını reddederse o da kendini buna mecbur hissedecektir.

İnsanlara aynı şeyi sevmeleri, aynı şeyi düşünmeleri için baskı yapmak yerine, onlara farklılıkların güzelliklerini vurgulayıp kendilerindeki farklılıkları ortaya çıkarmalarını sağlamalıyız. Böylece herkes bireysel olarak gelişip kendine bir şeyler katabilir. Ayrıca herkes kendi hayatını kendi düşünceleri üstüne kurup mutlu ve özgün bir hayat yaşayabilir.

Öyküm YILDIZ’20

SES

Aslında sessizdir insanlar, kabullenici ve benimseyicidirler. Çünkü böyle olmaları öğretilmiştir onlara. Sorgulamadan kabul etmesi ve haline şükretmesi söylenmiştir. Korkaktır insan, cesaret edemez karşı çıkmaya. Bu sessiz yığın isyan etmek ister de edemez. Çünkü ona umut veren, umudunu sömüren toplumu manipüle eden egemenler iş başındadır her zaman. Nüfuzludur, güçlüdürler, sendenmiş gibi gözükersen senin üstüne basarlar. Sessiz yığın bekler. Her şeyin güzel olacağı o günü bekler. O ses olmak zordur, liyakat ister. Çevrendeki herkes şaşırır ve seni suçlu bulsa bile akli başında kalman gerekir. Herkes senden kuşku duysa dahi, kuşkuya yer bırakarak kendine güvenle emin adımlarla yürümen gerekir. Sabırlı olmak gerekir, kendini evliya sanmadan sana kin tutana kin tutmamak gerekir. Düşlere kapılmadan düş kurabilmeyi, her şeyini bir anda kaybetse bile yeniden başlayacak azme sahip olmayı gerektirir ses olmak. Senin haykırdığın gerçekleri eğip büken düzenbaz, kandırır bile safları, herkesin bıraktığı noktada sen dayanabilirsen eğer, işte o zaman ses oldun demektir.

Berk Emre CİCOS'20

STRESLER İÇİNDEYİM

Şu kocaman İstanbul' da stressiz bir gün geçirmek mümkün müdür? Mümkün müdür küçücük dünyamızda kaybolmak, her şeyi unutmak? Tabiki değildir. Her gün, her dakika katlanarak artar stresimiz. İşe giderken, eve dönerken, evdeyken, dışarıdayken her an yeni stresler ekleriz hayatımıza. Yeni bir şeyi kafamıza takar, biraz da onun için üzülür, nasıl yapacağımızı düşünür, endişeleniriz. Pek bir şey istemeyiz aslında, huzurlu bir gün ardından rahat bir uyku.

Evden çıkarken kredi kartını bulamadın, kapıyı çektin, anahtarın içerde kaldı, işe geç kaldın. Çilingiri ne zaman çağıracağını? Otobüse binerken birisi önüne geçti, sinirlendin. Senin streslerin oldu hepsi. Etkiledi mi önüne geçen adamı, canı sıkıldı mı onun? Hayır, tabiki. Üzülen, kafaya takan yine sen oldun.

Herkesin böyle minik minik stresleri var aslında. Bak metrodaki insanlara. Hiç durumundan mutlu, gelecekte umutlu birisi gördün mü? Göremezsin. İnsanlar o kadar stresli, o kadar umutsuz ki, ister istemez bu yüzlerine, davranışlarına yansıyor.

O küçük streslerimiz birleşip kocaman olduklarında asıl sorun o zaman ortaya çıkıyor aslında. İnsanlara ters davranmaya, hayattan zevk almamaya başlıyoruz. Yaşadığımız her an yükümüş gibi geliyor, taşıyamıyoruz artık. Bir yerden sonra alışıyoruz onlara, gülmüyoruz. Güzelim İstanbul, uğruna imparatorlukların çarpıştığı İstanbul gülümsetemiyor bizi.

Bütün bunlara asıl çözüm ise hayata güzel bir pencereden bakabilmekte. O minik minik streslerimizi büyütmemekte. Nedir ki aslında onlar, dünyanın sonu mudur? Durup bir etrafımıza bakmalı, sahip olduklarımızı düşünmeli ve mutlu olmalıyız. Ah, koca İstanbul' un dili olsa da herkesin o minik streslerini bir anlatabilse. Anlatabilse ne kadar boşuna olduklarını.

Selen YİĞİTASLAN'20

*“Önemli olan hayatta en çok şeye sahip olmak değil,
en az şeye ihtiyaç duymaktır.”*

Eflatun

TÜKETTİKÇE TÜKENENLER

Tüketim nedir?

Bir kıyafetin aynı modelini sadece renkleri farklı diye birçok sayıda almak doğru mu?

Bizi ne etkiliyor da bu kadar alışveriş yapmak istiyoruz?

Tüketim fazlalığının bir sebebi planlı eskitmedir dostlar. Kulağa pek hoş gelmediği için ürün yaşam döngüsü adı veriliyor. Bir ürün geliştirilirken onun tüm hayatı tasarlanıyor. Tabi ki ölümü de.

117 yıldan beri yanan ampulleri, kadın naylon çoraplarının gerektiğinde araba çekme halatı olarak kullanıldığını bilen kaç kişi var. Peki, şimdi böyle mi? Nerden çıktı o “Çorabım kaçtı.” cümlesi? Ya da başka bir deyişle teknoloji geliyorsa ürünler neden eski kalitesini göstermiyor? İşte burada biraz önce belirttiğim planlı eskitme devreye giriyor ve bu da insanların tüketim miktarını arttırıyor.

Fazla tüketimin başka bir sebebi için özenti ve ilgi çekme de diyebiliriz. İnsanların, sırf masanın üstüne cep telefonlarını koyduklarında en iyi markanın kişiyi daha kaliteli, daha üstün yaptığını düşünmesi gibi. İnsanların kalitesini gösteren şey, kendi mal varlığından daha çok

duygu ve düşünceleri, erdemli davranışlarıdır aslında. İnsanlar son model ürünler içinde boğuluyorlar. Bir yeni model çıktığında kendi kalitelerinin düştüklerini hissederek hemen yeni bir model eşya alma arayışı içine geçiyorlar. Bu da insanlara maddi ve ruhsal yönde de sıkıntı veriyor. İnsanlar bu yeni model alma hızına yetişemeyince de psikolojik olarak çöküntü yaşıyorlar.

Günümüzde kaç kişi kendini mutlu bir insan olarak tanımlayabiliyor?

M. Barış ÖZTURAN'20

“En karanlık gece bile sona erer ve güneş tekrar doğar.”
Victor Hugo

UMUT

Yapraklarını döken bir ağaç küser mi sonbahara? Yağmuru özleyen toprak küser mi gökyüzündeki masmavi bulutlara? Ya koşarken düşen bir çocuk küser mi hiç oyun oynamaya?

Hayata tutunmaktır umut, önündeki zorlukları bile bile. Hayallerinin peşinden gitmektir umut, kimse sana inanmasa bile. Pes etmemektir, yılmamaktır. Bir kez daha denemektir umut, önüne türlü engeller çıksa bile. Ne güzel demişler, tüm dünya sana “Vazgeç.” dediğinde fısıldar umut “Bir kez daha dene.” diye.

Umudunu kaybetmeyen bir insan, hiçbir zaman tam olarak kaybetmiş sayılmaz bence. Hayat da bir boks müsabakası gibi değil midir aslında? Ağır bir darbe sonucu yere düşünce hükmen mağlup sayılmaz insan. Ama eğer tekrar ayağa kalkamıyorsa, pes ettiyse, vazgeçtiyse o zaman kaybeder işte.

Umut, bir insanın yaşadığı zaman yolculuğunda kendi hayatını, kendi kalemıyla çizmesidir. İnsan zaman yolculuğunda varlığını sürdürürken, umutları da hep yanındadır. Umutları hayalleridir, hedefleridir insanın. Umutları ile yeşerir insan bir fidan gibi.

Umut, toprağa atılan bir fidan gibidir her insanın gönlünde. Karamsarlığa kapılmadan yeşermesini beklemektir azimle. Zaman yolculuğunda akıp giderken,

rotamızı çizmektir bütün benliğimizle.

Hepimiz farkında olmadan aslında umutlarımızla yaşıyoruz. Mutluluğumuz, mutsuzluğumuz, hayata bakış açımız, sahip olmak istediklerimiz, duygu ve düşüncelerimiz... Kısacası bizi biz yapan bütün değerlerimiz umutlarımızla şekilleniyor.

Hedeflerimize, hayallerimize ulaşmak bazen kolay oluyor bazen zor, yürüdüğümüz yol bazen düz bazen engebeli. İşte bu noktada bizi hedeflerimize, hayallerimize ulaştıracak olan kapının kilidini tek bir anahtar açabiliyor. O da umut.

Demeye çalıştığım şu ki umudunu hiçbir zaman kaybetmemeli insan. E ne güzel demiş Nazım Hikmet “Yok öyle umutları yitirip karanlıkta savrulmak. Unutma; aynı gökyüzü altında, bir direniştir yaşamak...”

Naz KAYA'20

BİR UMUTTUR ÇINAR AĞACI

Umuttur, binlerce kötü insanın yaşadığı ve kötü olayın yaşandığı dünyada iyi insanlarla karşılaşmak ve iyi olayları yaşamak için beslediğimiz.

Umuttur yüksek binaların ortasındaki bir çınar ağacı.

Değerlidir, tonlarca taşın arasından çıkan altın gibi nadir ve farklıdır.

Etrafında bol bulunan sıradan şeyler arasındaki, gökdelenlerin ortasındaki yalnızlığından gelir çınar ağacının değeri.

Üretkendir, dünyaya katkı sağlar.

Çevresindeki gökdelenler, içinde insan barındıran renksiz dikilitaşlardan ibaret iken o nefes olur. Gövdesiyle geçer güneşin önüne, gölge olur. Güzel yeşil yaprakları, koca gövdesiyle kimi zaman bir sanatçının fırçasına model olur. Kimi zaman çocukların tırmanıp oyunlar oynadığı oyun parkları, kimi zaman bir piknik mekanı, kimi zaman ise sevgililerin vuslata erdikleri yer olur gökdelenlerin ortasındaki çınar ağacı.

Oyun oynamak demişken, gökdelenlerde yaşayan çocukların bir ağaca çıkıp oyunlar oynadığı görülmüş müdür acaba?

Dalından koparıp bakmışlar mıdır bir yaprağına.

Tüm gün koşup yorulduktan sonra oturup dinlenmişler midir hiç bir çınar ağacının altında?

Gökdelenler...

Belki de florasan ışıklı tavanlarıdır hoşumuza giden, ya değilse bin bir türlü borudan geçip burnumuza gelen havasıdır belki, o da değilse taştan sert duvarları, zıplamak da çökmeyen zeminidir herhalde?

Bence hepsinden önce yüksekliği, gösterişidir bizi cezbeden.

Çıkıp en üst katına, bakınca etrafımıza, dünyalar bizim olur. Ayağımızın altında kalan koca şehirlerin, sürü sürü insanların, arabaların, binaların tepesinden bakmak güçlü hissettirir bize kendimizi. Böyle bir hissi yaşamak varken kim ne yapsın çınar ağacını ama değil mi?

O yanıltıcı gücü hissedince unutuveririz; havaymış, gölgeymiş o da ne.

Yüksekte olmak daha önemlidir çünkü tabi yükseklik de yetmez insana, hep daha yükseği hep daha yükseği hedefleriz.

Bundandır ki nefesimizi keserek her geçen gün daha yüksek binalar, evler, “yuvalar” inşa ediyoruz.

Zannediyoruz ki bu insan yapımı beton hücrelerin içinde mutluyuz. Hücremizin camından görebiliyoruz ya tüm şehri, yetiyor o kendimizi mutlu ve ferah sanmaya.

Ama yanılıyorz hem de çok yanılıyorz. Korkarım

ki yanıldığımızı ancak son çınar ağacının gölgesini kaybedince anlayacağız. Değerli şeyler, hep öyle olur çünkü değerleri kaybedildikten sonra anlaşılır.

Koca koca gökdelenlerin arasında bize göz kırpan çınar fidanları var hâla ve bizi gökdelenlerin ortasındaki iyilikleri; kötülüklerin ortasındaki çınar ağaçlarını bulmaya umutlandırıyorlar...

Gökdelenlerin temelleri en fazla 100 metre derine iner ama çınarlarımızın kökleri asırlara uzanır, medeniyetleri kucaklar, çağları aşar.

Ali Doruk IŞILDAK'20

ÜZÜLMEK TEK KİŞİLİKTİR

Kimi zaman her şey anlamını yitirir. Bir şeyler dar gelir insana. Bulunduğun oda, şehir; içinde bulunduğun beden her şey dar gelir. Birbiri içinde karışmış bütün duyguların, içinden çıkmaya can atar. Bu duygu patlaması yeniden doğuş da olabilir, duygusal çöküş yaşanmasına da neden olabilir. Gerçek olmasını kabul edemediğin her şeyi gölgeleyerek karanlığa gömdüğünü sanmak, her ışık tutuşunda daha da büyütme değil midir?

Rafin en arkasında kalan her kitap, bir gün bulunmayı bekler gerek isteyerek atılmış olsun gerek yanlışlıkla düşürülmüş. Gittikçe tozlanmaya devam eder ve ortaya çıkması geciktikçe temizlenmesi zorlaşır. Her insan bir bakıma aynı özelliklere sahiptir. Aslında farklıdır. Çünkü duygular tek başındadır bu dünyada. En çok da üzölmek tek kişiliktir. Bazıları daha bencildir. Üzöntüsünü anlatmaya değeri bulmaz. Ya da anlatmaya değeri insan bulamaz. Kendisini tüm çıplaklığıyla başkasına açmak onları korkutur çünkü en derinlerdeki duygu karmaşaları kendilerine ait kalmış tek şeyken onu kaybetmek istemezler. Bu zamanla onları yıpratır. Ama bunu da zaten kimse fark edemez. Dışarıdan kapalı kutu olarak gördüğümüz bu insanlar için birkaç küçük üzöntüyü atlatmak-maskelemek- ne kadar zor olabilir ki?

Nazlı ÇAPAR'20

*“Yalnızlığına iyi bak, sahip çık.
Kaç kişinin emeği var onda kim bilir...”*
Oğuz Atay

YALNIZLIKLA BAŞBAŞA

Karanlık, çoğu ayıbı kapatan aynı zamanda da bizi ayıplarımızla baş başa bırakan o sonsuzluktur.

Üzöntülerimizi, hüznümüzü karanlık çöktüğünde düşünmeye başlarız belki de. Çünkü yalnızsın. Karanlıkta yalnız kalır ve kaybolursun, kendini bulmaya çalışırsın. Eskiye anarsın. Hüznümüzü, mutluluklarımızı ve belki de her zorluğa rağmen geçmişini istersin. Geçmişten bugüne yitirmişsindir sahip olduğun nadir ve güzel şeyleri. Yani artık yanı başında değildir seni kendine iyi hissettiren şeyler. Karanlık çöktüğünde yalnız hissetmemeni sağlayan şeyler. Bir tek gökyüzünün seni anladığını düşünürsün o an. Özlemek yaşamaktan daha zor gelince tüm karanlığın bir anlamı olur. Yalnızlığı kapının önüne bırakıp gider bu sonsuzluk. Gökyüzü tekrar o masmavi rengini alınca her şey geçti gibi gelir. Belki de o mavilere içindeki yaralardan bahsedemezsin ama o karanlık tekrar çökünce yıldızlara anlatırsın derdini.

Sude BAŞER'20

KARMAŞA

Zor bir konu olsa gerek karmaşa. Kim şu ana kadar karmaşadan kurtulabilmiş ki ben başarayım.

Ne haddime!

Şu daracık kafamda gezen on binlerce tilki yok mu? Ah o tilkiler! Birbirlerinin ayaklarına takılır düşerler. Kuyrukları dolanır, düğümlenir ama bir türlü çıkamazlar oradan. İlla kafamdaki her çekmeceyi kurcalayacaklar, koşturup oyunlar oynayacaklar. Dalarsın düşüncelerinin arasına. Dokunursun her birine teker teker. Bazıları saydam denecek kadar açık renkli tertemiz. Bazıları ise katran kadar koyu taş kadar sert. Hissedersin onun ağırlığını avuçlarının içerisinde. Bir yük misali ağır gelirler ellerine. Ama ne yaparsın? Fırlatıp atamazsın, kurtulamazsın. Tilkilerimin arkasındaki kuyruk gibi. Peşimden gelmemeleri mümkün mü? Sonra aralarından bir tanesi galip gelir. Yukarı öyle bir sıyrılır ki sen anlayamadan bir bakarsın gelmiş kurulmuş koltuğa. Sen de kurulursun kendi koltuğuna. Başlarsın o mini minnacık kafanın içinde yaşamaya. Geçmişteki olayların senaryolarını değiştirirken, gelecektekilere yenilerini yazarsın, kendi sahnende oynarsın. Geçmişini geleceğini yaşarsın ama fark edemezsin ki asıl yaşaman gereken zamanda yaşayamıyorsun. Çünkü sen geçmişinde, geleceğinde boğulup gidiyorsun. Küçücük kafanın içinde sıkışıp kalıyorsun, canlandırdığın oyununda zaman kavramını yitiriyorsun. Her şey iç içe orada. Karmakarışık, darmadağınık.

Melis AŞAR'20

YETİŞEMİYORUZ

Günümüzde, herkesin yapması gereken işleri, yetişmesi gereken yerleri var. Kendimize hedefler koyuyoruz ve onları başardığımızda kendimize yenilerini buluyoruz. Başardıklarımızı kutlarken bile “gelecekteki başarılarla!” diyerek kadeh kaldırıyoruz. Sonu olmayan bir merdiven gibi her şey. Bütün yapılanlar ne kadar yukarı çıkılabileceğini görmek için ama ne yazık ki kaçırdığımız bir nokta var. Huzurlu bir gecenin ardından gelen sabahın bize neler getireceğini kimse bilmiyor. Tek yapabildiğimiz ise uyandıığımızda her şeyin bıraktığımız gibi olmasını ummak.

Böyle bir belirsizliğin ortasında yaşarken etraftaki bütün güzellikleri boşverip, kocaman bir karmaşanın içinde kaybolmak, daha doğrusu kendimi kaybetmek bana korkunç geliyor. İşte bu yüzden bütün bu gürültünün ve koşuşturmanın içindeki küçük ayrıntıları arıyorum her zaman. Gördüğüm, bulduğum o küçük ayrıntılar; beni ben yapan, günümü diğer insanlarınkinden özel kılan ve en önemlisi de henüz bu koşuşturmanın içinde kaybolmadığımı hatırlatan anlar. Çok değişik şeyler aramaya gerek yok, en basit örneği gökyüzü. Yolda yürürken aniden durup o sonsuz mavinin içinde birkaç saniyeliğine bile olsa kaybolmak, etrafımdaki her şeyi kısa bir an için unutup sadece bulutların beyazının gökyüzüne ne kadar çok yakıştığını düşünmek bile yeterli olabiliyor bazen. Böylece hayatın telaşı içinde oradan buraya savrulan insanların aksine, hayatın acelesine karşı ayaklarım yere sağlam basıyormuş gibi hissediyorum çoğu zaman. Ben, hayat telaşı içinde kaybolmuş insanlar kervanına katılmadığım sürece etrafımdaki

bütün güzellikleri aramaya devam edeceğim. Zaten aramaya devam ettiğim sürece de o kervana katılacağımı düşünmüyorum.

Ceren YÜKSEL'20

ÖNCE DÜŞÜN

Akıldır ki insana bahşedilmiŐtir ve yaşama gayesi inşa etmiştir.

Zira bu dünyadaki sınavında insana en büyük yardımcıdır.

Kişi verdiği her karardan attığı her adımdan akıl ve düşünce becerisi sebebiyle sorumludur.

Bir mahlûk olan insanın dünyadaki var oluŐunda sınırlarını belirleyen ve belirleyecek olan en önemli unsurdur akıl.

Dil nasıl bir tabanca ise, o tabancaya sahip olan ve onu yönlendiren akıldır.

Düşünme yetisi ki yaratanın bir tek biz kullarına nasip eylediği nimettir.

Bu durum sorumlulukların en ağırının neden insana verildiğini, neden insanın hayatı boyunca yasak elmalarla imtihan edildiği sorusunu bütün benliğiyle cevaplayan hakikattir.

Bu bağlamda akıl insanın diline de yansımalıdır.

Dil ki insanı bu dünyada sosyal varlık yapan köprüdür.

Gönüller arasındaki bağdır.

Hoş sohbet, muhabbetir.

Bu iletişim yolu kapsamında kişinin ağzından dökülen her sözcüğün bu etkileşimi engelsiz kılacak nitelikte olması gerekmektedir.

Engeller ki kişinin gönül yolunu kapatan kapılardır. Diyalogların kopması kişiyi sosyal varlık kapsamından çıkartır ve üretim sonunda test edilen robotlar haline çevirir.

Fonksiyonları vardır fakat akıl ve inisiyatiften yoksundurlar. Programlanan kapsam dışında bağ kurmaktan acizdirler. Bakıma ve teste muhtaçtırlar. İnsanı bu derece benliğinden kopartabilecek olan şey ise düşünmeden yapılan hareketler, takınılan tavırlar ve sarf edilen sözlerdir.

Yanlış zamanda yapılan bir hareket kişiyi ortamda istenmeyen kişi konumuna düşürebilir. Doğru bir hareketteki düşünülmemiş bir ayrıntı bütündeki pozitifliği yok edip radikal bir şekilde istenmeyen durumlara ve tanımlara girmeye insanoğlunu zorlayabilir. Akıl süzgecinden tamamen geçmemiş bir söz dizisi maganda kurşunu kadar tehlikelidir bence.

Hedefi yoktur lakin olumsuz sonuçlar doğurmaya meyillidir.

Söz, davranış ve tutum kazaları kişinin düşünmediği zaman diliminde ortaya çıkan olumsuz sonuçlardır hatta.

Hataya yer vermeme gayesinde olan kişinin sözlerini ve davranış biçimini önce tartması, ağzından çıkacakların

sebeplere olacağı sonuçları tahlil edip idrakine varması artık zaruridir.

Can KURTUL'20

YENİ YIL YENİ BEN

Herkes yılın son günlerinde duymuştur mutlaka “Yeni yıl, yeni ben.” sözünü. Hatta klişe haline gelen bu söz, artık sosyal medyada alay konusu bile oluyor. “Artık hayatımda sporu ihmal etmeyeceğim. Mutlaka fit olmak lazım. Her hafta en az bir kitap bitireceğim. Bu sene yeni yerlere seyahat etmek istiyorum. Kim benle bir yurt dışı macerası yapar?” gibi gerçekleşemeyen hedeflerden dolayı işte lafta kalıyor bu “Yeni yıl, yeni ben.” olayı. Her yılın başında aynı sözler tekrarlandığı için de diyebiliriz kısaca.

İnsanlar hayatlarında değiştirmek istedikleri konular hakkında “Onu da yapacağım, bunu da yapacağım. Bir yeni yıl gelsin bambaşka bir ben karşınızda olacak.” gibi düşüncelere dalmışken bu hedeflerini ne yazık ki hayata geçirmekte zorlanıyorlar ve sene bittiğinde ellerinde kalan tek şey ise mutsuz bir şekilde bu kısır döngüyü izlemek oluyor.

Bazen düşünüyorum, tamam insanların koydukları hedeflere ulaşmak istemesi güzel bir şey. Peki, neden bu hedefler kendilerini geliştirmekten çok değiştirmek üzerine kurulu?

Her yıl birbiri ardına kendinden daha başka olabilmek adına konulan hedefler...

İnsanlar neden aynaya baktıklarında kendilerini daha sağlıklı görmek için değil de başkalarının beğenisini kazanmak için çaba sarf ediyor? Ya da niçin yurt dışı seyahati yapmaktaki amaçları daha çok gezilen

yerlerin tarihlerini öğrenmek ve genel kültürlerini geliştirmek için değil de sosyal medyadaki hesaplarına ilgi çekici fotoğraflar paylaşabilmek? Cevabı çok da zor değil aslında. Çünkü insanlar yaşadıkları hayattan mutlu değiller ve başkası gibi görünmeye çalışıyorlar. Tanıdıklarının gezdiği, gördüğü yerlere, çekilen hoş fotoğraflara ve imrendikleri diğer şeylere sahip olamamak onları çıldırtıyor adeta. Bu yüzden her sene değişmeyi, bir önceki sene istedikleri ama yapamadıkları şeyleri yapmayı ve artık farklı bir yaşam sürüp farklı biri olabilmeyi diliyorlar. İşte bu sebepten çoğu insanın dilek ve hedeflerinin gerçekleşmediğine inanıyorum. Tam da bu nedenle bozuk plak gibi her yıl sonunda aynı istekleri tekrarlanıyorlar. Derler ya, insan yedisinde neyse yetmişinde de odur diye. Kendini değiştirmeye çalışan bu kişilerin hedefleri yapılarına, doğalarına aykırı olduğu için, çoğu zaman bu hedeflerinde başarılı olamayıp hüsrarla kapatıyorlar yılı. Kendilerini oldukları gibi sevmeyip mutsuz bir yaşam sürmeyi tercih ediyorlar. Oysaki insanın kendisiyle barışık olması ne güzel şey! Ben çok mu barışığım kendimle? Yo, asla olması gerektiği kadar değil. Fakat çabalıyorum bunun için. Kişiliğimin, beni diğer insanlardan farklı kılan özelliklerimin, hatalarımın, kısacası kendimin farkına varmaya çalışıyorum işte. Çünkü önemlidir insanın kendisiyle barışık olması. İnanıyorum ki bunu başaran insanlar yeni yılda kendilerini değiştirmeyi değil, geliştirmeyi hedefleyenlerdir. Sahip oldukları özelliklerden, hayatlarından mutlu olan insanlar istemezler başkalaşmayı. Kendileri gibi kalarak daha iyiye gitmeyi kafalarına koymuş bu insanlar, çabaladıkları konularda da başarılı oluyorlar çünkü bunu yapabileceklerine inanıyorlar ve oldukları hali geliştirmeyi istiyorlar sadece.

Yeni yılda yeni ben olabilirim, ama başka ben olmamalıyım. Kimse olmamalı. İyi ve kötü özelliklerimle kendimi sevip daha iyiye gitmek için çalışmalıyım yalnızca. Bu sayede koyulan hedefler, dozunda bir kararlılıkla hayata geçmeye hazır olur. O zaman ne diyoruz? Yeni yıl, yeni biz!

Ceyda KUTLULUK'20

MODERN DÜNYA

Sokakta yürürken karşıma çıkan insanların beden dili bana ne kadar çok şey anlatır, bir bilerseniz...

En çok dikkatimi çeken insan modeli: aceleci, telaşlı, stresli ve bileklerinden kelepçelenmiş, sürekli o kelepçeye bakan ve onun esiri olmuş olandır. “Yakınlarından kötü bir haber mi aldı? Kimin canı tehlikede ki onu kurtaracak? Acaba nereye yetişmek zorunda?” diye düşünmekte bulurum kendimi. Oysaki unutmuşumdur zalim dünyayı. Günlerce bir gün için, yıllarca bir yıl için çalışan insanlar...

Bu insanlar henüz çocukken başlarlar çalışmaya. İlk telaş okulda başlar. Ah şu okul bir bitse de rahat etsem diyen çocuklar, asıl zorluğu meslek hayatlarına başladıklarında çekerler. Meslek hayatından bıkkın insanlar emekliliği beklerken yaşlandıklarını bile fark edemezler. Oysaki son kum tanecikleri yere düşmektedir.

Belki de yaşamları bambaşka olanlar da vardır. Bu düzeni dayatanlar. Başkalarına iki seçim arasında karar verme şansı tanımayanlar. Ama suç kum taneciklerinin düşüşünü görmelerine rağmen ses çıkarmayanlardır.

Devrim Fırat YILMAZ'21

BİZ O KADAR İYİ YENİLİYORUZ Kİ...

Samuel Beckett: “Hep denedin, hep yenildin. Olsun. Yine dene yine yenil. Daha iyi yenil.”

Hepimiz kazanamayacağımız bir yarıştayız bu hayatta. Bir ümit birbirimizin tökezlemesini sağlayarak kazanmaya çalışıyoruz. Ama anlamıyorum ben. Kendimi düşünürken buluyorum. Kim başlattı bu yarış? Kim kime karşı yarışıyor? İtiraf ediyorum ki hiçbir fikrim yok. Her seferinde düşünüyorum ama bu sefer daha iyi yenileceğim diye tekrardan kalkıyorum. Ayağa kalkabilmek için başkalarını aşağıya çekenleri görüyorum. Yarış daha devam ederken birbirine saf alanları gördükçe şaşırıyorum. Nasıl karar veriyorlar kimin hangi grupta olduğuna? Nasıl anlıyorlar yarışın kime ya da neye karşı olduğunu?

Herkes kendine bir isim seçmeye başlıyor yarış esnasında. Herkes kendini farklı tanımlıyor. “Ben gencim” derken biri, bir diğeri “Ben İtalyan’ım” diyor. “Ben sarışınım”, “Ben yoruldum” yaşın ya da durumun gerçekten senin kim olduğunu tanımlayamaz ki. Sosyal statün, görünüşün, seçim yapma hakkın olmayan ve sen doğduğunda üzerine yapıştırılan etiketler senin tanımın olamaz. Sen başkalarına kıyasla değil gerçekten kim olduğunu anlatmalısın çünkü biz bu yarışa birbirimizden haberimiz olmadan girdik ve birden birbirimizle yarışmaya başladık. O zaman nasıl olur da rakibinin seni tanımlamasına izin verirsin? Nasıl olur da üzerinde herhangi bir yetkinin olmadığı ve kişiliğini tanımlamayan etiketleri benimsersin? Irkçılık dedikleri de böyle doğmadı mı zaten? Ya da cinsiyetçilik? Elinde olmayan bir şeyden

sorumlu olamazsın. Yine aynı bağırışları duyuyorum. Birbirini aşağıya çekmeye çalışanlar bağırıyor:

“Sen kısacıksın!”

“Sen beyazsın!”

“Sen siyahsın!”

“Ben daha güçlüyüm!”

“Ben daha kültürlüyüm.”

Şaşırp kalıyorum o anda. Ne kadar aralarından birine hak vermeye çalışsam da görüyorum. Maalesef görüyorum ki hepsi yeniliyorlar ve her kalkışlarında daha hızlı ve daha kötü yeniliyorlar.

“Biz insanız.” desek çok daha kolay olmaz mıydı? Birbirimize destek olsak hepimiz kazanamaz mıyız? Hepimiz insanız. Neden birbirimize karşı yarışmaya başladık? Belki yarış sadece zamana karşıdır. Bu dünyada her şey zamana karşı yeniliyor. Biz de yeniliyoruz. Doğduğumuz andan itibaren öleceğimizi biliyoruz. Bir gün gelecek ve zamana karşı kaybedeceğiz. O zaman hadi bir araya gelelim. Kaldıralım önümüzdeki tüm sınırları. Kurtulalım o uydurma etiketlerden. Biz insanız ve zamana karşı yarışıyoruz. Bu yüzden şimdi unut sana öğretilmiş olan her şeyi. Sen ya da ben diye bir kavram kalmasın. Biz olalım sadece. Biz... Zamana karşı... Biz kaybedeceğimizi bildiğimiz bir yarışta... Ama biz bir takım halindeyiz ve yenilsek bile daha iyi yeniliyoruz. Hep birlikte yeniliyoruz. Hatta o kadar iyi yeniliyoruz ki aslında kazanan biz oluyoruz.

Ahsen Nur ÖZDOĞAN’21

EKŞİ

Sirke şişesinin arkasında unutulmuş, haftalarca ağzı açık, dolabın kuytu bir köşesinde küflenmeye yüz tutmuş süt tadı verdi şu sıralar hayat.

Ekşi.

Sabah kalk, giyin, okula git, dinliyormuş gibi yap, geri dön, uyu, uyan giyin, okula git. Yüzler asık, moraller bozuk, haberler kötü. Heyecanlandığın bir şey yok, mutlu olmak için sebebin yok ya da aramak istemiyorsun. Çünkü o kadar bıkmışsın...

Motivasyonun bozulmasın, nefes almaya devam edebil, bugün de yataktan çıkmayı başarabil diye kendine yalandan hedefler uydurmuşsun. Üç asır sonra olabilecek güzel bir şeyin heyecanı ve umuduyla hayata tutunmuşsun. Hayal kırıklıklarını hüznün, hüznünü hayal kırıklıkların takip etmiş. O kadar bıkmışsın ki, yeniden denemeyi düşünmek bile zor geliyor. Öyle bıkmışsın ki, artık kötü bir gün mü, yoksa kötü bir dünya, kötü hayatlar, ulaşılmayacak hayaller, yalan bir yaşam mı ayırt edemez olmuşsun. O kadar ekşimiş ki hayatın, suratın artık denemeye değer mi bilemiyorsun. Sadece bıkmışsın ve deneyecek bir şey kaldı mı onu bile bilemiyorsun.

Güneş Ezgi AYYILDIZ'18

PATAVAT-SIZ-LIK

Bana göre patavatsızlık günümüzün en büyük hastalıklarından biridir. Bazı insanlar bunu her zaman açıksözlülük ile kapatmaya çalışır. Açıksözlülük uyuşturucu bağımlılığı gibi bağlandıkça dozu artıyor, üslup şaşıyor ve patavatsızlığa dönüşüyor. Kimsenin söyleyemediğini açık yüreklilikle ifade edenlere karşı içten içe duyulan takdir, kişinin bu davranışından aldığı hazzı arttırmaya başlıyor. İnsanda daha da açıksözlü olmalıyım hırsı geliyor. Çizgi de genelde burada aşılmaya başlıyor herhalde.

Açıksözlü olmanın amacı doğruları söylemekten sapıp, karşı tarafın tepkileri ile beslenmeye kadar varıyor. İnsanları ne kadar şaşırtır, kızdırır, üzerse kişinin yaptığı davranıştan tatmini artıyor. Eskiden masum görünen eleştiriler yerini hakaret, alay ve aşağılamalara bırakıyor. Kendini açıksözlü olarak tanımlayan insanlar; “yanlış anlama ama”, “üzerine alınma ama”, “söz meclisten dışarı ama” gibi samimiyetsiz savunma cümlelerini sıklıkla kullanmaya başlıyor.

Her patavatsızlık açıksözlülük değildir.

Ege ERDURAK'20

GERÇEKLE HAYAL

Gerçekle hayal ürünü arasındaki fark ne zamana kadar korunur?

Yeteri kadar zaman geçerse gerçeği hayal, hayali gerçek sanabilir miyim?

Birinden duyduğum bir sözü bir zaman sonra o kadar benimserim ki, sözü kimden duyduğumu unuturum, zaten hep ben söylemişim gibi gelir.

Bir rüya görürüm, ertesi gün de onun bir benzerini.

Uyandığımda bunu önceden görmüştüm derim, yavaş yavaş unuturum ve yalnızca bir rüya görmüşüm gibi gelir veya tam tersi.

Hafızamda tuttuğum olay ve bilgiler ne kadar doğru kalabilir ki?

Farkında olmadan ekleyip çıkarıyor olabilirim.

Fakat işin içine somut varlıklar girerse işler değişir. Kamera başarmıştır anıları somutlaştırmayı. Bir yere kadar.

Kamera yaşanmışlıkları gösterir. Fakat benim gözümden değil, uzaktan izleyen bir yabancıнын gözünden gösterir. Benim ne hissettiğimi, ne yaşadığımı değil, bunlar olurken nasıl gözüktüğümü gösterir.

Ne yaşadığımı ne hissettiğimi hatırlarım belki.

Mutluydum, kızgındım, güzel bir gündü.

Hep geçmişte kalır. Değişmez. O tekrar yaşatmaz onları.

Yine de geçmişteki sesimi, görüntümü bir eşya aracılığıyla görüyorum.

Değişmeme rağmen resimde gördüğüm kişiyim. Farklı geliyor.

Eternalizm adında bir zaman teorisi var. Bu teoriye göre zaman akıp gitmez, kalıcıdır. Geçmişte olan ve gelecekte olacak anların kaybolmadığını, bizim onların içinden geçtiğimizi savunuyor.

Mesela ampulün icat anı ve onun sayesinde yapılan icatların kullanım anları arasında yıllar olmasına rağmen aynı anda mevcutlar. Bu teori izafiyet teorisiyle uyumlu olduğundan ve anlar kaybolmadığından birkaç paradoks dışında zamanda yolculuğu mümkün kılıyor. Eternalizmden o ana dönebileceğimiz, yalnızca dönüş yolu üzerinde çalışmamız gerektiği anlaşılabilir. Olayları farklı zamandan gelen, değişen halimle görebilir, belki de tekrar yaşayabilirim.

Ayrıca bazı dizilere ve filmlere konu alınan zihinde farklı bir gerçeklik yaratma, rüyanın içinde rüya, bilincin oluşturduğu bir dünya kulağa hoş gelmese de günümüz teknolojisinden çok uzakta değil.

Buse HATUNOĞLU'21

KARANLIK CİSİM

Her gün, günün her saatinde gölgesini görebilir insan. Otururken, yürürken, koşarken, otobüse yetişmeye çalışırken, yazı yazarken, konuşurken, dersteyken... Bizimle beraberdir daima. Bir parçamız, yüzü gözü olmayan bir kopyamız gibidir. Çocukken çoğu zaman oyun amaçlı üstüne basmaya çalıştığımız bu karanlık her zaman bir yoldaşı simgelemez, korkutabilir insanı. Korkunç bir canavar gibi kovalayıverir veya aniden başkasının karşısına çıkar. Korku filmlerinde de böyle değil midir? Katilin ince uzun, duvarda gittikçe yakınlaşan gölgesi çıkıverir kurbanın karşısına, kaçacak yeri olmadan çaresizce bekler ölümünü. Hapishane duvarlarının, onun ötesinde parmaklıkların oluşturduğu o kaba, baskılayıcı görüntüsü yok mudur? Fakat gölgeyi kullanarak kişi kendi hayal dünyasını geliştirebilir, ruh haline yeniden yön verebilir. Çoğumuz küçükken elimizin gölgesiyle hayali hayvanlar yapıp, ki en bilineni güvercindir, onlara uygun yeni dünyalar yaratmışızdır. Sanki onlar konuşuyormuş gibi onlarla arkadaşlık etmişizdir. Güvercin özgürlüğü simgeler, özgürlük de mutluluğu. Özgürlük demişken, güneş saatlerinde de gölgeden yararlanıldığını hatırladınız mı? Anlamsız bir şey değildir yani gölge. İster insana, ister hayvana, isterse cansız varlıklara ait olsun, bu karanlık görüntü varlığa aittir, iyi veya kötü, güzel veya çirkin, korkunç veya arkadaş, cinsiyetsiz, ırksız, ön yargısız. Herkesin, her şeyin gölgesi ışık ışınları nedeniyle aynı yapıda yalnızca farklı şekillerde oluşuyor.

Dünya sadece gölgelerden mi ibaret olsaydı?

N. Aybike BOLDEMİR'21

“Önünde açık duran bu sayfadan ne bekliyorsun tam olarak? Ne okuyacağını düşündün bilmem. Muhtemelen beklentilerinden biraz farklı olacak bu okuma senin için. Biliyorum, belki edebi, biraz acemi, yine de etkileyici bir şeyler umdun bu sayfalardan. Hadi durma, hemen atla o zaman yan sayfaya. Gözlerimle gördüm, nice yazılar var okurunu kucaklamayı bekleyen.”

...

“Yapraklarını döken bir ağaç küser mi sonbahara? Yağmuru özleyen toprak küser mi gökyüzündeki masmavi bulutlara? Ya koşarken düşen bir çocuk, küser mi hiç oyun oynamaya?”

...

“Sonu olmayan bir merdiven gibi her şey. Bütün yapılanlar ne kadar yukarı çıkılabileceğini görmek için ama ne yazık ki kaçırdığımız bir nokta var. Huzurlu bir gecenin ardından gelen sabahın bize neler getireceğini kimse bilmiyor. Tek yapabildiğimiz ise uyandıığımızda her şeyin bıraktığımız gibi olmasını ummak.”

...

“Ben hayatı, ilk nefesimizi aldığımız andan itibaren başlattığımız bir oyun sanırdım. Maalesef yanılmışım. Aslında hayat, kendimizi ilk nefesimizi aldığımız anda önceden hazırlanmış bir oyunun içinde bulmakmış. Aslında hayat, bizim yerimize düşünmek isteyenlerin varlığıymış, onların varlığından korkmakmış. Fakat ne kazandırabilir ki bize korkmak? Yani kendimiz üretmediğimiz için bir başkasının zihnine muhtaç kalmaktan ve kendini kabul ettirememenin verdiği güvensizlikten başka ne katabilir ki bize?”